

Дороти Гарпок

®
хермес

**Завинаги
твоя**

ДОРОТИ ГАРЛОК ЗАВИНАГИ ТВОЯ

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Виктория Маккена, красива наследница на голямо ранчо, е изправена пред заплахата да остане без дом. Капитан Мейсън Махафи пристига с братята и сестрите си, за да влезе във владение на своята собственост. Принудена да живее под един покрив с натрапниците, младата стопанка е като разпъната на кръст. Сред вълнуващи премеждия и нападения от загадъчни наемни убийци в сърцата на Виктория и Мейсън се заражда опасна близост...

ПЪРВА ГЛАВА

Виктория усещаше, че трепери от гняв, горчива болка и смущение. Караше конете все по-бързо и по-бързо, насилвайки ги против инстинкта им да се движат бавно по неравния път. Не забелязваше дълбоките дупки и острите камъни, които разтърсваха фургона. Думите, изписани върху листа, пъхнат в джоба ѝ, така бяха обсебили съзнанието ѝ, че не можеше да мисли за нищо друго. Не си спомняше колко пъти бе препрочитала писмото. Знаеше само, че не ѝ е необходимо да го чете отново. Съдържанието му се бе запечатало в паметта ѝ завинаги.

1 август 1870 година
До мис Виктория Маккена
Ранчо „Дабъл М“ в Шеби Вели
Саут Пас Сити, Уайоминг

Уважаема мис Маккена,

Ще пристигна на 16 септември, за да вляза във владение на собствеността, която закупих от брат ви — Робърт Маккена, докато бях в Англия. Надявам се, че сте получили писмото, с което той ви уведомява за продажбата. Необходимо е да освободите къщата незабавно. Наредете на управителя си — Стоунуол Пери, да ме посрещне на гарата с фургон, с който да мога да откарам семейството си до ранчото.

М. Т. Махафи

— Нямах право да продаваш собствения ми дом зад гърба ми, Робърт Маккена, проклето английско копеле! — извика тя високо, с пълен с отчаяние глас. — Татко нямаше намерение да го остави на теб! Искаше аз да го получа! — Единствените живи същества, които можеха да чуят думите ѝ, бяха конете, препъващи се по склона,

подтиквани от тежестта на голямата каруца. — Искан ми се изобщо да не ти бях писала за смъртта на татко!

Най-после стигнаха до подножието на хълма и колелетата на фургона затракаха по-ритмично.

Гневът на Виктория сякаш се предаде на конете и те препуснаха с такава скорост, че тя внезапно осъзна, че опъва юздите с всички сили, за да забави хода им до галоп. Когато успя да го стори, мислите ѝ отново се върнаха към онова, което я занимаваше от момента, в който бе получила писмото на Робърт: уведомяваше я, че е продал ранчото на някакъв американец, с когото се бил запознал в Англия.

Доведеният ѝ брат се бе върнал в родината на майка си преди петнадесет години. Виктория тогава беше едва на пет, но никога не успя да забрави горчивата омраза, която той изпитваше към нея и майка ѝ. След смъртта на съпругата си англичанка Маркърс Маккена бе запленил от едно момиче от западните щати. Робърт така и не успя да прости на баща си, защото се беше оженил повторно, след като майка му бе починала. Той мразеше Запада така, както баща му и новата му съпруга го обичаха.

Когато преди около година му писа, за да му съобщи за смъртта на Маркърс, на Виктория изобщо не ѝ бе хрумнало, че Робърт би могъл да предяви някакви претенции към ранчото. Вестта, че го е продал, я връхлетя като внезапен удар. Тя се бе втурнала към града с един лист, подписан от баща ѝ, на който бе написано, че всичко, което притежава, завещава на дъщеря си — Виктория Маккена.

— Зная, че това е подписът на Маркърс, Виктория — бе казал мистър Шулър, семейният адвокат, — но кой го е видял да го подписва?

— Само аз и Стоунуол.

— Трябваше да изпратите да ме повикат. Бихме могли да направим легално завещание. Все пак ще проверя какво мога да направя. Ще повдигнем иск в съда. Междувременно не напускай ранчото.

Всичко ще бъде наред, опитваше се да се убеди тя, докато подкарваше впряга по главната улица на Саут Пас Сити.

Виктория Маккена представляваше гледка, която привличаше и задържаше погледа. Беше нещо съвсем обичайно хората да се заглеждат след нея всеки път, когато идваше тук. Беше стройна,

грациозна и необикновено сериозна. Гъстата ѝ руса коса бе сплетена на дебела плитка, която се спускаше почти до кръста. Широката периферия на шапката хвърляше сянка върху гладката кожа на лицето ѝ и големите, черни като въглени очи, придаващи ѝ някаква особена красота. Чипият ѝ нос бе обсипан с лунички, а устните ѝ, чувствени и някак уязвими, сега бяха извити в мила усмивка. Това беше нейната страна. Тази грозна, сурова и безпощадна земя беше нейна, а тези хора ѝ бяха съседи.

Улиците на столицата на щата Уайоминг бяха много оживени. Железопътната линия се извиваше покрай пътя като огромна змия. Младата жена си проправи път между множеството фургони и каруци. Мъжете от двете страни на улицата не сваляха погледи от нея — бизнесмени с черни костюми, комарджии в износени палта, китайци с хванати на опашка коси и индианци. И навсякъде кучета — големи, средни и съвсем малки, които си търсеха храна, душеха наоколо или просто си играеха.

Виктория чу изсвирването на локомотива и острия, стържещ шум от търкането на метал в метал, когато влакът спря. Не бързаше да стигне до перона. Нека червендалестият загладен ново заселник да почака малко, помисли си тя. Нека и изнежената му напудрена съпруга поблъска рамене с тълпящите се наоколо мръсни и груби мъже, които са или прекалено избухливи, или прекалено мълчаливи, плюят тютюн през стиснатите си зъби и заглеждат дръзко всяка жена, която им хареса.

Усети как сърцето ѝ подскочи към гърлото, щом осъзна, че моментът, от който се бе страхувала, бе настъпил. Само още няколко минути и щеше да се изправи пред човека, който си мислеше, че е новият собственик на „Дабъл М“. Влакът сякаш се наклони напред и рязко спря. Времето беше дошло. Завърза конете за една релса близо до рампата, приглади поли с облечена в ръкавица ръка и придърпа периферията на шапката си. Стомахът ѝ се свиваше от напрежението, което не я бе напускало през последните няколко седмици.

Застанала на края на перона, Виктория оглеждаше тълпата с тревожен поглед, опитвайки се да открие сред нея семейството с типичния вид на ново заселници. След като не го откри, изпита облекчение. Навалицата започна да оредява и тя се запита дали онези не бяха влезли в постройката на гарата, преди да успее да ги забележи.

Ръцете ѝ трепереха от гняв и отчаяние и тя отново подръпна шапката си. Ако вече бяха вътре, все някога щяха да излязат. Нямаше намерение да тича след тях. Скръсти ръце пред гърдите си и зачака.

Наоколо не бе останал почти никой, когато забеляза някакъв мъж на другия край на площадката. Беше облечен в типичните за Запада дрехи и тя съобрази, че това не може да бъде човекът, когото очаква, но по някаква причина не можеше да се въздържи да не се обръща към него отново и отново. Той бе строен, доста висок и се бе облегнал на стената със самоувереността на човек, роден и отрасъл на Запад. Пулсът ѝ внезапно се ускори и тя почувства, че мъжът я наблюдава с най-сините очи, които бе виждала през живота си. Погледът му бе толкова настойчив, че Виктория остана загледана в него малко повече, отколкото позволяваше приличието. Обърна се рязко само за да вдигне глава секунда по-късно и да установи, че той продължава да се визира в нея и тя не може да откъсне очи от него. Непознатият примижа, докато очите му заприличаха на тесни цепки на фона на мургавото му лице.

Дяволите да го вземат, мислено изруга Виктория. Този е толкова арогантен и невъзпитан! И без съмнение си мисли, че тя го насърчава. Нищо чудно, че си позволява волността да се блещи така в нея! Гъста руменина покри страните ѝ и тя започна да се разхожда напред-назад, стараяйки се да не се обръща към непознатия. Постепенно шумът на перона заглъхна съвсем и тя вдигна поглед. За нейна изненада, мъжът все още стоеше там и я наблюдаваше съсредоточено.

Тя подръпна шапката си и се завъртя на токовете си.

— Виктория Маккена!

За момент си помисли, че именно той бе изрекъл името ѝ. Това, разбира се, беше невъзможно. Ами ако?... Мъжът се бе отдръпнал от стената и се приближаваше към нея.

— Виктория Маккена?

Безспорно точно той я бе повикал и тя се загледа изумена в сините дълбини на очите му. Непознатият бутна шапката си назад и Виктория забеляза светлата ивица до косата, където тенът свършваше, ѝ сребърните нишки в слепоочията му. През разкопчаната риза се виждаше загорялата шия, а устните му бяха разтеглени в широка усмивка.

Насилвайки се да демонстрира дързост, каквато съвсем не изпитваше вътрешно, тя вирна брадичка.

— На мен ли говорите?

— Много добре знаете, че говоря на вас. Аз съм Мейсън Махафи.

— М. Т. Махафи? — Не изпитваше нищо друго, освен леден шок, докато се взираше в невероятно сините очи.

— Мейсън Т. Махафи. — Той изстрелваше думите с гняв, сякаш ѝ отправяше предизвикателство.

Объркана, тя не знаеше какво да каже и двамата продължаваха да се гледат мълчаливо. Мъжът изучаваше лицето ѝ с любопитство, докато Виктория го гледаше твърдо, без грам колебание изпод гъстите мигли. Най-сетне заговори Мейсън:

— Не очаквах да дойдете да ни посрещнете лично, мис Маккена.

— А кого очаквахте? Стоунуол Пери? Управителят ми си има много по-важна работа от това да измине петдесет мили само за да ви предаде едно съобщение, което бих могла да ви предам сама.

— И то е? — Веждите му се събраха в права линия.

— Че няма да напусна дома си, за да се настаните там със семейството си. Доведеният ми брат ви е измамил и вие сте хвърлили парите си на вятъра. Баща ми остави ранчото на мен. Завещанието е при адвоката ми. Така че, мистър М. Т. Махафи, вие и семейството ви бихте могли да се настаните в хотел „Оувърленд“, докато чакате обратния влак, за да се върнете там, откъдето сте дошли! — Тя пое дълбоко дъх и тръгна към фургона.

Мейсън Махафи сграбчи болезнено рамото ѝ и я принуди да спре и да се обърне с лице към него.

— Не ме мислете за такъв глупак, който би купил земя, без да получи нотариален акт за нея. — Върху лицето му бе изписано презрение и гняв. — Робърт ме предупреди, че сте надменно същество, което няма да пропусне да ми създаде проблеми при първа възможност.

Тя се освободи рязко от хватката му, взе камшика и замахна към него с хвърлящи гневни искри очи.

— Само ме докоснете още веднъж и ще ви пребия до смърт! — Вдигна заплашително ръка. — Какво знае Робърт за мен? Не ме е виждал от петнадесет години!

— Мейсън?

Виктория се обърна към тримата непознати, които се приближаваха от другия край на гаровата площадка и водеха четири оседлани коня. Единият беше момче на около дванадесет-тринадесет години, а другите двама бяха младежи с едва наболи бради. Тя местеше поглед от едното лице към другото. Двамата бяха съвсем еднакви на ръст, с еднакви черти и еднаква коса. Единият ѝ се усмихна, но другият остана сериозен.

— Мейсън? — повтори онзи със сериозното лице.

— Отведи конете отзад и ги завържи за фургона, Клей. Пит, иди да доведеш сестрите си. — Мейсън не отделяше поглед от Виктория. — Чакат ни още петдесет мили път.

— Няма да пътувате с моя фургон! — Виктория отвърза конете. Изведнъж почувства, че някой я отмества настрани и взима камшика от ръката ѝ.

— Ще пътувам точно с този фургон, мис Маккена. Ако не искате да дойдете с нас, за да ни покажете пътя, сигурен съм, че бихме могли да си наемем водач — бавно, но гневно отсече Мейсън.

— Обясних ви, че нямате никакви права върху „Дабъл М“, така че няма защо да ви карам чак дотам. Не ви искам в дома си! Ясно ли ви е? — Думите излизаха от устата ѝ като съскане и от очите ѝ бликнаха сълзи от унижение.

— Изобщо не ме интересува какво искате, мис Маккена. Имам твърдото намерение да откарам семейството си до ранчото. Ако желаете да пътувате с нас, предлагам ви да се настаните на седалката. Може би ще се поохладите по време на дългото пътуване до „Дабъл М“.

Виктория усети как някаква ледена ръка сграбчи сърцето ѝ, докато се взираше в суровите очи, които твърдо устояха на погледа ѝ. В дълбините им нямаше нито любезност, нито състрадание. Аз няма да загубя дома си заради този безчувствен негодник, отчаяно се убеждаваше тя. Стомахът ѝ се сви на болезнена топка.

По-малкото момче се усмихна и се втурна към гарата. По-сериозният от близнаците — Клей, изглеждаше така, сякаш искаше да ѝ се извини. От погледа на Мейсън не отбягваше нищо. Виктория неохотно се качи във фургона и седна на седалката. Едва сега забеляза, че неколцина от застаналите наблизко хора бяха станали свидетели на сцената и лицето ѝ пламна от смущение.

— Подръж конете, Клей. Ще отида да помогна на Пит за Нели.

Виктория почти не го чу. За миг бе обзета от изкушението да стовари камшика върху гърбовете на конете и да се втурне напред, но останалите четири бяха вързани зад фургона. Остана неподвижна, загледана право пред себе си. Стресна я гласът на Мейсън:

— Отместете се, за да може сестра ми да седне до вас. — Беше застанал от страни на фургона. Усмивнатият близък носеше на ръце младо момиче. То беше облечено в синя памучна рокля и боне и вдигна към Виктория сините си, пълни с разбиране очи, сякаш очакваше да му се скарат.

— Бих могла да пътувам и отзад, Мейсън — тихо прошепна то.

— Няма да ти е удобно. Ще седиш тук, до мис Маккена. — Ръката му остана обвита около кръста на сестра му, докато тя се настани на седалката.

— Така — каза момичето и нервно приглади полите си. — А къде е Дора?

— Тук съм. Може ли да пътувам при теб?

Боже господи! Колко още има? — помисли си Виктория, докато оглеждаше малкото, около осемгодишно момиченце с покрито с лунички лице, което разкриваше с широка усмивка всички дупки от липсващите си зъби.

— Разбира се. Има достатъчно място. — Мейсън я повдигна. — Седни между Нели и мис Маккена. Едва ли ще те ухапе.

— Хайде да се разберем по няколко въпроса, мистър Махафи! — Очите на Виктория искряха гневно и по скулите ѝ плъзна руменина. — Първо, не мога да оценя чувството ви за хумор, и, второ, когато реша да хапя някого, то това няма да бъде дете! — Наблюдаваше съвсем отблизо изразителното му лице и се учуди, че не забеляза признаци на гняв. След кратка пауза продължи с по-спокоен тон: — И, трето, хора, които пристигат неканени, не могат да очакват да бъдат посрещнати като скъпи гости!

— Съвсем вярно — отвърна той. — И ако искате да прекарате нощта в „Дабъл М“, дръжте си езика! Вие сте моя гостенка!

За миг тя застина, но той се обърна, сякаш нищо от онова, което можеше да му каже, нямаше за него никакво значение.

— Товарете, момчета! Трябва да тръгваме.

— Нели, жадна съм — обади се с висок шепот Дора.

— Шшшт!

Виктория усети разтърсването на фургона, когато започнаха да товарят сандъците и кутиите. Беше вперила поглед право пред себе си, неспособна да погледне отново този груб и арогантен мъж. Ала нямаше как да запуши ушите си, за да не чува властния му глас, с който даваше нареждания на братята си, които мигновено се втурваха да ги изпълняват. Очевидно беше свикнал да се разпорежда, да дава заповеди, на които всички се подчиняваха. Това със сигурност бе най-ужасният ден в живота ѝ.

Забеляза, че държи поводите в ръцете си и инстинктивно направи това, което се очаква от всеки опитен колар. Удари с тях гърбовете на конете и подкара фургона по прашния път.

Преди да излезе от града, отби по страничната улица и спря пред една конюшня. Нави поводите около спирачката и скочи на земята, напълно пренебрегвайки Мейсън и семейството му.

— Здравей, Клод! — извика тя на приведения възрастен човек, който закуцука към нея откъм навеса. — Имаш ли нещо против да напоя конете си? До „Дабъл М“ пътят е дълъг и прашен.

— Нали знайш, че нямам против, мис Виктори. Ето, заповядай. Аз пък ще ида да донеса малко прясна вода, та да си наквасите и вий гърлата, преди да тръгнете.

— Благодаря ти, Клод.

Тя взе едно ведро и го отнесе до конете. Мейсън и братята му също доведоха техните. Клод донесе друго ведро и едно канче. Виктория напълни съда и пи жадно, после го напълни отново и го подаде на по-голямото момиче на седалката. Нели подаде канчето на малката си сестра, която го пресуши на един дъх, и го върна на Виктория, за да го налее и за нея.

— Тез твои приятели ли са, мис Виктори? — Клод кимна към хората, които не познаваше.

— Мои приятели ли? — ясно произнесе Виктория. — Никога през живота си не съм ги виждала. — Качи се отново във фургона. — Благодаря ти, Клод. Следващия път ще ти донеса боровинков пай.

— Довиждане, мис Виктори. И си отваряй очите. Наоколо се навъртат сякви типове.

— Не се безпокой, Клод. Пушката е под седалката. Дий! — Удари отново конете и те препуснаха бързо напред.

Виктория се зарадва, когато напуснаха града и излязоха на пътя. Лек бриз вдигаше праха, но облекчаваше следобедната жегата, въпреки че тя изобщо не я усещаше. Беше объркана, обзета от смущение и ѝ се струваше, че се опитва да се събуди от някакъв дяволски кошмар. И наистина ѝ се искаше това да бъде само лош сън, но четиримата ездаци и момичетата до нея бяха съвсем истински.

Докато се движеха на запад, пътят постепенно стана по-тесен и дърветата се сгъстиха. На едно място, следвайки естествения контур на хълма, стана толкова тясно, че едва успяха да преминат. Тук за кратко намериха облекчение от палещото слънце.

— Още колко остава, Нели? Трябва... Нали знаеш... — Докато шепнеше на сестра си, Дора се бе отдръпнала от Виктория колкото може по-далеч.

— Не зная. Стой мирно и не мисли за това — обгърна Нели раменете на момичето.

— Това няма да ми помогне много — измърмори Дора. — А Мейсън каза, че ще се местим в нова къща и всички отново ще бъдем заедно... И че ние двете с теб ще се грижим за домакинството.

— Шшшт. Точно така ще стане. Ще видиш.

— Но тя не ни харесва...

— Дора, моля те!

— Е, пак е по-добре, отколкото при леля Лили — уморено заключи Дора. — Само че наистина трябва... Нали знаеш...

Почти бяха стигнали върха на хълма, когато Виктория дръпна поводите, за да спре конете. В същия момент Мейсън спря до нея и я погледна въпросително.

— Сега пък какво има?

— Сестра ви трябва да изтича до храстите — саркастично подхвърли тя и се загледа в очите, които за миг се приковаха към нея, но веднага се обърнаха към Дора.

Детето се изправи:

— Съжалявам, Мейсън, но повече не мога да се стискам!

Виктория повдигна поводите, за да може Дора да се промуши под тях. Мейсън се наведе, взе сестра си, постави я да седне пред него на седлото и насочи коня към дърветата. Не можеше да чуе какво казва на детето, но долови изпълнения му с нежност и търпение глас. Когато

се върна, той отново повдигна момиченцето и погледна другата си сестра.

— Нели? — каза с нежност, която удиви Виктория и тя за първи път погледна момичето. То решително поклати глава и страните му леко поруменияха. Когато мъжът се обърна към Виктория, в гласа му нямаше и следа от предишния ласкав тон: — Още колко?

— Час и половина — тросна се тя. — Ще пристигнем по залез.

— Това е нелегалният път, нали? — Беше въпрос, който не изискваше отговор. — Аз ще яздя напред. Пит и Клей ще останат с вас.

— Не се тревожете, мистър Махафи. Цял живот минавам по този път и всички преследвани от закона ме познават. Никога досега не съм имала неприятности. С тях дори се чувствам в по-голяма безопасност, отколкото с вас.

— Изобщо не мислех за вас, мис Маккена. Тревожа се за сестрите си. — Прониза я със студените си очи, преди да придърпа шапката си по-ниско и да забие пети в хълбока на коня.

С изопнати до крайност нерви Виктория отново подкара конете. Гневът, който ѝ бе помагал да преглъща сълзите, като че ли я беше напуснал, затова си припомни думите от писмото. Не беше необходимо да се напруга. Ще пристигна на 16 септември, за да вляза във владение на собствеността... Необходимо е веднага да освободите...

— Защо не ни харесвате? — прекъсна мислите ѝ Дора.

— Дора... Недей! — рязко ѝ се скара Нели.

Дълго потисканите сълзи се затъркаляха по страните на Виктория. О, боже, не мога да се разплача пред тези хора! Не трябва! Ала нищо не беше в състояние да спре риданията ѝ. Тя се извърна и се опита да изтрие лицето си е ръкав.

— Не обръщайте внимание на Дора. Тя не разбира — съчувствено се обади Нели.

— Но вие, предполагам, разбирате — сопна се Виктория.

— Не всичко.

— Не, вие не разбирате нищо! Аз съм родена в „Дабъл М“! Родителите ми починаха там! Татко работеше до изнемога, за да създаде това ранчо! И съвсем нямаше намерение да остави то да премине в ръцете на... на някакви непознати! — Пое си рязко въздух. — Робърт нямаше право да го продава на брат ви.

— Съжалявам.

Виктория очакваше всичко друго, но не и съчувствие. Обърна към Нели сериозното си гневно лице.

— И защо? — С усилие потисна надигащото се отново ридание. — Вие си имате семейство, имате си братя, които ще се погрижат за вас.

— Само допреди няколко месеца нито Мейсън, нито останалите бяха край мен. Бях съвсем сама, както Дора и Дуни. Само близнаците бяха заедно. — Момичето гледаше Виктория с широко отворените си сини очи, които приличаха на тези на Мейсън, но не бяха така дълбоки.

— И къде беше мистър Мейсън Т. Махафи? — В думите ѝ прозвуча повече сарказъм, отколкото имаше намерение да вложи.

— След войната беше изпратен в Англия. Не знаеше, че мама, татко, Сара и Ели починаха от холера. Ние с Дора и Дуни бяхме изпратени при леля Лили. Само близнаците останаха... — Застиналото в спокойна маска лице не издаваше никакво вълнение, но ръцете на Нели трепереха. Тя ги вплете здраво една в друга и силно ги стисна.

— Ама леля Лили не позволи на Нели и Дуни да останат. Мразя я!

— О, Дора, не трябва да мислим повече за нея.

— Нели я настаняха при Уидъл Регет, пък Дуни се премести при стария мистър Сънър. Дуни каза, че тоя мистър Сънър бил много лош и не го пускал да си тръгне, докато Мейсън не му платил, а пък Мейсън му казал...

— Дора — търпеливо я прекъсна Нели, — Мейсън ни каза да забравим това време.

— Кога починаха близките ви? — Виктория нямаше представа защо зададе този въпрос.

— Преди четири години — тихо отвърна спътницата ѝ. — Но ми се струва, че оттогава е изминала цяла вечност.

Последвалата тишина беше нарушавана само от тропота на копитата на конете. Въздухът се бе разхладил. Понякога през зимата снегът затрупваше прохода и бе невъзможно пътят да се измине с каруца. „Дабъл М“ се оказваше съвсем изолирано от средата на декември до средата на март, ако не се брояха случайните ловци или издирвани от закона мъже, които търсеха подслон за няколко дни. Маркъс Маккена никога не връщаше никого, бил той индианец или

бял. Ранчото беше известно по целия нелегален път от Северна Монтана до мексиканската граница като място, където всеки би могъл да намери топла храна, без да му бъдат задавани въпроси. Мнозина вярваха, че именно поради тази причина спокойствието в „Дабъл М“ никога не бе нарушавано.

На около двеста мили северно от ранчото бе скривалището на преследваните от закона, известно под името „Дупка в стената“, където намираха убежище и крадците на добитък. На стотина мили на юг беше Браун Парк, наречен така на името на заселника Браун. Усамотената долина беше много популярна сред конекрадците, които често оставаха да презимуват там, преди да подкарат стадата си на юг. Нелегалният път беше обявена извън закона територия, която си имаше собствени морални норми. Там всеки мъж отговаряше сам за себе си, но към жените и децата се отнасяха с уважение, защото бяха рядкост. Позволията си да унижи жена или да стори зло на дете биваше наказван по-сурово, отколкото за обир на банка. Престъпниците сами изпълняваха присъдите. Тесните каньони и отдалечените усамотени долини обезкуражаваха пътниците и те почти никога не навлизаха в този район, където единственият закон беше законът на оръжието и на честта, както я разбираха нарушилите законите на страната.

Виктория се опитваше да събере и подреди мислите си. Нещата не се развиваха според нейния план. Мейсън Т. Махафи се бе оказал по-силният и ето че сега тя сама го водеше в ранчото си като някаква безмозъчна глупачка!

Бащата на Виктория беше мечтател, който не обръщаше внимание на дребните неща, които всъщност преобръщаха съдбата на човек. Той често даваше полезни съвети, които сам никога не изпълняваше.

— Виктория — казваше ѝ, — ако се съмняваш в нещо, по-добре не се захващай с него. Не предприемай нищо, преди да си го обмислила предварително. Това е първото, което отличава хората от животните.

Той въобще не бе допуснал, че съществува възможност Робърт да реши, че е законен наследник на „Дабъл М“ и да се опита да ѝ го отнеме. За първи път през живота си изпита нещо, подобно на недоволство срещу милия си добър баща, което веднага отстъпи място на чувство за самота и отчаяние.

— Колко има още? Гладна съм — обърна се Дора към сестра си.

О, защо не съм дете, мислеше си Виктория, чиято единствена грижа е, че е гладно, че му се пие вода или иска да се скрие сред храстите! Погледна двете момичета, които се притискаха едно към друго на седалката до нея. Те бяха нейни врагове. Щяха да живеят в дома ѝ, да спят върху пухения дюшек на майка ѝ и да се хранят на тежката дъбова маса, която баща ѝ беше сковал през една дълга, студена зима. Ала не изглеждаха като ничии врагове. По-скоро бяха уморени и... уплашени. И имаше от какво да се страхуват! Само една дума от нея, Виктория Маккена, и всеки един от бродещите наоколо мъже щеше да застреля Мейсън Т. Махафи и да сложи край на проблемите ѝ. Ужаси се от тази мисъл. Какво пък, защо да не премисля всички възможности? Аз съм съвсем сама, ако не се брои Стоунуол. Останалите работници идват и си отиват, въпреки че Сейдж Харингтън би останал на минутата, стига да му кажа. В главата ѝ се въртяха имената на мъжете, които биха могли да ѝ се притекат на помощ срещу Мейсън Махафи, ако сподели с тях бедата си — Пини Килборн, Слим Мастърс, Джейд Когинс, Мартин Бимън, Джон...

— Какво ще правиш, когато пристигнем? — по детски сериозно я запита Дора.

Гласът ѝ върна Виктория към действителността.

— Ще приготвя вечеря. — Откъсна поглед от конете и се обърна към момичето. — Какво друго бих могла да правя?

— Не знам — отговори Дора и отново показва всички дупки от липсващите си зъби. — Обаче се радвам, че вече не си ни толкова сърдита и имаш намерение да ни сготвиш. Много съм гладна.

ВТОРА ГЛАВА

Доверявайки се повече на коня, отколкото на себе си, Мейсън се изкачи до хребета на хълма и започна да се спуска към долината. Съвсем умишлено си бе избрал кон, който бе израснал в планината и само допреди няколко месеца — съвсем див — бе тичал на воля. Предпочиташе мустанг, който реагира и на най-незначителния шум и може да вижда и да чува по-добре от всеки човек. Гледката долу бе затулена от скали и гъсто израснали дървета. Дори при едно леко отклонение встрани пътят се губеше между камъните и храстите.

Когато бе купил „Дабъл М“, Мейсън изобщо не бе чувал за нелегалния път. Бе научил за него едва след като бе пристигнал в Денвър. Една случайност го бе накарала да купи земя, за която не знаеше почти нищо.

Мейсън бе напуснал дома си в Колорадо, за да се бие на страната на Обединената армия под командването на генерал Грант, където бе отличен и бе повишен в чин капитан. След края на войната генерал Грант бе настоявал да остане в армията. Беше му предложил дори избор — да стане военно аташе в американското посолство в Париж или да се бие срещу апахите в Аризона и Ню Мексико. Мейсън бе отклонил предложението, защото не можеше да си представи да замине за Париж, а и копнееше да остави битките и изстребването на хора зад гърба си. Но заради генерала се съгласи да приеме една последна задача. Трябваше да открие и предаде на английското правителство един английски капер, който бе плячкосал множество английски кораби и сега живееше охолно в Америка. Генерал Грант го бе уверил, че мисията е изключително важна. Англичаните щяха да платят щедро за неговите услуги.

Работата му бе отнела две години, но след приключването ѝ, веднага щом парите бяха вложени в сигурна лондонска банка, Мейсън бе тръгнал да разглежда страната. Край игралната маса в едно модерно казино случайно бе дочул един млад англичанин да залага притежаваното от него ранчо, наречено „Дабъл М“ и намиращо се в

Америка. Името на ранчото, съдържащо собствените му инициали, привлече вниманието му. Участниците в играта отказаха да приемат залога на сериозно и англичанинът бе принуден да се оттегли.

Ранчото и фактът, че бе собственост на англичанин, разпалиха любопитството на Мейсън и той покани Робърт Маккена на вечеря. Два дни по-късно, след няколко посещения в кантората на адвоката му, той притежаваше нотариалния акт за земята и доста поизтъняла сметка в банката.

Трябваше да признае пред себе си, че покупката на земя, която никога не бе виждал, беше нещо много необичайно. Знаеше само, че върху нея е построена солидна дървена къща, обзаведена с мебелите, които майката на Маккена бе купила от Англия, има пристройки за работниците, обори за животните и още няколко бараки, както и извор с прясна вода наблизо. Имаше още около петстотин глави добитък, които вероятно се бяха увеличили до този момент. Робърт Маккена бе обяснил, че това е смешно ниска цена за такова стопанство и бе споделил, че мрази Америка и никога не би отишъл да живее в ранчото, което бе наследил от баща си, а му било трудно да намери подходящ човек, който да се грижи за интересите му. Едва в последните минути на срещата им бе споменал, че има природена сестра, която живее там.

— Няма да имате никакви проблеми с нея. Аз ще ѝ пиша, за да я предупредя, че трябва да се изнесе. — Изгарящата омраза в погледа му бе поразила Мейсън.

Ала мисълта за Виктория Маккена бе изтласкана в дъното на съзнанието му, когато се бе завърнал в родния си дом в Колорадо. Майка му, баща му, сестра му и брат му бяха мъртви, брат му Дуни и другите сестри бяха принудени да работят за прехраната си, а близнаците се опитваха да възстановят домакинството, унищожено от наводненията и ураганите, които бяха опустошили щата.

Мейсън изскърца със зъби. В съзнанието му се лутаха стотици въпроси, чиито отговори не можеше да намери. Момичето съвсем не беше невъзпитана дивачка, както го бе представил брат му. А фактът, че се движеше съвсем свободно в тази страна, където законът не се признаваше, бе нещо, което също трябваше да се има предвид. Изобщо не можеше да допусне, че Виктория Маккена има никакви законни основания да оспорва правото му на собственост върху ранчото.

Адвокатът в Лондон го бе уверил, че Робърт е единственият наследник. Но какво щеше да прави с нея?

Мустангът наостри уши и Мейсън се изправи на стремената. Иззад храстите изскочи елен и се втурна към прикритието на гората. Усмивайки се на себе си, мъжът дръпна поводите и конят продължи по пътя. Неочаквано излязоха измежду дърветата и долината се простря пред тях. В най-отдалечения ѝ край се виждаше ранчото. От мястото, където бяха застанали, се откриваше прекрасна панорама. Мейсън измъкна далекогледа си изпод седлото.

Разкрилата се пред погледа му гледка веднага повиши настроението му. Ранчото бе разположено сред кедрова горичка. Къщата се намираше на малко възвишение и представляваше масивна дървена постройка с наклонен покрив, който образуваше заслон над предната и задната веранда. От двете му страни се издигаха високи комини от заоблени камъни. В малко, оградено с ниска ограда пространство отпред в спретнати лехи цъфтяха цветя. Пристройката за работниците бе построена под ъгъл в единия край на къщата, а зад нея се намираха оборите. Насочи далекогледа към тях. Между конете се движеха неколцина мъже. По-нататък се виждаше друга група, а откъм противоположната страна се приближаваше ездач.

От пръв поглед се виждаше, че ранчото е добре поддържано, което без съмнение се дължеше на Виктория Маккена. Мейсън беше допуснал няколко грешки. Трябваше да остави момичетата и Дуни в града и да дойде с близнаците да огледа мястото. Сега бе твърде късно за това. Надяваше се, че Виктория ще се съгласи да разрешат спора по законен път. Прибра далекогледа под седлото. Обзе го някаква смътна тревога. Това съвсем не беше изоставеното, пустеещо стопанство, което му бяха описали.

Отпусна се на седлото и се загледа към приближаващия се фургон. Погледът му пробяга по лицето на Нели. Тя беше уморена. Неговата малка сестричка, която се бе хвърлила върху гърдите му и бе ридала, когато бе заминавал на война, бе плакала и после, когато се бе върнал, за да открие, че е принудена от сутрин до вечер да плете дантели на един мизерен таван, за да получи оскъдна храна и твърдо легло. Дора се бе облегнала на рамото ѝ и не преставаше да бърбори.

Виктория седеше сковано на седалката е отпуснати рамене, но щом го забеляза, ги изправи и вирна брадичка.

Дуни и близнаците язدهа след тях и оглеждаха долината.

— Хей, Мейсън, това ли е? Това ли е нашето ранчо? — възбудено се провикна Дуни.

— Това е „Дабъл М“. — Мейсън не откъсваше поглед от лицето на Виктория и забеляза гъстата червенина, която се разля по него.

— Ехей, погледни само, Клей! Наистина е нещо!

По-сериозният от близнаците също забеляза болезненото изражение на Виктория.

— Успокой се, Дуни — тихо каза той.

Мейсън се наведе към фургона:

— Колко работници имате, мис Маккена?

— Да не би да се опасявате, че сте отхапали по-голям залък, отколкото можете да преглътнете?

Всичко у това момиче говореше за изключителна сила на духа и за момент Мейсън изпита гняв към доведения ѝ брат, задето го бе убеждавал в противното. Чувството, което сви стомаха му, съвсем не беше приятно. Той беше наясно какво му предстои. Или трябваше да се пребори с нея, или трябваше да отведе семейството си обратно в града.

— Не. Вие няма да насъскате приятелите си против мен. Искате да решим спора си по законен път.

— Не бъдете толкова сигурен, мистър Махафи. Ще се погрижа нищо лошо да не се случи на двете ви сестри и на по-малкия ви брат, но вие и останалите двама ще трябва да се оправяте сами. — Виктория чу как Нели си пое шумно въздух в знак на протест, но не отклони поглед от сините очи, които се бяха впили в нейните.

— Не искам нищо повече... засега.

Погледът му я обгръщаше почти ласкаво. Виктория цялата пламна и дланите ѝ започнаха да се потят.

Мейсън продължи да я наблюдава дори когато тя се извърна. Господи, беше истинска красавица! Нещо у нея му напомняше за изсечена от злато монета. В съвършената ѝ фигура нямаше нито грубост, нито твърдост. Върху лицето ѝ бяха изписани само болка и разочарование. Никога не беше виждал толкова красива жена — нежна, чувствена и вълнуваща. Тя излъчваше някаква топлина — от

златистата коса и черните очи до гладката кожа с цвят на мед и изящните ръце. Не можа да се въздържи да не се запита дали и останалата част от тялото ѝ има същия тен. И друг път беше виждал красиви момичета. Но това тук... Отново я погледна и откри, че очите ѝ са приковани към него. Да, това тук беше съвсем различно — естествено, чисто, непорочно.

Стиснала зъби, Виктория държеше здраво поводите, докато фургонът се спускаше по наклона. Беше се приближавала към ранчото по същия път стотици пъти, но никога досега не ѝ се бе струвало толкова сигурно убежище. Сърцето ѝ се стегна, оставяйки я почти без дъх. Какво би могла да направи? Как би могла да се бори против този мъж съвсем сама? Не, не беше сама. Стоунуол и Руби знаеха, че съществува опасност да изгуби дома си. Но те дори не бяха сънували, че мъжът, който се мислеше за негов нов собственик, е нещо по-различно от ново заселник от Изток. Изобщо не бяха очаквали, че Мейсън Т. Махафи ще се окаже такъв опасен съперник.

Виктория погледна Дора, след това отмести поглед към изпитото лице на Нели. Те разглеждаха къщата, която трябваше да бъде техният нов дом. За момент изпита към тях състрадание, което веднага бе изместено от изблик на самосъжаление. О, по дяволите!

Пътят преминаваше през скалистото възвишение, преди да се спусне към хладината на борова гора и да продължи през долината, осяяна тук-там с кедрови дървета. Когато фургонът завиваше по алеята към къщата, слънцето се бе изгубило някъде зад планината.

Масивната здрава постройка се сливаше съвършено с дървената и планинските възвишения. Дебелите тежки трупи прилягаха плътно едни към други. По повърхността им нямаше пукнатини, тъй като бяха гладко рендосани. Високите каменни комини бяха опушени и гредите около тях тъмнееха. Къщата не само изглеждаше на мястото си, но създаваше впечатлението, че ще остане там завинаги. Виктория преглътна, въпреки че гърлото ѝ бе пресъхнало. Това място беше единственото, което някога бе познавала и което бе искала.

Сякаш усетили, че са си у дома, конете бързо преминаха алеята и спряха пред къщата. Виктория завърза поводите около една дървена подпора и скочи от седалката.

— Предполагам, че и вие бихте могли да влезете. Не можете да останете навън през цялата нощ — обърна се тя към двете момичета.

Мейсън слезе от коня си и го завърза зад фургона. Близнаците и Дуни останаха на седлата, сякаш не знаеха какво да направят.

— Виктория. — Произнесе името ѝ много нежно и тя се извърна, за да му отправи някаква хаплива забележка, но думите замряха на устните ѝ под топлия му поглед. — Сестрите ми не са страна в нашия спор. Не изливайте гнева си върху тях.

Младата жена му хвърли заплашителен поглед и тръгна към вратата. Гневът, който свиваше стомаха ѝ, бе примесен със страх от откритието, че този човек през цялото време знае какво прави. Той беше силен и много умен — най-самоуверения мъж, когото някога бе срещала. И като не намери какво да му каже, тя се обърна към Нели:

— Влезте. Аз ще приготвя вечерята. — Изкачи се на верандата и спря, за да погледне назад.

Дора бе слязла от фургона и се въртеше край задната му страна. Мейсън се наведе и вдигна Нели от седалката. За голяма изненада на Виктория, той я отнесе до къщата и спря, без да я пуска.

— Водете ни, мис Маккена — остро каза мъжът.

— Пусни ме да ходя сама, Мейсън.

— Не. Много си уморена. Можеш да станеш едва след като си починеш малко.

Виктория се обърна към вратата, направена от масивен дъб, която леко се движеше на металните панти. Влезе, прекоси коридора и се отправи към вътрешността на къщата. В една от стаите посочи с ръка стол, покрит с фина дантела.

— Това е салонът. Можете да седнете тук.

— Прекрасен е. — Нели разглеждаше канапето от орехово дърво, огромната, покрита с копринена покривка маса в средата на стаята, столовете с резбовани крака и картините, които украсяваха стените.

Мейсън ѝ отправи многозначителен поглед, но Виктория нямаше желание да се опитва да го разгадае — дотолкова бе погълната от борбата с обзелото я желание да се освободи от осезаемото присъствие на този мъж. Извърна се и се сблъска с Дора, която бе застанала зад вратата.

— О! Извинявай! — възкликна младата жена и протегна ръка, за да помогне на детето. Втурна се през коридора и точно когато

оставяше шапката си на закачалката, усети, че Мейсън се приближава зад нея.

— Виктория. — Произнесе името ѝ със същия тон, който бе използвал и преди малко.

— Едва ли сме стигнали чак дотам, че да си говорим на малки имена, мистър Махафи. — Надигащият се гняв придаваше на думите ѝ особена острота.

Той се отдръпна, за да може да вижда лицето ѝ по-добре.

— Мисля, че сме стигнали точно дотам. Но нека обсъдим това по-късно. Нели беше много болна и дългото пътуване се оказа доста тежко за нея. Прекалено слаба е и трябва постепенно да възстановява силите си.

Виктория изви очи към салона, откъдето Нели ги наблюдаваше, после обратно към Мейсън и нещо в гърлото ѝ се стегна. Той беше толкова силен, толкова осезаемо мъжествен. Внезапно, за първи път през живота си, погледна на някого като на мъж от позицията на жена. Тази мисъл я смути и за да направи нещо, тя отвори една врата.

— Нели и Дора биха могли да използват тази стая. Мейсън надникна в малкото, спретнато помещение и кимна към съседната врата.

— А тази на кого е?

— Моята — опря гръб на вратата тя. — Вие и братята ви можете да се настаните в пристройката за работниците.

— Не. Цялото ми семейство ще спи и ще се храни под един покрив. — Гласът му беше суров, но в същото време странно нежен.

— Не! — Сърцето ѝ заби лудо, гърлото ѝ се сви болезнено и внезапно усети, че не ѝ стига въздух. През цялата нощ между нея и този мъж нямаше да има дори една заключена врата! Той не би посмял да нахълта в стаята ѝ, когато сестрите му са така близо, разсъждаваше тя. Ала следващата мисъл я връхлетя като удар. Този мъж ще се осмели да направи всичко, стига то да е изгодно за него. Но защо тогава не мога да спра да гледам ръцете му и да си мисля колко нежни биха могли да бъдат, когато галят жена?

— А тук какво има? — приближи се той към съседната врата.

— Кабинетът ми. Стойте по-далеч от него!

Но Мейсън вече надничаше вътре.

— Има канапе. Аз ще спя на него. А сега кажете какво има на горния етаж? — запита той, но не изчака да му отговорят. Изкачи стълбите с широки крачки. Отвори една врата и погледна. — Тази стая е съвсем подходяща. Има две големи легла. Близнаците ще трябва да я поделят с Дуни.

Спусна се отново долу и застана до нея, преди сърцето ѝ да се успокои и дишането ѝ да се нормализира.

— Казах, че не ви искам тук! — сковано каза тя.

— Зная, но ние вече сме тук. Така че не усложнявайте нещата, Виктория. — Изглежда, беше му приятно да произнася името ѝ. Тръгна към вратата. — Ще кажа на момчетата да разтоварят багажа. Бихме били благодарни, ако получим малко храна. Всички сме много гладни.

Виктория се опита да прикрие изумлението си от заповедническото му поведение. Но аз не съм сама, не преставаше да се убеждава тя. Тук бяха Стоунуол и Руби, които щяха да застанат до нея против този непоносим мъж.

— Виктория — нежно я повика той и успя да улови погледа ѝ. — Къде бих могъл да намеря Стоунуол Пери?

Очите му имат цвета на кобалтова захарница в китайския салон, реши тя. Но това съвсем не беше достатъчно, за да бъдат описани. Бяха дълбоки, проникателни, пресметливи — най-забележителната черта от лицето му. Ведно с огромния му ръст, те я караха да се чувства в опасност. Необходимостта да каже нещо, за да изравни позициите им, я накара да заговори рязко.

— Не трябва да се безпокоите, че пристигането ви е останало незабелязано, мистър Махафи. Стоунуол и всички останали работници в „Дабъл М“ знаят, че вече сте тук. Те ще ви намерят.

Той погледна бързо навън и се усмихна едва забележимо. Усмивката не раздвижи нито стиснатите устни, нито дори един мускул по лицето му.

— Много добре. Ако искат да останат да работят за мен, трябва да са наясно с нещата.

Виктория не позволи да бъде въввлечена в гневен спор. Вместо това каза спокойно:

— Ще трябва да изчакаме, за да видим кой за кого ще работи, мистър Махафи.

— Мейсън. Щом ще живеем под един покрив, макар и за кратко, ще трябва да се освободим от формалностите. А сега бихте ли се погрижили за вечерята? Надявам се, че можете да готвите, нали?

— О, да, мога да готвя... както да правя и други неща — изръмжа към него Виктория, опитвайки се да потисне вълнението, което се надигаше у нея, докато погледите им не се откъсваха един от друг.

— Точно сега ме интересува единствено дали можете да готвите. По-късно ще се заинтересувам и от... другите неща. — Изрече края на изречението с многозначителен тон. Лека, не много приятна усмивка изкриви краищата на устните му.

В един безкраен, напрегнат момент тя се взираше в него, после се извърна рязко и закрачи гордо към кухнята.

Това беше най-широката стая в къщата. Едната стена беше заета от голяма камина, направена от грижливо подбрани и подредени каменни плочи. Пред нея върху мек килим бяха подредени два удобни стола с необикновено високи облегалки. Върху полицата на камината стоеше най-ценната ѝ вещ — часовник със стъклена повърхност, който родителите на майка ѝ бяха купили през четиридесет и девета година. По средата на стаята бе разположена голяма дъбова маса с изтъркана до блясък повърхност. В най-отдалечения край бе готварската печка и поличките с чиниите и останалите съдове, скрити от погледа с платнена завеска.

Виктория обичаше тази стая. Тук, заедно с родителите си, бе прекарвала дългите студени зимни месеци. След смъртта на баща си бе продължила да готви и да се храни в кухнята сама.

С чувство, което мълчаливо определи като самообладание, тя успя да се стегне и се залови да пали огъня в печката, подарена ѝ от баща ѝ преди няколко години. Много се гордееше с този подарък, а още повече с онова, което приготвяше на него.

Напълни печката с подпалки, хлопна вратичката и взе чайника, за да налее вода от ведрото. Защо животът си прави такива лоши шеги, мислеше си отчаяно, докато окачваше черпака на стената. Защо нещата не можеха да си вървят постарому? Защо Мейсън Махафи трябваше да се окаже съвсем различен от онова, което бе очаквала? Толкова бе обсебена от тежките си мисли, че съвсем забрави за Нели и Дора, докато не чу гласовете им.

— Двете е Нели искаме да ти помогнем — обади се по-малкото момиче.

— Не се нуждая от помощ — сопна се тя, преди да се обърне и да забележи слабичката фигура на Нели до вратата, изтощена от усилието да извърви разстоянието от салона до кухнята. Забеляза умолителния поглед на треперещото момиче и за момент забрави собствената си беда. — Искях да кажа, че няма какво толкова да се прави. Свикнала съм да се оправям сама. Но вие можете да седнете тук, Нели. — Отмести един от столовете около масата. — Кажете на Дора как да подреди съдовете. Разбира се, след като си измие ръцете.

Дора вдигна ръце с обърнати нагоре длани.

— Те не са мръсни.

— Кога си ги мила за последен път?

— Не помня.

— В такъв случай са мръсни. Сипи вода в легена и използвай сапуна и кърпата.

— Ти си командаджийка! Също като леля Лили!

— Дора! — отчаяно прошепна Нели.

Без да обръща внимание на протеста, Виктория изглежда строго дребното детско личице.

— Това е моята кухня, тук са моите съдове и няма да позволя на никого да ги пипа с мръсни ръце.

— Това не е твоята кухня, а на Мейсън. — Дора скръсти ръце пред гърдите си и вирна упорито брадичка.

— Нямам намерение да дискутирам този проблем с дете. Или прави каквото ти казвам, или се връщай обратно в салона. На мен ми е все едно.

— Ооо, добре, но какво значи да дискутираш? — Дора тръгна към умивалника. — И защо аз трябва да си мия ръцете, а Нели не?

— И Нели ще се измие. Можеш да ѝ донесеш легена. — Виктория добави още въглища в огъня и дръпна завеските, откривайки полиците с чинии, чаши и купички. — Ето съдовете. Но преди това застели тази покривка. Може и да живеем изолирано, но сме цивилизовани хора.

Нели внимателно гледаше младата жена. Върху лицето на момичето така ясно бе изписано смущението му, че Виктория изпита съчувствие и нежност към нея.

— Виктория, моля ви, не искам да се чувствате толкова нещастна! Мейсън не знаеше за вас. Сигурна съм. Той е най-милият, най-грижовният брат на света! — Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи.

Виктория бе трогната от думите ѝ. Обърна се с гръб към момичетата и взе купата с брашно, решила да изхвърли от съзнанието си собственото си нещастие и тъгата на Нели. Насочи цялото си внимание към бисквитите с крем.

Зачервената печка затопли стаята, а светлината на огъня хвърляше розови отблясъци. Лицето ѝ поруменя, когато се наведе, за да извади тавата с изпечени бисквити.

— Там е купата с маслото, Дора — изрече тя, като отказваше да признае дори пред себе си вълнението, което я бе обзело от шума на уверените стъпки, чуващи се в коридора.

Мейсън се появи на вратата. Тримата му братя се подредиха зад него. Виктория успя да ги огледа само с един бърз поглед.

Мейсън бе обут в мокасини, а момчетата бяха по чорапи. Очевидно бяха оставили прашните си ботуши пред външната врата. Всички се бяха измили. Изражението на Мейсън беше неразгадаемо — не приятелско, но не и враждебно. Забеляза, че всички все още носеха коланите с оръжието си. За първи път го виждаше без шапка. Косата му беше черна и гъста, а разпилените над челото кичури докосваха веждите му. Погледът му явно не пропускаше нищо.

— Вечерята е почти готова, мистър Махафи. — В гласа ѝ се прокрадваше едва доловима любезност. Извърна се с гръб към него, подреди бисквитите в един поднос, а говеждото и соса изсипа в голяма купа. Остави съдовете на масата и свали престилката си.

— Уха! — провикна се Дуни и очите му заблестяха при вида на бисквитите, маслото и боровинковия конфитюр. Протегна ръка още преди да е седнал до масата.

— В тази къща казваме молитвата си, преди да започнем да се храним, а господата изчакват дамите да се настанят, преди да заемат местата си. — Виктория не вдигна поглед, за да разбере как Мейсън бе приел забележката ѝ. Махна с ръка към по-сериозния от близнаците. — Можете да седнете там. Вие — до него. — Истинско облекчение беше да види усмихнатото лице на Пит. — Дуни и вие, мистър Махафи, се настанете в най-отдалечения край. Дора, Нели и аз ще

седнем тук. Докато сте в дома ми, ще седите на едни и същи места. След като се нахраните, бъдете любезни да сгънете салфетките си и да ги поставите до чиниите.

— Пфу! — изсумтя презрително Дуни.

— Нали ви казах, че обича да командва — доволно отбеляза Дора.

В стаята се почувства някакво напрежение. Мейсън упорито изучаваше лицето ѝ. Големите ѝ блестящи очи му напомняха на млада лъвица. Те бяха прекрасни, сурови и неумолими, но в дълбочината им се таеше спотаена болка. Тръгна пръв към посоченото му място и останалите веднага го последваха. След като всички заеха местата си, Дора бе строго избутана до стола си и Виктория седна последна.

— Прочетете молитвата вие, Виктория! — властно нареди Мейсън.

— Точно това имам намерение да направя, мистър Махафи. — Тя сведе глава и започна да се моли високо с ясен и спокоен глас: — Мили Боже, благодарим Ти за благата, които си създал за нас, Твоите деца. Благослови тази храна, с която храним телата си. Амин. — Погледна твърдо Мейсън. — Можете да разпределите бисквитите, докато наля кафето.

Семейство Махафи се хранеше мълчаливо. От количеството храна, което поглъщаха, Виктория заключи, че вечерята им харесва. Дора и Дуни сякаш не можеха да се наситят на боровинковото сладко и ако не се чувстваше толкова нещастна, сигурно апетитът им щеше да ѝ се стори забавен. Маниерите на Мейсън бяха безупречни и за своя изненада откри, че тези на Нели по нищо не им отстъпват. Близнаците се стараеха да не поглъщат лакомо храната си и вдигаха чашите с кафе внимателно, като че ли се страхуваха да не го разплискат по дрехите си. Само Дора и Дуни ядяха с нескрито удоволствие и оставяха петна от сладко по покривката.

— Срегнах се със Стоунуол Пери — съобщи Мейсън високо, но Виктория знаеше, че думите му са отправени само към нея.

Без да му обръща внимание, тя се изправи и отиде да долее каната с мляко. Когато се върна на масата, поднесе чинията с пая, приготвен с изсушените миналата година ябълки. Бе решила да помоли Руби да го сервира, но се зарадва, че не го направи, когато забеляза реакцията на Дуни. Той гледаше сладкиша с широко отворени,

невярващи очи. Преди да сведе глава, Виктория улови погледа му и бе уверена, че в него бе доловила приятелски блясък.

— Срегнах се със Стоунуол Пери, Виктория. — От интонацията му тя се досети, че хладната ѝ резервираност бе подразнила самоуверения мистър Мейсън Т. Махафи.

— Вече ми го съобщихте — отговори тя и попи устните си със салфетката.

— Той ще се отбие насам по-късно — продължи Мейсън, сякаш не бе забелязал проявената от нейна страна пълна незаинтересованост. — От колко време работи тук?

— От дванадесет години. Познава цялата долина като дланта на ръката си и се ползва с уважението на мъжете, които минават оттук.

— Искате да кажете — на преследваните от закона.

— Да.

— А той един от тях ли е?

— Питайте него.

— С други думи нямате намерение да ми съдействате.

— Разбира се, че не. И защо трябва да го правя?

— Бих могъл да изтъкна няколко причини.

— Ще ми бъде интересно да ги изслушам, но не сега. По време на хранене не е много подходящо да се обсъждат делови въпроси — заяви тя с леден тон.

При тази забележка веждите на Мейсън се сляха и лицето му придоби буреносно изражение. Миг по-късно, като по някаква магия, всичко като че ли му се стори много забавно и устните му се изкривиха в усмивка. Виктория почувства непреодолимо желание да го скрита под масата. Сигурно ако се прицелеше добре, би могла да го улучи по глезена. Мисълта да му причини болка бе много изкусителна, но реши, че не бива да се излага на риска да бъде ритната в отговор, което без съмнение той бе способен да направи. Имаше много други начини да го извади от равновесие.

— Това първото ви пътуване до Уайоминг ли е, мистър Махафи? — обърна се тя към Пит и се усмихна мило.

Младежът хвърли бърз поглед към по-големия си брат, но очите му заблестяха към нея. Близнаците бяха много красиви момчета. Момчета ли? Виктория внезапно осъзна, че те са приблизително на нейната възраст, въпреки слабите им жилави тела.

— Ами да, мадам. Но когато преминавахме през планините, ми се стори, че тук не е много по-различно от Колорадо.

— Така ли? Никога не съм се отдалечавала на повече от стотина мили от долината. Родена съм в тази къща. Тъй като майка ми беше учителка, не беше необходимо да я напускам заради образованието си. С удоволствие бих изслушала разказите ви за Колорадо.

Усмивката на Пит стана по-широка.

— За мен би било удоволствие да ви разкажа, мадам.

Тя се усмихна мило и обходи с поглед насядалите около масата, спирайки го най-накрая на Мейсън. Веждите му се бяха свили в права линия. Той бе доловил посланието ѝ. Тя щеше да му покаже! Засмя се мислено и отново се обърна към Пит. В съзнанието ѝ назряваше план. Мейсън Махафи нямаше да я изхвърли от собствения ѝ дом! Щеше да остане тук по един или друг начин.

— Предполагам, че и вие можете много да разказвате за собствените си пътувания, мистър Махафи — обърна се към него със сладникава злоба. — Нямам търпение да ви послушам. — После отново погледна Пит, сякаш не можеше да откъсне очи от него.

— Мога да се обзаложа, че изгаряте от нетърпение — процеди той и тя изпита вътрешно задоволство, докато забеляза убийственото му изражение, което я накара да потръпне. Ала не отстъпи. Отново се обърна към Пит.

— Никога не съм виждала близнаци, които да си приличат толкова много. Майка ви успяваше ли да ви различи?

— Не, мадам. Аз винаги носех завързана около китката си лента, докато Клей не си изби един зъб. Преди това често свалях лентата и това доста я объркваше. — Той се разсмя и погледна към близнака си. — Аз си знаех, че съм си аз и Клей си знаеше, че си е той, ама мисля, че татко никога не успя да ни различи.

Трябва да е чудесно да растеш сред братя и сестри, помисли си Виктория. Нейното собствено детство бе преминало в самота и тя изпита съжаление, че никога не бе познала привързаността, която съществуваше в това семейство.

Изскърцването на стола на Мейсън по излъскания под привлече вниманието ѝ към него. Лицето му беше ласкаво спокойно, но погледът му гореше.

— Искам да поговоря с вас... в кабинета, Виктория — каза той с подлудяващата увереност, че тя не може да му откаже.

— След вечеря всичко трябва да се почисти, мистър Махафи. — Виктория се обърна с гръб към него. — Ние трите — бихме могли да си поделим това задължение. Аз ще приготвя водата за съдовете. Ти, Дора, прибери чиниите и ги отнеси до умивалника. Нели, вие можете да ги подсушавате и да ги подавате на Дора, за да ги подрежда на масата за утре. Остави приборите, купата с маслото и конфитюра на масата, Дора. Аз ще ги покрия, за да не се напращат.

Дора се намръщи.

— Трябва ли да направя това, Мейсън?

— Нали искаш да се научиш как да се грижиш за домакинството? Мисля, че би могла да се възползваш от опита на Виктория.

Виктория не можеше да повярва, че нежният глас идва от устата на този суров човек. Вдигна очи към него и забеляза, че лицето му излъчваше обич, която съвсем го променяше.

— Е, добре. Ама ми се искаше да разгледам и останалите стаи, а не да си стоя само в тази стара кухня.

— Ще ги разгледаш после. — Той улови с ръка брадичката ѝ и леко разтърси главата ѝ. — След като свършите, двете с Нели можете да се настаните в стаята си. Разчитам на теб да помагаш на сестра си, докато тя се възстанови.

— Добре, Мейсън. Ще ѝ помагам — увери го детето.

— Зная, миличка, иначе не бих те молил.

Мейсън поведе братята си навън. Виктория ги чуваше да разговарят, докато обикаляха от стая в стая, и се намръщи при мисълта, че някакви непознати се разпореждаха в дома ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

— Божичко, Виктори! През целия си живот съм нямала такъв дяволски ден! — Руби забързано прекоси двора откъм пристройката за работниците и дори на слабата вечерна светлина Виктория можеше да забележи тревогата, изписана върху кръглото ѝ набръчкано лице. — Разни работи се случваха едно през друго!

Виктория изсипа на земята водата, в която беше измила съдовете.

— Да не би Стоунуол отново да има проблеми с Келсо?

— Не, нищо такова. Сейдж се появи пак прострелян на цели две места. Мога да се закълна, че този човек е по-жилав и от крастав вълк. Трябваше да се оправям с него, иначе щях да дотърча кат уплашен заек още щом те видях да пристигаш с онез. Тъй се изненадах, че чак зяпнах. Божке, Виктори, ква е тая работа, по дяволите? Стоунуол вика, че оня бил тук, М. Т. Махафи.

— Е, добре, наистина е тук. Пристигна със семейството си и се настани в къщата ми, Руби. А аз не мога да направя нищо.

— Ами сега? Стоунуол вика, че не бил някакъв си ново заселник. Упорито копеле, кай, бил.

— Не е ново заселник. О, Руби, толкова ме е страх!

— Страх та я? Да не би оня... Ах, мръсникът му е мръсник! Шъ гу утрепа! Само да посмее и косъмче да смъкне от главата ти, шъ скоча и шъ гу разкъсам...

— Не, не. Не е това. Не се страхувам, че ще ме нарани — бързо обясни Виктория. — Но той е тук, за да остане! Те вече говорят за нещата, които бих могла да отнеса със себе си, когато се изнеса. — Отново я обзе паника и някаква ледена ръка сграбчи сърцето ѝ, оставяйки я без дъх.

— Айде, гълъбчето ми, по-спокойно. Кво като говорят! Ти глей кво вършат. Тоз негодник хич не знай в кво се забърква. Амчи тук има дузина мъже, дет шъ гу гръмнат само да рече да тръгни против теб.

— Зная, но не мога да допусна нещата да стигнат дотам. Той е платил на Робърт и притежава нотариалния акт, или поне така ми каза.

Но мен не ме интересува какво притежава или какво говори. Мистър Шульър твърди, че трябва да остана тук, докато задвижи нещата чрез съда, и точно това ще направя. — Виктория говореше с увереност, каквато съвсем не изпитваше вътрешно. Думите, които най-вярно можеха да опишат състоянието ѝ, бяха отчаяние и сърдечна болка.

Руби пое ведрото от ръцете ѝ и го закачи на страничната стена на верандата.

— Тъй ами. Нъли винаги съм викала, че няма файда да...

Някакъв шум привлече вниманието на Виктория и мигом я накара да пристъпи към действие. Някой си играеше с клавиатурата на клавесина ѝ. Дразнещият дисхармоничен звук, изтръгнат от деликатния инструмент, надигна паника в гърлото ѝ. Клавесинът, подарък от баща ѝ за шестнадесетия ѝ рожден ден, беше най-голямото ѝ съкровище. Тичешком прекоси коридора и се втурна в салона.

— Дора! — изкрещя тя извън себе си. — Престани веднага!

На светлината, идваща от лампата, поставена върху масата, забеляза дантелената покривка, захвърлена на купчина под краката на Дора. Тя бе застанала пред инструмента и удряше по клавишите с двете си ръце. Стресната от вика на Виктория, Дора се обърна, после с ожесточение стовари юмрук върху клавиатурата. Виктория се намръщи от неприятния звук и се хвърли към момичето.

— Дора! — изгърмя гласът на Мейсън и тя се спря, преди да успее да стигне до детето.

Дора се обърна рязко и с едно движение на пръстите тресна силно капака върху клавиатурата. След това, влачейки с крака покривката по пода, тръгна към брат си. Виктория стоеше като вкаменена. Чу някой рязко да си поема дъх и като в сън осъзна, че това бе самата тя.

— Това не е нейно, Мейсън. Ще се радвам много, когато си замине. Никак не я харесвам. Тя не ми дава да правя нищо.

Разгневен, Мейсън стигна до детето само с две широки крачки и вдигна смачканата покривка от пода.

— Това е нейно! Но дори и да не е, не можеш да пипаш чужди вещи. Погледни какво си направила! — Разгъна покривката и ѝ я показа. Изражението на Дора не се промени.

— Въобще не смятам, че е красиво. — Тя погледна нагло Виктория.

— Няма да търпя нахалството ти, мис! — плесна я Мейсън по тила. — Върви да се приготвиш за лягане. Ще поговоря с теб по-късно.

Дора се уплаши, но не се издаде. Тръгна по коридора, като заобиколи притичалата откъм кухнята Нели.

— Туй хлапе има нужда от здрав пердах — изправи се с ръце на кръста и разрошена червеникава коса Руби.

— Не — меко възрази Нели. — Тя има нужда от някой, който да я обича. От тригодишна възраст живее без обич.

Очите на Мейсън не се отделяха от разстроено лице на Виктория.

Изпод гъстите ресници на младата жена бликнаха сълзи. Въпреки че напрягаше всеки мускул, за да ги възпре, нямаше сили повече да се въздържа. Струваше ѝ се, че стои на ръба на някаква пропаст и дори най-лекото движение ще я запрати в бездната.

— Съжалявам — тихо каза Мейсън и ѝ протегна покривката. Тя я пое механично. — Надявам се, че не е повредена. Не зная много за децата, но бързо се уча. Ще ѝ забраня да влиза тук, освен когато е с Нели. — Изчака, но след като Виктория остана безмълвна, тръгна към вратата. Спря и погледна назад. Тя се взираше в една от картините на стената. Очите ѝ блестяха от сълзите и устните ѝ трепереха.

В коридора го пресрещна Руби.

— Сега стой кротко. Искam да тъ погледна.

— Коя си ти?

— Руби съм, ето коя. — Тя стоеше, скръстила ръце пред мощните си гърди, с разкراчени крака и наклонена на една страна глава. Приличаше на наперен петел. Сигурно на младини е била хубава, помисли си Мейсън. По лицето ѝ все още се виждаха следите от предишната ѝ красота. Обградената с бръчки уста бе стисната упорито, а живите кафяви очи го гледаха несъмнено с неприязън.

— Аз съм Мейсън Махафи.

— Знам та кой си. Ама исках да видя как изглеждаш. От десет години се гледам разни мъже да идват и да си отиват от долината, та съ научих да познавам хората по вида им.

— Е, и?

— И няма да е лесно — решително поклати глава жената. — Хич не ми изглеждаш кат човек, дет лесно съ отказва, ма туй няма значение. Ний няма да ти дадем да земеш сичко на нашта Виктори.

— А аз точно бях започнал да се питам накъде биеш, Руби.

От сянката в отдалечения край на коридора излезе едър мъж с тънък кръст, но с мускулести гърди и ръце. Беше гладко избръснат и сивата му коса бе подстригана високо над тила. Закачи шапката си на закачалката, приближи се и застана до жена си, която стигаше едва до раменете му.

— Здравейте, мис — поздрави той застаналата до стената Нели.
— Много бих се зарадвал на чашка кафе, миличка, ако Виктори е оставила малко в каната — каза мъжът на Руби.

— Разбира се, миличък. Божке, даже лампата в таз къща е запалена таз вечер. Не помня да съм я виждала светната, освен оназ нощ, когато мистър Маккена се помина.

Мейсън се приближи до сестра си.

— Нужна ли ти е помощ, Нели?

— Не. Просто ще си почина за минутка, преди да се прибера в стаята си.

— Това е една от сестрите ми — Нели — каза Мейсън на Стоунуол. — С братята ми се запозна по-рано.

— Как сте, мис? Сигур вече се познавате с Руби.

— Много ми е приятно. А сега, ако ме извините, ще се прибера.

Мейсън я наблюдаваше с тревога.

— Добре ли си?

— О, да. Много съм добре. — Треперещият глас опроверга думите ѝ. След първите несигурни стъпки тя сякаш се стегна и се отдалечи по коридора. Мейсън не я изпускаше от поглед, докато не се скри в стаята си.

Виктория прокара нежно пръсти по лакираното дърво на клавиесина и го покри с покривката. Не забеляза никакви драскотини по клавишите от слонова кост, а по звука се бе убедила, че няма скъсани струни. Духна лампата, склучи пръстите на двете си ръце и отпусна глава върху тях. Повече от всичко на света би желала да избяга в стаята си, да затръшне вратата и да изплаче болката си. Непрекъснато си повтаряше, че от няколко месеца насам е знаела, че този ден ще настъпи. Шокът от новината, че Робърт е продал ранчото, беше ужасен, но бледнееше пред този от срещата с Мейсън и неговото семейство. Те не само че бяха вече тук, но се разпореждаха и с вещите ѝ, които двете с майка ѝ бяха пазили така грижливо.

Нищо няма да постигна, ако стоя и хлипам в тъмнината. Тази мисъл се оформи първа сред хаоса в съзнанието ѝ. През целия си живот бе подготвяна да посреща всичко, което ѝ поднесе съдбата, така че приглади косата си, отметна дългата руса плитка и излезе от стаята. Следвайки гласовете, стигна до кухнята и се поспря пред вратата.

Мейсън, Руби и Стоунуол седяха край масата с полупразни чаши с кафе пред себе си. При влизането ѝ младият мъж се изправи на крака. Без да му обръща внимание, тя се приближи до полицата, взе си чаша и отиде да си налее кафе. После заобиколи масата и се настани до Стоунуол. *Ние всички сме против тебе, копеле*, помисли си гневно, докато наблюдаваше лицето му.

— Дора повредила ли е клавиатура? — попита я той и тя изпита желание да изръмжи от съчувствието, което долови в гласа му. Вместо да отговори, поклати глава отрицателно. — Точно казвах на мистър Пери и съпругата му, че Нели ще се заеме с нея и ще се погрижи за възпитанието ѝ.

— Вашите семейни проблеми не ме интересуват, мистър Махафи. Искам да зная кога имате намерение да отведете братята и сестрите си от дома ми — войнствено започна Виктория. Всички задръжки бяха превъзможни, цялата любезност — забравена.

— Няма да си тръгнем, Виктория. Първо, защото купих това място, платих за него и притежавам нотариален акт. И, второ, защото имам намерение да държа братята и сестрите си под един покрив, докато всеки от тях бъде готов да поеме по собствения си път.

— Хвърлили сте парите си на вятъра. Робърт няма право да продава къщата, защото не е негова. Татко я остави на мен!

— Адвокатът на брат ви ми показва завещание, подписано от баща ви, според което Робърт е определен за единствен наследник. — Той говореше със спокоен, уверен глас и това още повече я изнервяше.

— То е било подправено! Татко направи завещанието си само седмица преди да умре. Стоунуол беше свидетел. — Черните като въглен очи святкаха гневно. Чувстваше някаква тежест в главата си и за първи път през целия си живот изпита желание да упражни физическо насилие спрямо някого. Кое то беше абсурдно. Ако се опиташе да удари мистър Махафи, само щеше да унижи себе си.

Мейсън я слушаше съсредоточено.

— И къде е това завещание?

— При моя адвокат в Саут Пас Сити. Той ме посъветва да не напускам ранчото си и точно това смятам да направя — отвърна тя с вече овладян глас.

В ъгълчето на устата му несъзнателно трепна един мускул и той погледна трите лица пред себе си с мрачен поглед.

— И какво очаквате да правим, докато цялата тази история бъде разплетена? Съдилищата работят доста бавно.

— Предлагам ви да си съберете багажа и да отведете семейството си в града. Голяма грешка беше, че изобщо дойдохте. — Треперещите устни издаваха обзелото я отчаяние.

— Нищо такова няма да направя. И за да сме наясно, трябва да знаете, че ми е известно, че тук законите не се съобразяват много с правото на собственост. — Очите му потърсиха нейните. Самоувереността му бе непоклатима.

— Май си нямате представа против кво вървите, мистър. — Стоунуол кимна на Руби да напълни отново чашите.

— Имам. Съдия-изпълнителят ми обясни, че тази територия е извън контрола на съдебните изпълнители. Но аз съм свикнал да се боря за онова, което ми принадлежи.

— Дрън-дрън! — измърмори Руби и остави рязко чашите на масата. — Срещу кого вървиш? Та из тез места бродят около петдесетина мъже, дет съ крият от закона, и само да чуят една думичка от Виктори или от Стоунуол, веднага шъ тъ пратят по дяволите!

— И това ми е известно, затова искам да помоля и трима ви да се въздържите, докато успея да установя същата неутрална политика, каквато мис Маккена отдавна практикува.

— Молите ни за това? — На Виктория ѝ се стори, че ще се пръсне на хиляди парченца. Господи, каква наглост! — Вие ни молите да направим това, за да имате възможност да се настаните в дома ми! Глупак! Та вашият живот и този на семейството ви зависи изцяло от мен и от Стоунуол! Всеки един от онези мъже, които живеят в пристройката, биха ви застреляли, без да им мигне окото, ако разберат, че искате да ми отнемете ранчото!

— Точно това исках да признаете, Виктория. Исках всички да свалим картите си. Да не би да ме заплашвате, че ще насъскате приятелите си против мен? — Очите му се присвиха опасно.

— Не бих искала, но ще стигна и дотам, преди да напусна дома си.

— Но не мисля, че ще го направите. Готов съм да заложа живота си, че няма да го сторите. Ще се примирите със съжителството с нас, докато съдът разреши спора ни.

— И вие наричате това съжителство? Настанихте се в дома ми, ядете храната ми и позволявате на невъзпитаните си братя и сестри да внасят хаос в живота ми! — Знаеше, че последното не отговаря на истината, но не я беше грижа.

Избухването ѝ бе последвано от тишина, която застрашаваше да продължава вечно. С усилие преглътна заседналата буца в гърлото ѝ.

— Ще си плащаме за храната — тихо каза Мейсън и се обърна към Стоунуол: — Мистър Пери, братята ми и аз ще поемем своя дял от работата. Видях няколко диви мустанга в корала^[1]. Какво им е?

Виктория чуваше носещите се около нея гласове, но не можеше да се съсредоточи върху думите. Мейсън Махафи ѝ бе отправил открито предизвикателство. *Единственият начин да го прогоня от долината е да го убия. Но защо той беше толкова сигурен, че няма да го направи?* Тя имаше неограничени възможности. Никога за нищо не бе молила мъжете, които се отбиваха от време на време в ранчото. Понякога, много рядко, някой от тях създаваше проблеми, но скоро разбираше, че трябва да се изправи сам срещу цяла група сурови мъже, за които „Дабъл М“ беше сигурно убежище. Всички те пристигаха тук болни или ранени, получаваха помощ и продължаваха пътя си. Никой в ранчото не бе пострадал и никой не бе казал непочтена дума на Виктория или Руби. Много пъти, когато бе пътувала до града, бе усещала, че след нея върви някой от тях, решен на всяка цена да се погрижи за безопасността ѝ. Но какво щяха да си помислят тези мъже за настаняването на Мейсън Махафи в дома ѝ? Ако някой от тях усетеше тревогата ѝ, дебелият слой кожа на Махафи нямаше да му бъде от голяма полза.

— Стоунуол? — Тя се отърси от мислите си и прекъсна дългото обяснение за това как високата до коленете трева в долината се коси и се изсушава за сено през зимата. — Какво ще си помислят мъжете?

— Де да знам, Виктори. Туй зависи най-вече от теб. Ако им покажеш, че е нежелан тук, значи ще бъде приет като нежелан.

— Кой е тук, освен редовните ни работници?

— Руби?

— Амчи... Айк Емънсън доведе някакъв с мънички очички, дет прилича досущ на кръстоска между петел и пор. Джим Листър пристигна преди два дни. Сейдж Харингтън, и той, ама туй го знайш. Той кат да смята „Дабъл М“ за своя си къща. Идва секи път, когат вятърът задуха от другаде. Тоз път си дойде, надупчен на две места. Ама не е лош човек. Малко е див, ма не е лош. — Тъмните й очи блеснаха към Мейсън. — Тук няма мъж, дет шъ съ замисли дъли да ти тегли куршума, ако Виктори им рече за кво си дошъл. Тя е най-красивото момиче наоколо и те са много горди с туй.

Мейсън се облегна лениво на стола и скръсти ръце пред гърдите си. Руби бе принудена да признае, че е много красив мъж с черната си коса и тези сини очи, чийто стоманен блясък контрастираше рязко с мургавата му кожа. Нямаше да бъде лесен съперник. Дали обаче го биваше да стреля? Ръцете му бяха дълги и силни, коланът с оръжието му стоеше много добре, а ботушите му бяха износени, но излъскани до блясък.

През годините, прекарани в „Дабъл М“, Руби бе станала много наблюдателна. Преди това бе работила в някакъв бар, докато една вечер не бе пристигнал Стоунуол и не й бе поръчал питие. Половин час по-късно я бе попитал дали иска да живее в ранчото. Тя бе отговорила „да“ и той я бе качил отзад на коня си, за да я доведе в долината. Това бе най-щастливата нощ в живота й. Беше го обикнала тогава и продължаваше да го обича и досега.

— Съгласен съм, че Виктория е много красива — проговори Мейсън. — Надявам се, че и сестрите ми ще се ползват със същото уважение.

— Какво да правя, Стоунуол? — тревожно запита Виктория. — Как бих могла просто да ги помоля да го придружат до града? Нали ще се наложи да им обясня защо не го искам у дома? Някой от тях може да реши да се погрижи той никога повече да не се върне обратно. Най-лошото е, че не искам нещо да се случи с Пит и Клей. Слава богу, няма да посмеят да сторят нищо на Нели или на децата. Какво да правя, Стоунуол?

— Няма нужда да ме питаш, Виктори. Знайш кво трябва да направиш. Нещата можеха да бъдат и по-лоши. Той можеше да пристигне тук с наемници и тогава щеше да ни се наложи да стреляме.

— Суровото лице на Стоунуол се смекчи, щом погледна момичето. Когато беше пристигнал в ранчото, тя беше съвсем малка и настроена приятелски като паленце. През всичките тези години не я бе виждал да прави нищо нередно. С цялата си душа желаше да може да облекчи терзанията ѝ.

Неспособна повече да се въздържа, Виктория се изправи и се опита да фокусира замъгления си от сълзи поглед върху Мейсън.

— Тогава останете и проклети да сте! Но не очаквайте никаква помощ от мен. Ще направя всичко възможно да вгорча живота ви, както вие направихте с моя! И дръжте под око онуй дете там или ще го напердаша. И още нещо... — Думите ѝ бяха прекъснати от звън на строшено стъкло. — Боже мой! Сега пък какво? — Задъхана, тя се спусна към вратата.

Когато влезе в салона, видя Дора, облечена в дълга нощница, загледана с отвращение в търкалящите се в краката ѝ парчета стъкло.

— Аз не съм виновна. Това проклето грозно нещо се счупи само.

Виктория коленичи и вдигна част от онова, което някога бе представлявало стъклена купа за бижута на майка ѝ, а сега се въргаше, разбито на хиляди парченца. Уплахата ѝ постепенно заотстъпва пред надигания се яростен гняв.

— Отвратително дете! Какво правиш в китайския салон? — Думите излизаха от устата ѝ ведно с разтърсващи ридания.

— Той вече не е твой — нахално отвърна Дора.

Едва произнесла думите, усети, че някой я повдига от пода. Ботушите на брат ѝ скърцаха по разбитите парчета стъкло, а от устните му се отрони въздишка.

— Аз само исках да го видя, Мейсън! — уплашено се развика Дора. — Какво ще правиш сега?

— Ще видиш, момичето ми! — Взе я под мишница като чувал с брашно и закрачи към стаята, отредена за нея и Нели.

— Какво е направила пак? Точно идвах да я прибера, Мейсън — обади се от вратата Нели.

Мейсън мълчаливо избута сестра си навътре и тръшна вратата.

Пит се спусна по стълбите, стреснат от тряска на стъклото, наведе се и пое парчето от ръцете на Виктория.

— Много жалко. Сигурно е било красиво нещо. — Гласът му звучеше странно нежно и се забиваше право в сърцето ѝ.

— Това е сън! Боже мой! Това трябва да е някакъв кошмар! — разрида се тя и се втурна към спалнята си.

Веднъж озовала се зад затворената врата, Виктория притисна слепоочията си с пръсти. От другия край на коридора долитаха плачът на Дора и високият глас на Мейсън.

— Какво да правя? — прошепна към тъмнината, която не благоволеше да ѝ отговори.

Стаята беше тъмна и самотна. Усети, че несъзнателно обикаля наоколо и докосва познатите ѝ вещи — прокара ръка по умивалника, който баща ѝ бе направил от орехово дърво един ден, когато снегът ги бе принудил да си останат у дома. Отиде до гардероба и опря длан върху гладката му повърхност, преди да отвори високите врати и да плъзне пръсти по дългия ред чекмеджета. Не ѝ бе необходима светлина, за да види какво има в тях. Докосна грапавата повърхност на сандъка, когато тръгна към прозореца и видя през стъклото как Стоунуол и Руби се прибират в малката си къща до пристройките. Дали щяха да останат тук, ако тя загуби битката с Махафи?

Механично разкопча роклята и разплете косите си. Преоблече се с нощницата и седна на ръба на леглото. Най-ужасните ѝ фантазии се бяха превърнали в кошмарна действителност.

Внезапно почувства, че ѝ се е насъбрало повече, отколкото бе в състояние да понесе. Лицето ѝ се сгърчи и изтръгналите се от гърдите ѝ ридания разкъсаха нощната тишина. Не би могла да спре да плаче дори ако животът ѝ зависеше от това. Хвърли се върху леглото и се разрида за баща си, който бе създал това място сред суровата дива страна, за майка си — изтънчена и деликатна, която бе обичала горещо и съпруга си, и този дом. Ридаше и за себе си, задето се бе озовала съвсем сама, след като животът, който познаваше, се бе разбил на парчета.

Успокояващо топли и ласкави ръце обгърнаха раменете ѝ и тя бе очарована от този допир. Някой я повдигна и я притисна към себе си и тя обгърна врата му с ръце. Нямаше значение кой беше, но със сигурност беше човек, който се безпокоеше за нея. Зарови лице в широките му гърди и ги намокри със сълзите си.

— Шшшт... не плачи. Тихо, мила, недей да плачеш.

Чувствените пръсти си играеха леко с падналите върху лицето ѝ коси, после бавно се спуснаха към врата ѝ. Риданията, които я

разтърсваха, преминаха в тихи стонове. Чувстваше се изпразнена от всякакви емоции и не желаше нищо друго, освен да се притиска към силното, жизнено мъжко тяло.

— Недей да тъгуваш, златокосото ми момиче. Всичко ще се оправи. — Гласът, който шепнеше в ухото ѝ, беше толкова дълбок и изразителен, че тя заплака отново.

— Няма да се оправи.

— Ще се оправи. Обещавам ти.

Ласкавите ръце я обгърнаха и я залюляха, сякаш беше малко дете. Тя плака, докато сълзите ѝ пресъхнаха, и се отпусна безсилна върху него.

— Няма нищо невъзможно, Виктория. Ще измислим нещо. — Гласът му не се бе променил, но тя внезапно си припомни причината за присъствието му в дома ѝ.

Отдръпна се от него, сякаш се бе докоснала до огън.

— О! — отрони задъхано. — Махайте се! Излезте!

Думите ѝ бяха последвани от продължително мълчание и тя успя да различи силуета му. Отдръпна се колкото може по-далеч, без да откъсва поглед от тъмната фигура, седнала на леглото. Как бе могла да се чувства толкова сигурна и спокойна в прегръдките му? И защо сега стоеше така покорна? Защо не викаше за помощ?

Той драсна клечка кибрит и я приближи към цигарата, която държеше в уста. Пламъкът освети мургавото му лице. Преди да духне клечката, Виктория забеляза стоманения блясък в очите му.

— Аз не съм ти враг, Виктория — тихо каза той.

Възможно ли беше да бе прочел мислите ѝ? През цялото време се бе насилвала да мисли за него именно като за такъв. В леглото ми седи мъж и пуши цигара, глупаво си помисли тя.

— Враг си ми.

— Не. Аз съм човек, който вложи и последния си долар, за да купи място, където да прекара остатъка от живота си. Искам да се опиташ да разбереш и моето положение. Имам братя и сестри, за които трябва да се погрижа. Когато се върнах у дома, намерих Нели, погребана в една мизерна таванска стая. Дора се бе превърнала в дивачка. Дуни живееше при някакъв стар глупак, който го караше да работи до изнемога. Трябва да се погрижа за тях и имам намерение да го сторя тук, в „Дабъл М“.

Виктория слушаше безизразния му глас. Очите ѝ бяха широко отворени и съвсем сухи.

— Щастливци — прошепна тихо, но той я чу.

— Когато пристигнах тук, бях твърдо решен да остана и все още имам намерение да го направя. Мисля, че е честно да ти кажа това. Но след като те видях, след като разбрах що за човек си и колко се гордееш с дома си, реших, че трябва да останеш поне докато съдът реши веднъж завинаги кой е истинският собственик на ранчото.

Гневът ѝ пламна отново.

— Много благородно. Но ще е нужно страшно много време, за да успееш да ме изгониш.

— Зная, но ще го направя, ако се наложи. Доста отдавна съм се научил да не приемам поражението.

— Страхуваш се, че ще настроя мъжете против теб?

— Умея също добре да преценявам хората. Ти няма да направиш това. Нито пък Стоунуол. Виж, Руби е друго нещо. Тя би се борила с всички средства за онова, което пожелае. Не искам да ставам свидетел на повече убийства. Наситих им се за цял живот. — Той дръпна от цигарата си, изправи се и се приближи до прозореца. Наведе се, издуха дима навън и хвърли угарката. После се върна и застана пред нея. — Съжалявам за неприятностите, които ти причини Дора. Тя се нуждае от опитна женска ръка, но преди всичко от сигурността, която дава семейството. Когато я получи, няма да ѝ е необходимо да прави бели, за да привлече вниманието към себе си. Нели много обича красивите неща и искрено съжалява за това, което направи Дора.

— Няма да оставя нито една своя вещ, ако ми се наложи да замина. Някои от тях принадлежаха на майка ми, а други са ми подарък от татко. — В гласа ѝ отново се прокрадна ридание.

— Нели ще бъде първата, която ще те разбере.

Но защо той не си тръгваше? Мълчанието се проточи прекалено дълго и тя изпита необходимост да каже нещо.

— На колко години е Нели?

— На осемнадесет. Но изглежда по-малка, нали?

— Какво ѝ е?

— След смъртта на мама и татко е била принудена да живее в таванската стая на една дама, която я принуждавала по цял ден да

плете дантели. Много е слаба от лошата храна и липсата на движение. Би могла да бъде мъртва, ако не бях се върнал навреме.

Внезапно той коленичи до леглото и прибра с ръка зад ухото ѝ един паднал кичур. Тя усети дъха му върху лицето си и напрегнато зачака.

— Зная как се чувстваш, Виктория — прошепна мъжът и изтри влагата под очите ѝ с палеца си. — Но нещата могат да бъдат и по-лоши. Нека да ги оставим да следват естествения си ход.

Тя не сънуваше, защото долавяше леката миризма на тютюн, която се носеше от него. Отпусна се върху възглавниците, опитвайки се да забрави топлината и спокойствието на прегръдката му и да потисне порива, който я тласкаше да се хвърли обратно в нея.

— Не трябва да се страхуваш от мен. Сега спи. Утре сутринта нещата ще изглеждат по-различни. — Докосна лицето ѝ с ръка, изправи се рязко и без да продума повече, излезе от стаята.

Виктория се отпусна в леглото си. Колкото и да беше абсурдно, сега ѝ се искаше да не си беше тръгвал. Лежеше, заслушана в тишината, докато изтощението надви над тревожните ѝ мисли.

[1] Оградено място за коне. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин Мейсън, следван от Дуни и близнаците, влезе в общата готварна, около дългите, покрити с омазнени покривки маси бяха насядали около тридесетина мъже. По-голямата част от нощта той бе прекарал в изучаване на различни документи. Преди всичко искаше да узнае какво беше купил, а то се оказа доста. Тридесет хиляди глави добитък, ако се съдеше по прилежно водените сметки. Това беше много повече от петте хиляди, за които му бе казал Робърт. Вместо да го зарадва, откритието само прибави още едно към и без това дългия списък от съмнения около законността на сделката.

— Добрутро. — Руби постави на масата чиния с пържено месо. — Зимайте си кафето и сядайте. Гофър, донесе ли другата тава с бисквити?

— Мъжете около масата се хранеха с удоволствие, като отпиваха големи глътки кафе след всяка хапка. Безцелните разговори бяха секнали внезапно при появата на мъжете от семейство Махафи и сега всички бяха заболи погледи в чиниите си.

— Айде, поразмърдайте се. Никой няма да ви чака — обърна се Руби към новодошлите.

Стоунуол кимна към Мейсън, но продължи да отдава дължимото на храната, движейки челюстта си равномерно нагоре-надолу.

— Люд, има да се свърши много работа — каза той, като преглътна. — Вземай Келсо и още четирима и тръгвайте към Потърс Блъф. Там има много наш добитък. Всичко с нашия знак трябва да се докара отсам реката.

Един червендалест мъж от другия край на масата започна да спори яростно:

— Потърс Блъф? Та туй е на север!

— Знам къде е — спокойно отвърна Стоунуол.

— Там е най-хубавата трева в целия проклет район! Защо правиш това? Кво си намислил, Стоунуол? — Малките очички

обходиха лицата на насядалите мъже, търсейки подкрепа.

Стоунуол се облегна на стола.

— Говорех на Люд, Келсо. Не си ти този, дет ще ми казва как да си гледам работата.

— Да не би да се отказваме от онази земя?

— От нищо няма да се отказваме. — Погледът на управителя се плъзна покрай червендалестия. — Останалите ще работите по билото на платото откъм Блек Хоул Дидж. Свалете добитъка оттам. Няма да ви отнеме повече от седмица. Гофър ще ви докара фургон с храната. Кенън, ти ще останеш тук. Аз ще отсъствам един-два дни и ще мога да преценя как се оправяш. — Стоунуол привърши закуската си, допи кафето и се изправи. — Всички сте добре дошли на таз трапеза, но за да си го заслужите, можете да идете и да нацепите за мис Виктори малко дърва.

Мейсън проследи погледа на Стоунуол, който се спря на мъж с избеляла от слънцето коса и тясно, насмешливо лице. Не сведе очи дори когато забележа, че в погледа на мъжа пламна опасен блясък.

— Не съм ли те виждал някъде? — попита той Мейсън.

В стаята настъпи тишина.

— Може би. Често обикалям наоколо. — В ръката на Мейсън се появи нож с тънко острие, с което той набоде една бисквита.

— Ти си рейнджър, нали? — Мъжът се изправи и подпря ръце на масата.

— Айк! Можеш да останеш в „Дабъл М“, докато не създаваш проблеми. Нямах право да задаваш въпроси. Теб никой нищо не те пита!

— Не съм представител на закона — отвърна Мейсън и отстъпи крачка назад.

— Аз пък викам, че си.

С бързо и силно движение Мейсън се извърна и замахна с ръка. Юмрукът му попадна в тънкия врат и изхвърли мъжа, просвайки го на пода с вдигнати към тавана ръце и крака.

Със светкавична бързина Мейсън отскочи назад, извади пистолета си и го насочи към останалите около масата. Знаеше, че веднага щом главата на Айк се избистри, той ще посегне към оръжието си, но сега бе важно да следи реакцията на другите.

Висок широкоплещест мъж с дълги крака и тесен ханш се изправи бавно. По-голямата част от тежестта му бе съсредоточена в масивния гръден кош и силните рамене. Скулите му бяха високи и придаваха на чертите му някаква ъгловатост. Очите, леко присвити от светлината на лампата, бяха сини и се открояваха рязко на потъмнялото му като на индианец от слънцето и вятъра лице.

— Нямам намерение да се карам с теб, но не отговарям за човек, който ме предизвиква. — Говореше с типичен южняшки акцент.

— Ти с него ли си? — кимна Мейсън към проснатия на пода Айк.

— Трябваше да си седиш в леглото, Сейдж — смъмри го Руби. — Та аз едва вчера си мислех, че вече няма да те бъде.

Младият мъж я погледна бързо и отново се обърна към Мейсън.

Мейсън забеляза погледа, който хвърли към останалите, и лекото отрицателно поклатане на главата му.

Айк разтърси глава и бавно се изправи. Стоунуол застана пред него.

— Търсеше си го, кат нарече тоз човек лъжец. За къде по-малко съм виждал да убиват. Той не е представител на закона. Или поне не е тук като такъв.

— Като къв е тогаз? — изръмжа Айк и разтърка гърлото си.

— Да, кат къв е тук? — повтори въпроса Келсо, червендалестият. Стоунуол се поколеба и Мейсън заговори бързо:

— Изобщо не ви влиза в работата като какъв съм тук, но ще ви кажа, за да сме наясно. Купих дял от това ранчо. Имам намерение да се настаня в него и да се погрижа за интересите си. Нещата могат да си продължават постарому, но могат и да се променят. Всичко зависи от вас.

В помещението настъпи гробна тишина. Първоначалното изумление на Келсо бързо отстъпи пред надигналия се гняв.

— Купил си?... — изкриви лице в гримаса той. — Мис Виктори никога не би продала...

— Келсо! По дяволите! — извика Стоунуол. — Ти си само работник тук, също като мен и другите. Не е твоя работа кво продава или не продава мис Виктори.

— Аз ще се оправя, Стоунуол. — Мейсън съсредоточи цялото си внимание към Келсо, сигурен, че Клей и Пит ще държат Айк под око.

— Нещата стоят точно както ти казах, Келсо. Подкрепям всяко решение на управителя и ако те чуя още веднъж да оспорваш нарежданията му, ще се наложи отново да гълташ праха по пътя. Ясно?

Лицето на Келсо бе застинало в гневна маска. Той тръсна глава и се вторачи в Мейсън.

— Аз дойдох тук, когато бях не по-голям от онуй там хлапе. — Посочи към Дуни. — Дойдох много преди сички други. Познавам мис Виктори още когат ходеше права под масата. Тя няма да ти даде да ме изхвърлиш.

— Върши си работата и ще останеш. Тук Стоунуол е управител. Той ще прави онова, което реши, а не което му кажеш ти. Всеки, който му пречи, ще трябва да се разправя с мен. Сега ела на себе си, Келсо. Тук няма място за хора, които създават проблеми. — Въпреки че говореше само на Келсо, погледът му обходи лицата на останалите мъже и всеки един от тях схвана смисъла на думите му. — Хващай се на работа или си събирай багажа и се махай.

За миг Келсо остана неподвижен, после се обърна към вратата. Преди да излезе, поспря и повтори думите, които беше казал преди малко:

— Мис Виктори няма да ти даде да ме изхвърлиш.

Когато в стаята останаха само мъжете Махафи, Стоунуол и Сейдж, Руби се засмя с дълбокия си, сърдечен смях.

— Струваше си да те изтърпим само да можем да видим лицето на Келсо. В главата му е влязла някаква муха да ухажва...

— Миличка, ти пак се разприказва — меко, но сериозно я прекъсна Стоунуол.

— Амчи туй не е тайна. Сички знаят, че Келсо мисли да се ожени за Виктори. Мисли си, че...

— Да се ожени за мис Виктория? — извика изумен Пит. — Та той не е достоен да докосне ръката ѝ!

Мейсън погледна строго брат си. По лицето на Пит се четеше учудване, примесено с гняв. По гърба на по-възрастния брат премина неприятна тръпка. Пит беше готов да се влюби във Виктория. Не можеше да позволи това. Тя никога нямаше да приеме момчето на сериозно и това щеше да го нарани.

— Мисля си, че някой ден ще претрепя тоз негодник. — Сейдж седна отново на стола. С неразгадаемо изражение притисна едната

ръка към гърдите си, а с другата придърпа кафената чашка.

Боже мой! Нима всички мъже в това ранчо са влюбени във Виктория Маккена?, помисли си Мейсън.

— Ние с братята ми сме готови да поемем своя дял от работата — обърна се той към Стоунуол. — Разбира се, в случай че Дуни е приключил със закуската си.

— Оставете момчето да си хапне колкото му душа иска — обади се Руби от другия край на масата. — То има нужда от здрава храна. Как ти е името, момче? Дуни? Божке, таквоз име досега не съм чувала. Е, Дуни, кво щъ каиш за малко сладко с тез бисквити?

— Ще ми дойде много добре. — Момчето погледна големия си брат и додаде: — Мадам.

— Пък вий, другите, ха вървете да си вършите квот имате да вършите. Дуни и Сейдж ще останат да си хапнат. Ти кво прайш, Гофър? Ха донеси малко вода, преди да тръгнеш, та да оправя таз тук бъркотия.

Нощта се бе оказала отчайващо дълга. Застанала до прозореца на кухнята, Виктория наблюдаваше първите лъчи на зората на новия ден, които прогонваха мрака откъм изток, и чу кукуригането на ранобуден петел, което отекна по склоновете на платото на север. Беше се опитвала да намери отмора за тялото и съзнанието си, но натрапчивите мисли я бяха принудили да стане от леглото. Дори и сега се опитваше да се отърси от тях, но те продължаваха да напират и да терзаят мозъка ѝ. Как бих могла да понеса присъствието на тези непознати хора в дома ми? Как бих могла да разсъждавам трезво под непрекъснатия им натиск?

Отиде до готварската печка и премести кипящия чайник. Днес щеше да работи в зеленчуковата си градина. Но можеше ли да остави къщата в разрушителните ръце на Дора? Въздъхна отчаяно. Налагаше ѝ се да излезе, за да може да подреди мислите си насаме. Беше ужасена от факта, че бе позволила на Мейсън да я държи в прегръдките си и още повече от това, че ѝ бе харесало.

Погледна часовника на камината и се намръщи. За бога! За първи път от толкова години насам бе забравила да го навие и стрелките му стояха, застинали и безжизнени. Очите върху нарисуваното на циферблата лице сякаш я обвиняваха за небрежността ѝ. Внимателно отвори стъкления капак и постави ключа. Шест превъртания щяха да

го накарат да върви до вечерта, без значение дали е верен. В момента даже нямаше представа колко е часът. По дяволите!

— Пет и половина!

Гласът идваше откъм вратата и тя се обърна бързо, за да види Мейсън със златния си часовник в ръка. По дяволите! Защо чувствам такава слабост в коленете? Облегна се на камината, търсейки опора. Искаше ѝ се да му каже нещо остро, но гласът ѝ изневеряваше. Вдигна малката стрелка нагоре, изчака да чуе удара на кръглия час и постави голямата на цифрата шест. Тиктакането отекна силно в тихата стая. Усети погледа на Мейсън и го изгледа сконфузено.

— Ние с момчетата вече закусихме в готварната. Дуни все още е там. Руби се опитва да го натъпче с бисквити и сладко.

— Как им обясни присъствието си тук?

— Нямах намерение да давам никакви обяснения, но те ме принудиха.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да имаше някакви проблеми?

— Не, никакви. Един мъж на име Келсо си придаваше важност. Опитваше се да спори със Стоунуол. Казах му, че имам дял в ранчото и заставам твърдо зад управителя.

— И това ли е всичко?

— Това е всичко.

Отново настъпи тишина, докато Мейсън си наливаше кафе, застанал на мястото, където беше вечерял снощи. Наля една чаша и за нея, без да си направи труда да я попита дали иска. Седна и я погледна крадешком. Тя изглеждаше прекрасно в розово, много по-добре, отколкото в синьо, както бе облечена предишния ден.

В гърдите му нещо се стегна. Искаше му се да разплете тази тежка плетка и да усети косите ѝ да се стелят по пръстите му. Все още усещаше нежния допир на деликатните ѝ форми. Около тъмните ѝ очи имаше кръгове, което му подсказа, че бе прекарала безсънна нощ. Носът ѝ бе обсипан с лунички. Не бе забелязал тази подробност досега.

Тя също седна до масата и започна решително:

— Утре ще отида в града, за да се срещна с адвоката си. Всичко трябва да се реши, преди да настъпи зимата.

Гласът ѝ изтръгна Мейсън от мечтите му.

— Ще дойда с теб.

— Искаш да кажеш, че ще дойдеш и повече няма да се връщаш тук?

— Не, Виктория, казах само, че ще дойда с теб. Братята и сестрите ми ще останат в ранчото. — Говореше меко, но решително. Загледа се в тънките пръсти, обвити около чашата. Дългите сенки, хвърляни от ресниците, придаваха на лицето ѝ особено уязвим вид. Страданието ѝ го накара да изпита прилив на неочаквана нежност. Обзе го желание да не я наранява, да я защити от болката и нещастieto, но редом с това усещаше и отговорността към собственото му семейство. В гърдите му се бореха противоречиви чувства и той помисли, че ще се разпадне на хиляди парченца. Беше спал много неспокойно, ако това изобщо би могло да се нарече сън, и нервите му бяха много напрегнати.

— Върви по дяволите! Ще отида сама!

— Виктория, не бих могъл да направя онова, което искаш. — Лицето му бе тъжно и очите му излъчваха нежност, каквато тя не бе очаквала. Протегна се през масата и покри ръката ѝ със своята.

Ядосана на собствената си безпомощност, Виктория се дръпна рязко.

— Би могъл, но вече видя какво е построил тук татко. Колкото и да си платил на Робърт, то не е истинската стойност на това място, нали? — обвинително извика тя. — Изобщо не трябваше да те водя тук. Трябваше да отида при мистър Шулър още докато бяхме в града!

— И защо не го направи? — попита той и се изправи.

Тя избягваше погледа му.

— Не зная.

— Трябва да се примириш, Виктория. Ние дойдохме, за да останем. — Направи кратка пауза. — Мислех много, докато се опитвах да намеря някакво решение, и стигнах до два възможни изхода. Ти би могла да се омъжиш за мен и да останеш да живееш тук или да се преместиш някъде другаде из долината и да систроиш нов дом. Признай си, че ти беше приятно, когато те прегръщах снощи. Бихме могли да си изградим чудесен живот заедно.

За момент тя остана като вкаменена, после скочи на крака.

— Да се преместя в собствената си земя? Да се омъжа за теб, за да мога да живея в бащината си къща? Махай се! Вън! — Стоеше

изправена, стиснала ръцете си в юмруци, и въпреки че очите ѝ плуваха в сълзи, в позата ѝ имаше някакво особено достойнство. — Ти си копеле, Мейсън Т. Махафи!

— Наричали са ме и с по-лоши имена, мис Маккена — отговори той и мина покрай нея.

Дълго след като бе напуснал стаята, Виктория остана неподвижна, опасявайки се, че ще се разпадне. Отиде отново до часовника и се загледа в махалото, което се движеше напред-назад, както бе правило, откакто се помнеше, и постепенно се поуспокои.

Мога да го направя. Бих могла да се примиря с тях за известно време, шепнеше тихо, уверена в собствената си сила. Налагаше се — или в противен случай щеше да ѝ се наложи да напусне всичко, което ѝ беше познато. А това със сигурност не би могла да понесе.

— Виктория?...

Обърна се, засрамена, че някой бе станал свидетел на слабостта ѝ. Лицето ѝ омекна, когато забеляза Нели. Момичето, несигурно застанало пред вратата, изглеждаше така, сякаш щеше да се прекърши, ако някой се отнесе грубо с него. На устните му играеше слаба усмивка, а големите изразителни очи молеха за малко нежност. Изпитото красиво лице събуди в гърдите ѝ състрадание.

— Недей да гледаш така, сякаш ще те ударя — почти извика тя.

— Съжалявам...

— И не е нужно да съжаляваш! — тросна се Виктория. — О, Нели, извинявай! Нямах намерение да се нахвърлям върху теб. Дори мисля, че бихме могли да станем приятелки... при други обстоятелства.

— Не чух ли гласа на Мейсън тук?

— Да, но той вече излезе. — Тя отиде до печката и сложи няколко подпалки. Разсъждаваше по-трезво, когато ръцете ѝ бяха заети. — Братята ти са закусили в готварната. Ще направя каша за нас и Дора.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не. Свикнала съм да работя сама. Тази сутрин по-добре ли си?

— Много по-добре, благодаря. О, Виктория, ти не знаеш колко е хубаво да се чувстваш отново близо до братята и сестрите си! Мислех си, че ще умра в онази таванска стая, преди да имам възможност да ги

видя отново. — Гласът ѝ започна да трепери и Нели се отпусна на един стол.

Виктория не можеше да измисли нищо подходящо, затова попита:

— Дора стана ли вече?

— Още спи. Мейсън снощи ѝ даде добър урок. Плака, докато заспа. Тя нямала намерение да счупи купата. Искала само да ми я покаже. Каза, че много ѝ харесала, но след като направила белята, не събрала сили да се извини.

— Бих искала да ти кажа, че всичко е наред и това няма значение, но не е така. За мен тя означаваше много. Донесли са я родителите на майка ми, когато дошли на Запад, и аз много я ценях. — Виктория наля кафе за себе си и за Нели и седна да изчака, докато заври водата за кашата.

— Ще наглеждам Дора. Обещавам ти.

Виктория се чудеше как е възможно да се чувства толкова близка с Нели, толкова да я харесва, след като знаеше, че тя е дошла, за да се настани в дома ѝ.

— Знаеш ли, Нели, понякога просто не мога да се овладеея. Защо трябва да се разстройвам за някаква си купичка, когато съществува опасност да изгубя родния си дом? — Струваше ѝ се невероятно, че седи тук и говори подобни неща.

— Не зная какво да ти кажа. — Нели изглеждаше така, сякаш ще заплаче. — За нас това беше като сбъдната мечта. Мейсън дойде да ни отведе в нов дом, където всички отново ще заживеем заедно, като едно семейство. Каза ни, че ще трябва да работим много, за да го изградим. Изобщо не очакваше да намери това. Нито пък е предполагал, че ще срещне тук човек като теб.

— Да, но аз съм тук — уморено каза Виктория. Стана и заля сместа със заврялата вода. Трябваше да съществува решение, различно от онова, което бе намерил Мейсън. Цялата настръхна при спомена за предложението му да се омъжи за него. Наистина ли си мислеше, че тя би могла да се съгласи на подобно нещо? Но колко удобно би било за него! Чрез женитбата си с нея щеше да се добере до ранчото. Значи, помисли си тя със задоволство, мистър Мейсън Т. Махафи не беше много сигурен в правата си на собственик на „Дабъл М“.

Тази мисъл я споходи и по-късно същата сутрин, когато отиде в малката стая, която баща ѝ бе използвал за кабинет. Преди да влезе, се поколеба за миг до вратата. Миризмата на цигари, закачените на закачалката дрехи, ботушите, оставени до тясното легло, което баща ѝ бе използвал след смъртта на майка ѝ — всичко говореше за присъствието на Мейсън и за твърдото му решение да остане в „Дабъл М“ по един или друг начин.

Всички книжа и документи бяха на бюрото и по малкото количество газ в лампата разбра, че той бе прекарал част от нощта да ги преглежда. Вместо да изпита раздразнение, тя се изпълни с гордост. Поне бе разбрал, че не е някаква празноглава глупачка. Беше водила счетоводните книги няколко години преди смъртта на баща си и знаеше, че в тях всичко е наред. Те бяха нейни. Поддавайки се на някакъв импулс, тя ги събра, отнесе ги в спалнята си и ги заключи в скрина.

Когато излезе от стаята, Нели и Дора седяха до прозореца в другия край на коридора и гледаха към оградения за добитъка двор.

— Отивам да поговоря с Руби. Чувстваш ли се достатъчно добре, за да дойдеш с мен? — Не можеше да се отнася по друг начин с Нели, освен приятелски, въпреки нетърпимостта, която чувстваше към Мейсън.

Очите на Нели блеснаха развълнувано.

— Да, разбира се. Чудесно, нали, Дора?

Без да продума или да се усмихне, детето вдигна очи към Виктория и кимна леко. Нели бе измила лицето му и луничките се открояваха ясно на малкото чипо носле. Имаше по-скоро обиден, отколкото сърдит вид и Виктория се запита какво ли толкова бе казал Мейсън в онези изпълнени с напрежение минути, когато бе счупило купата и се бе държало толкова лошо.

Неколцина от работниците бяха насядали по гредите на оградата и наблюдаваха онова, което ставаше вътре. Докато се приближаваха, момичетата чуха мъжете да крещат и Виктория забеляза един сиво-кафяв мустанг да се освобождава от въжето, което го задържаше, и да се втурва към средата на корала. Отведе Нели и Дора до оградата, където и двете последваха примера ѝ и се качиха на първата греда.

Единият от близнаците бе възседнал животното, но не за дълго. В един момент беше на гърба му, а в следващия вече се валяше в

прахта. За секунди скочи на крака и прескочи оградата, осигурявайки си защита и достатъчно разстояние между себе си и развилнелия се мустанг. Някой, обвит в облак прах, улови освободеното въже и поведе животното към другия край, докато злополучният ездач посрещаше добронамерените подигравки на брат си и изтупваше мръсотията по панталона и шапката си.

— Това Пит ли беше или Клей? — запита Виктория.

Нели присви очи срещу слънцето.

— Не мога да ти кажа оттук. Обикновено Пит носи червена кърпа около врата си, но днес никой от двамата не си е вързал никаква.

— Вижте! И Мейсън ще се опита! — Във възбудата си Дора бе забравила решението си да бъде сдържана.

Виктория наблюдаваше с нарастващ интерес как близнаците уловиха главата на мустанга, докато по-големият им брат се настаняваше на седлото.

— Не искам да гледам! — прошепна Нели, без да откъсва поглед от тях.

Мейсън се настани здраво върху седлото и придърпа шапката си. Издълженото му тяло беше напрегнато, избелялата работна риза бе разкопчана почти до кръста и разкриваше мускулестите му гърди, покрити с гъсти черни косми. Той обви юздите около обличения си в ръкавица юмрук и постави крака в стремената. За момент вдигна глава и улови напрегнатия поглед на Виктория. Тя не можеше да откъсне очи от него, докато той най-сетне се наведе да каже нещо на близнаците. Тя чу гласа му:

— Сега!

Близнаците отскочиха встрани и единият от тях дръпна кърпата, с която бяха завързани очите на коня. Изненаданото животно се поколеба за момент, след това отскочи във въздуха. И четирите му крака се отделиха едновременно от земята, мощното тяло се изви и отново се стовари долу. Работниците на оградата крещяха окуражително, учудени, че ездачът бе успял да се задържи след тази първа проява на ярост. За няколко секунди мустангът остана неподвижен, сякаш не можеше да повярва, че все още усеща чуждата тежест върху гърба си. Ала ведно с прозрението дойде и взривът от яростен гняв.

Докато наблюдаваше как Мейсън се мята напред-назад, Виктория усещаше, че не ѝ достига въздух. В един миг животното едва не се преобърна през гърба си, но веднага отскочи във въздуха и посрещна земята само с предните си крака. Колкото по-дълго ездачът се задържаше на седлото, толкова повече се усилваше яростта на коня. Виктория успяваше да прикрие вълнението си, докато мустангът не се насочи към оградата. Тя изкрещя и скочи, повличайки Дора със себе си. Точно когато ѝ се струваше, че и конят, и ездачът ще се размажат в гредите, Мейсън успя да го обърне. Очите на животното бяха диви и пъпни със злост. Отново отскочи във въздуха сред облак прах и момичето не успя да види почти нищо. Някой бе помогнал на Нели да се качи на оградата и сега тя стоеше на най-ниската греда.

— Скачай, Мейсън! Той ще се преобърне!

Виктория чу пукането на дървото, когато копитата се удариха в оградата.

— Ще прескочи! Проклетият звяр ще прескочи оградата! — изкрещя някакъв глас.

Обзета от ужас, Виктория закри уста с ръка точно в момента, в който конят и ездачът се хвърлиха към дървената ограда, сякаш за да я разбият на парчета. Мейсън се наведе към шията на мустанга. Неопитоменото животно се бореше за свободата си. Двамата отново сякаш увиснаха във въздуха. Въпреки че всичко бе продължило само няколко секунди, гледката щеше да остане завинаги запечатана в паметта ѝ, сиво-кафявият мустанг — с развята грива и черна опашка, с разширени, изпускащи пара ноздри и искрящи от ярост очи, и Мейсън — изгубил шапката си, с разрошени коси и с мускулеста фигура — за миг се открои на фона на синьото небе.

— Укроти го! Укроти проклетото животно! — крещяха един през друг мъжете, хвърляха шапките си и се тупаха по гърбовете.

Обвити в облак прах, конят и ездачът изчезнаха в далечината към северната част на хълма. Ала Виктория стоеше като закована, заключена в мига, в който хоризонтът ги беше погълнал. Тези ли ръце, здраво хванали юздите, я бяха прегръщали снощи, докато бе плакала? Този ли мъж ѝ бе шепнал нежно: „Недей да плачеш, златокосото ми момиче“?

— Сега можете да погледнете, мис. На кончето ще му се наложи да потича малко. Веднъж озовал се на свобода, той няма да се

съпротивлява повече.

Виктория чу думите и се огледа. Сейдж бе застанал до Нели, която бе закрила лицето си с ръце.

— Сейдж! Нали Руби ми каза, че си бил ранен? — Зарадва се на възможността да откъсне мислите си от Мейсън Махафи.

— Нищо сериозно. Само няколко драскотини. — Сейдж отново погледна към Нели, която в момента се взираше в далечината, и запита направо: — Това мъжът ѝ ли беше?

Виктория го погледна учудено.

— Брат ѝ. Нели, това е Сейдж Харингтън. През последните пет години той непрекъснато си тръгва, но всеки път се връща. Наистина ли мина толкова време, Сейдж?

Той вдигна ръка към шапката си и кимна към Нели, преди да ѝ отговори.

— Сигурно, мадам. Но сега смятам да поговоря със Стоунуол да ме назначи на постоянна работа.

Виктория се разсмя.

— Никога не съм очаквала да чуя тези думи от твоите уста. Винаги си казвал, че досега не си намерил място, което толкова да ти хареса, че да не ти се иска да го напуснеш.

Сейдж се усмихна.

— Сигурно съм се шегувал. Смятах да се установя някъде, но само тук ми изглежда подходящо. — Лицето му отново стана сериозно. — Вий май си имате вече съдружник, мадам? С него ли да поговоря или със Стоунуол?

— Съдружник? — В гърдите ѝ се надигна познатият гняв. — Стоунуол е управителят тук, Сейдж. Само от него зависи дали ще те наеме на постоянна работа.

— Да, мадам.

Това беше може би най-дългият разговор, който Виктория някога бе водила с този младеж, но той продължаваше да се навърта около тях. Не откъсваше поглед от Нели, която бе застанала свенливо, с пъхнати под престилката си ръце.

Виктория винаги бе подозирала, че Сейдж е наемник, въпреки че не бе чувала да е изпълнявал такива поръчки, нито че по някакъв начин е свързан с хората, които кръстосваха из района. Той просто беше един самотник, който бе дошъл в ранчото. Руби много го

харесваше, непрекъснато се суетеше около него и го караше да върши дребни неща в дома ѝ, за които Стоунуол упорито отказваше да се захване. От индианците Сейдж бе усвоил някои грънчарски умения и често правеше за старата жена различни неща. Бе добър и в дърворезбарството. Понякога часове наред седеше и дялкахе парче дърво с тънко дълго острие. Беше подарил на Руби няколко свършени фигурки, изобразяващи кон, куче или човек, но най-често хвърляше недовършената още работа в огъня.

— Добре ли си, сестричке? — попита Клей и се вгледа в очите на сестра си. Само по сериозното изражение на лицето му Виктория се досети, че този не беше Пит.

— Добре съм, но се безпокоя за Мейсън — отвърна момичето.

Сейдж погледна изпитото личице на Нели и почувства, че се задушава. Очите ѝ имаха цвета на безоблачно небе и бяха обградени с гъсти дълги мигли. Косите ѝ, разделени на път по средата, му напомняха водопад от кафява коприна. Никой не би могъл да устои на очарованието на бледата кожа, на малкото право носле и нежната розова уста. Той продължи да я съзерцава няколко минути, докато тя не вдигна лице към него, но мигом го сведе отново, сякаш се страхуваше от този мъж.

— С Мейсън всичко ще бъде наред — говореше ѝ Клей. — Ще прогони всички демони от проклетото животно. Не искаш ли да поседнеш?

— Просто малко се задъхах. Къде е Дора?

— Руби я отведе със себе си — отговори Виктория. — Видях ги да вървят към готварната. — Обърна се, смеейки се, към Сейдж: — Струва ми се, че Руби се чувства най-щастлива, когато има кого да нахрани. Не мислиш ли така?

— Да, мадам. — Нежният глас не съответстваше на огромната му фигура. — Май ще е най-добре, ако отида да потърся Стоунуол.

— Тоз да не е някой от работниците? — раздразнено попита Клей.

— Не работи тук постоянно, ако това имаш предвид. Не е много добър. Татко много го харесваше, а също и Стоунуол и Руби — рязко отговори Виктория, но не изглеждаше Клей да се е стреснал от тона ѝ.

— Не ми харесва как гледа Нели.

— Клей... — запротестира сестра му.

— Нели е красиво момиче. Защо да не я погледа и да не ѝ се възхити?

— Няма да позволя някакъв си престъпник да се навърта около сестра ми!

— Сейдж не е престъпник!

— Клей, моля те, не създавай неприятности.

— Добре. Но ще те отведа обратно в къщата. Изглеждаш така, като че ли всеки момент ще припаднеш. — Той обвини ръка около раменете ѝ и я поведе обратно.

Каква късметлийка е Нели, помисли си Виктория. Има си братя, които да се грижат за нея!

Видя как Сейдж влезе в пристройката за работниците. Никога не му бе обръщала особено внимание. Той беше само един от многото пришълци, които идваха и си отиваха. А ето че сега се бе загледал по Нели. Е, може би „забелязал“ беше по-подходяща дума, но си беше ясно, че не може да откъсне очи от нея! Откъде ли беше дошъл? Дрехите му бяха съвсем обикновени, но някак по-чисти от тези на останалите. Винаги носеше оръжието си така, че да му е подръка, винаги добре почистено и смазано.

Когато го бе видяла за първи път преди около пет години, той беше на около двадесет — доста по-млад от скитниците, които Руби вземаше под покровителството си. Спомняше си, че бе забелязала баща ѝ да разговаря с него, но не бе разбрала защо младежът бе останал тук.

Тропот на конски копита откъм изток я изтръгна от мислите ѝ. Забеляза сиво-кафеникавия мустанг да се връща в ранчото и забърза към къщата, отказвайки да признае дори пред себе си, че съвсем умишлено се бе забавила навън, само за да се увери, че Мейсън Махафи не е бил изхвърлен на земята.

ПЕТА ГЛАВА

Когато се прибра в пристройката, вътре беше съвсем тихо. Сейдж се отпусна на леглото, повдигна ранения си крак и сложи ръце под главата си.

Двадесет и пет годишният Сейдж Харингтън беше строен мъж с едри кости, чиито сини очи гледаха сурово на света. В моментите, когато се отпуснаше, което ставаше само когато край него нямаше други хора, лицето му добиваше объркано изражение, сякаш не беше наясно какво търси.

Беше му се случило нещо странно. Лицето на онова момиче, Нели, бе пропукало здравата стена, с която се бе обградил, за да го предпазва от опасността да обича отново и отново да има нужда от друг човек до себе си. Обикновено времето и разстоянието не означаваха нищо за него. Рядко си позволяваше да си припомни онзи ден. Често се връщаше към неща, случили се преди, когато родителите му, Беки и той бяха пътували в един от фургоните в кервана, но сега му се струваше невъзможно да подреди събитията във времето.

Не можеше да сбърка обаче онова, което се бе случило седмица след като техният фургон бе отделен при форт Бриджър. Майка му се бе почувствала зле и останалите шест каруци бяха отпътували напред, надявайки се по този начин да избегнат холерата или болестта, която я бе повалила. Няколко дни по-късно срещнаха стария Рамзи и тримата му сина, най-малкият, от които беше на възрастта на Сейдж.

Едуард Харингтън беше спокоен човек, с чувство за хумор и изключителна сила на тялото и духа. Разчиташе само на себе си и гледаше отвисоко на недостатъците на хората. Освен това беше голям почитател на красотата. Когато времето му позволяваше, рисуваше всичко, което бе привлякло вниманието му — някоя птица, дърво, планина или обикновено цвете. Рисуваше върху гладката повърхност на дърво или върху тънко платно.

Сейдж непрекъснато се мятеше в леглото. Не искаше да си припомня онази сутрин, когато баща му се беше засмял радостно и му

бе съобщил, че треската на майка му е преминала.

— На сутринта ще можем да тръгнем, сине. Иди сега да нагледаш добитъка.

Конете бяха спънати съвсем близо до лагера, а воловете бяха пуснати на воля, тъй като индианците не се интересуваха от тях.

Тогава Сейдж бе на четиринадесет, а Беки — само на осем. Двамата се бяха отдалечили от лагера, след като няколко пъти се бяха спирали да поглеждат назад. Запустялата земя изглеждаше съвсем спокойна. Момчетата на Рамзи за първи път не се караха или биеха и се бяха излегнали на сянка. Старецът се бе изтегнал на едно дрипаво одеяло и от лицето му се виждаше само брадата изпод нахлупената шапка. От време на време плюеше тютюнев сок, без да повдига глава. Двамата му по-големи сина лежаха до него, а най-малкият се бе заровил в прахта до предното колело на фургона. Тази гледка щеше да остане завинаги запечатана в паметта му.

Стиснал пушката си в една ръка, Сейдж се бе отправил към реката. Беки бе тръгнала след него. Освен с двата вола, които баща му бе разменил във форт Бриджър, разполагаха и с два оседлани коня.

Ала Сейдж не забеляза воловете там, където бе очаквал. Следобедът преваляше. Искаше му се Беки да не бе идвала с него. Бяха се отдалечили доста от лагера и когато дъждът рукна изведнъж, тичешком се спуснаха да търсят сушина под короната на огромно дърво. Останаха там, докато пороят спря, но тогава вече беше прекалено късно да търсят обратния път. Нощта беше дълга и хладна, а на сутринта застудя още повече. Лицето на Беки беше много бледо, а очите ѝ блестяха някак неестествено.

— Не ми е добре, Сейдж — бе му казала тя. Ала едва по-късно, когато се обърна към него с думите: „Как ли се чувства човек на небето?“, Сейдж разбра, че малката му сестричка е много бодна. Тялото ѝ гореше, червата ѝ къркореха и тя викаше от спазмите, които я разтърсваха. Той бе метнал пушката през рамо, бе я вдигнал на ръце и бе тръгнал през калта към лагера.

Сейдж си спомняше и най-дребната подробност от случилото се след това, дори и чувството за безпомощност, което го бе обзело. Извика и се опита да се затича, но усилието само го бе накарало да се задъха.

Близките му още не бяха станали. Никъде не се забелязваше пушек. Защо не можеха да го видят, че бавно се приближава по пътя? И тогава бе осъзнал, че нещо не бе наред.

На голата поляна имаше само един фургон. Техният. И навсякъде се въргаляха техни вещи. Една от картините на баща му бе захвърлена сред калта с дупка по средата. Дървеното бюро на майка му бе изправено на една страна и съдържанието на чекмеджетата му беше разпръснато наоколо.

Сейдж бе оставил Беки на едно подгизнало от дъжда одеяло и бе отишъл към задната страна на фургона. Баща му и майка му лежаха заедно, сякаш бяха заспали, но гърлата им бяха прерязани и кръвта им се бе смесила в огромна червена локва. В този момент у него се бе надигнала такава страшна омраза, че всички други чувства избледняха.

Сега смътно си спомняше останалата част на деня, когато бе седял до сестра си, бе мокрил лицето ѝ и се бе опитвал да не обръща внимание на ужасяващата тишина, която го съсипваше. Не искаше да мисли за онова, което предстоеше да направи. Призори Беки бе издъхнала. Малко преди това му бе говорила като в унес за овощната градина, която майка им имаше намерение да засади в Орегон. После бе замлъкнала и той се бе унесъл в дрямка. Когато се бе събудил, Беки беше мъртва.

Три дни по-късно Сейдж бе докарал воловете в лагера и бе отпътувал, след като бе постоял пред трите пресни гроба, заклевайки се да отмъсти на виновниците.

— Те дори не са взели парите, татко — бе изплакал той. — Искали са само проклетите коне.

Изпълнението на дадената клетва му бе отнело една година, но в края ѝ той вече беше на петнадесет години и бе оставил зад гърба си три трупа. Най-малкото момче или бе умряло, или бе убито и той го бе забравил. Беше поверил парите, с които баща му смяташе да започне бизнес в Орегон, на един офицер от форт Бриджър, който ги върна обратно на изток. Винаги бе имал намерение да закупи малко земя, но досега не бе намерил място, където би пожелал да живее до края на живота си. Така че непрекъснато се връщаше в „Дабъл М“, тъй като Руби беше единственият човек, който винаги се радваше да го види.

Времето бе притъпило болката, изживяна преди повече от десет години, но днес, когато бе видял Нели, облегната на рамото на брат ѝ,

си бе припомнил малката сладка Беки и се бе почувствал по-самотен от когато и да било.

— Добре ли си, Сейдж? Руби ме прати да те нагледам — чу гласа на Стоунуол.

Сейдж се надигна.

— Добре съм. Искях да поговоря с теб да ме наемеш като постоянен работник.

— Нима? Та аз и преди съм ти го предлагал, ама ти се ми отказваше. Какво те накара да промениш мнението си?

— Не знам. Сигурно мисълта, че ако ще ме стрелят, по-добре да бъде за някаква кауза. Случайно се забърках в някаква стара вражда и още преди да се усетя, започнаха да гърмят по мен от две страни.

— Е, колкото до мен, ще се радвам да те имам винаги подръка. Разбира се, трябва да поговорим с мис Виктори.

— Кво мислиш за тоя Махафи, дет се е настанил тук? Да не й е някакъв роднина? — Сейдж смъкна крака си от леглото и направи болезнена гримаса.

— Не, не й е роднина — бавно отговори Стоунуол. — Как ти се вижда?

— Стои доста по-нависоко от всички, дет сме ги виждали тук. Май имаш нужда от някой, който да се опре на Келсо.

— С него всичко ще бъде наред. Ще се поохлади малко по пътя към Потърс Блъф.

— Келсо е стар злобар. Яде го нещо, види се. Един ден ще избухне и ще свърши някоя глупост.

— И какво е туй според теб?

— Всичко е зарад мис Маккена. Луд е по нея.

— Бе и Руби вика, че таквиз мисли му се въртят из главата — сухо потвърди Стоунуол.

На лицето на Сейдж светна една от редките му усмивки.

— Руби е най-мъдрата жена, дет съм виждал.

Стоунуол се опита да прикрие задоволството си.

— Ако беше по-стар или тя — по-млада, щях да си река, че задирияш жена ми.

— В такъв случай сигурно щеше да бъде вярно.

Стоунуол нахлупи ниско шапката си.

— Дали ще се оправиш, додет дойде време да прибираме добитъка?

— Много по-рано. А дотогава, гледам, че се е натрупала доста кожа за щавене.

— Хубаво, заеми се с това — поръча Стоунуол и тръгна към вратата.

Мейсън се взираше напрегнато в огледалото, докато се бръснеше на умивалника в малката стая, която Виктория наричаше кабинет. Пит се бе настанил на стола до бюрото.

— Утре отивам в града с мис Маккена. Искam двамата с Клей да действате спокойно и да не позволявате на никой да ви разиграва. — Наклони глава, сложи бръснача до челюстта си и бавно го плъзна надолу. После го потопи в малкия съд с вода.

— За кво отивате?

— Виктория иска да се срещне с адвоката си, а и аз трябва да поговоря с него. — Изплакна бръснача и продължи: — Онзи Айк може да ви докара неприятности, ако Стоунуол тръгне нанякъде.

— Кво мислиш за тоз приятел — Сейдж? Клей го спипал да се заглежда по Нели и иска да се разправя с него.

— Кажи на Клей да не си търси белята. Човекът не изглежда лош. Нели е красиво момиче, а такива тук не идват често. Но наоколо няма мъж, който да не е готов да се бие за жена или дете. Повече се притеснявам за теб и Клей. — Отново се зае с бръсненето. — Не оставяйте да ви притиснат в ъгъла. Движете се само между постоянните работници и гледайте Дуни да не се забърка в нещо.

— Аз не съм хлапак, Мейсън. Нито пък Клей. Доста време се грижихме сами за себе си.

Мейсън го изгледа.

— И се справихте добре. Но сега трябва да се грижите за Нели и Дора.

— И за Виктория — добави Пит, изправи се и без да погледне брат си, напусна стаята.

Мейсън свърши с бръсненето, изми бръснача и се избърса с кърпата. Чуваше гласовете на Нели и Дора, които си говореха на коридора, и на Виктория, докато молеше Пит да донесе вода. За

момент си представи, че живее в нормален, щастлив дом. Но това бе безумна мисъл. Виктория щеше да млъкне веднага щом го види и щеше да отвори уста само за да отговори на някой негов въпрос. Облече се, среса косата си и излезе.

Руби се появи откъм задната врата и без да го погледне, тръгна към кухнята. Минута по-късно двете с Виктория забързаха по обратния път и той трябваше да се отмести, за да не се сблъскат. През рамото си Руби му хвърли поглед, в който се четеше молба да ги последва. Само с две крачки Мейсън се изравни с тях.

— Защо е това бързане?

— Заради Келсо. Зел, та се напил, ама ще се укроти, щом види Виктори.

— Мислех, че Стоунуол го е изпратил на север, за да преведе добитъка през реката.

— Ама той не отиде.

Мейсън забави крачка, за да се изравни с бавния ход на Руби, ала Виктория бързаше напред през ранната утринна мъгла. Тя прекоси двора и се отправи към светлината, която идваше от прозорците на готварната.

— Не е тръгнал, така ли? — Мейсън постави ръка на рамото на възрастната жена и я накара да спре.

Руби поклати глава.

— Търси с кого да се заяде, пък Стоунуол не може да се оправи с него. Моят не вири нос, ма аз не мога да стоя да гледам как яде бой от някакъв си негодник. Шъ го надупча кат решето!

— Няма да се наложи, Руби. Стоунуол не е сам. Да вървим. — Улови я за лакътя и забърза напред. Руби задъхано се опитваше да го следва.

Ядосаният глас на Келсо като че ли изпълваше цялата пристройка.

— Никой няма да ме праща до някакъв си Потър Блъф, та да са отърве от мен. Аз бях тук със стария Маркъс още преди вас. Няма да са махна, та да можете да настроите мис Виктори против мен. Ти, старче, си вече много одъртял, за да са оправяш с всичката работа тук.

— Келсо, ти си пиан. Иди отзад да поизтрезнееш. Ще поговорим утре сутринта — тихо започна да го увещава Стоунуол.

— Пил съм, ма не съм пиян, тъй че няма да са дам на някакъв си стар глупак да ма праща да си лягам. — Келсо се изправи. Беше едър мъж, а сега изглеждаше още по-грамаден. В очите му имаше нещо грозно.

— Тогава ти го казвам аз — провикна се от вратата Виктория с леден глас.

Келсо се обърна към управителя.

— Изпратил си да я повикат, а? Нямах ли срам, та са криеш зад полата й? — Лицето му се сгърчи от яд и той се наведе към Стоунуол.

В стаята имаше около петнадесетина мъже. Някои от тях се оттеглиха край стената, предчувствайки какво предстои. Виктория застана до стария си приятел.

— Беше ти наредено да тръгнеш на север с Люд. Тук нямаме нужда от хора, които не се подчиняват. Стягай си багажа и се махай! Ще ти платя за цял месец.

Келсо я изгледа, сякаш не вярваше на ушите си.

— Ти взимаш неговата страна? Казваш да се измитам? — Лицето му бе неестествено червено и той почти крещеше.

— Точно това казвам. Махай се от ранчото ми и никога повече не се връщай. — Гласът й отекна из всички ъгли на стаята.

— Ти... Ти... — Келсо залитна към нея с пламнали очи и вдигна ръка.

— Келсо! — изрева Мейсън и огромният мъж замръзна на мястото си. — Само докосни момичето и ще те убия!

Келсо отчаяно се заглежда. От едната страна стоеше Сейдж с пистолет в ръка. Мейсън Махафи бе застанал до вратата и също имаше оръжие.

Овладея се с усилие и отпусна ръце.

— Ти не се бъркай! — тежко се обърна той към Мейсън.

— Ти май забрави как гледат хората тук на мис Виктори. Само я докосни и ще бъдеш труп — спокойно заговори Стоунуол. Единствено Руби можеше да забележи нервното потрепване в гласа му.

— Нямахте и с пръст да я докосна, ама тя да не ми говори тъй — изръмжа Келсо. — Няма право!

— Тя има право да прави каквото си поиска — обади се Мейсън от вратата.

— На теб нъли ти казах да не са бъркаш! Ти си никой тук! Аз дойдох преди теб!

— Трябваше да те изхвърля още тази сутрин, когато се опитваше да спориш със Стоунуол.

— Много си важен с този пицов! Аз да не съм ти някакъв тъп наемник!

Мейсън пхна пистолета в кобура и откопча колана си. Погледът му не се отделяше от пламналото лице на Келсо.

— Ти не си нищо повече от едно дрънкало, което не си знае интереса. — Подаде колана си на Пит. — С теб тук е свършено, Келсо. На Стоунуол вече няма да му се налага да търпи наглостта ти, а на мис Виктория — да ти плаща, за да се размотаващ пиян, когато има толкова много работа.

За момент Келсо като че ли се стресна. Но веднага се изсмя грубо.

— Проклет глупак! — изруга той. — Ще те претрепя още щом се добера до теб.

Старата, забравена любов към битките отново се надигна в гърдите на Мейсън. Той се засмя.

— Ти може и да си много едър, но едва ли си се бил с повече от десетина души. А аз съм се бил със стотици. Едър си, но много глупав. Имаш само една голяма уста, но аз ще я затворя завинаги.

Мъртва тишина настана в притъмнените ъгли, докдето погледът на Мейсън не можеше да проникне. Обърна се към Келсо, но до него долетя гласът на Виктория:

— Не, Мейсън! Недей!

С бързина, удивителна за едрото му тяло, Келсо се нахвърли. Юмрукът на Мейсън се вдигна инстинктивно и попадна точно в зъбите, които проблясваха в отворената уста на противника му. Ударът би зашеметил всеки друг, но Келсо дори не трепна. Стовари желязната си ръка върху челюстта на Мейсън, политайки към него. Вкопчени един в друг, двамата мъже се претърколиха няколко пъти по пода и се проснаха в прахта отвън.

Мейсън се обърна бързо, изправи се и удари Келсо по брадата с дясната си ръка. С широко разтворени крака заби лявата си ръка в корема му. Макар и зашеметен от болка, Келсо залитна напред и му нанесе удар отдясно на главата.

Огромният мъж обви ръка около тялото на Мейсън и го удари силно през лицето. Ударът попадна в слепоочието и Мейсън усети как от очите му изскочиха искри. Той заби пета в глезена на противника си, после съсредоточи цялата си тежест и го удари по стъпалото. Келсо се олюля, залитна назад и Мейсън стовари юмрука си върху носа му. Бликна кръв. Келсо се изви, опита се да запази равновесие и го улови за главата. Мейсън го хвана за раменете и го отблъсна, удряйки го силно в стената. Когато съперникът му се изправи, той го очакваше, напълно готов.

— Давай, Мейсън! Точно така! Довърши го! — окуражаваха го Пит и Клей.

Обезумял от гняв, Келсо се хвърли върху него. Отново се вкопчиха един в друг. Неочаквано исполинът се протегна, улови Мейсън за ръката и го блъсна в стената. Мейсън удари лошо главата си и се свлече на земята. Келсо подскочи, за да се хвърли върху него, но той се претърколи и отново се изправи на крака — по-скоро замаян, отколкото наранен. Премигна и разтърси глава. Юмрукът му отново намери носа на Келсо.

Мейсън гледаше противника си през потта и кръвта, които се стичаха по лицето му.

— Ела, негоднико! Аз едва сега започвам! — От широката рана на бузата му се стичаше кръв. Мейсън се хвърли напред и нанесе няколко бързи удара по тялото на Келсо, отскочи, за да избегне досега на огромните му ръце, и пак удари. Задъхваше се и усещаше слабост в краката си.

Келсо замахна от лявата му страна, после съсредоточи цялата си сила и се хвърли напред. Мейсън се приведе и го удари силно под сърцето, оставяйки го без въздух.

Келсо се свлече на колене със замъглени очи и окървавено лице. Насили се да се изправи, като се олюляваше. Замахна безцелно, но Мейсън улови ръката му и го отблъсна назад. Келсо падна отново, но пак се изправи и тръгна да напада. Реакциите му обаче бяха твърде забавени и Мейсън успя да го повали.

— Победен си — отмъстително изръмжа Мейсън. — Не ми се иска да те пребия до смърт.

Застанал на четири крака, Келсо го изглежда с омраза. Само допреди няколко минути той беше известен като най-силния мъж в

„Дабъл М“, а сега беше не само победен, но и унижен пред очите на мис Виктори и останалите работници. Никога нямаше да забрави това.

— Ще те убия — дрезгаво се закани той.

— Измитай се оттук веднага! — Мейсън пое кърпата, която някой тикна в ръцете му, и я притисна към лицето си. Сред тълпата, насъбрала се да наблюдава боя, настъпи напрегната тишина. — Ако някой от останалите не харесва новото положение, сега е моментът да го каже. — Никой не наруши мълчанието. — Аз ще остана тук и заставам зад Стоунуол. Това, което се иска от вас, е да го слушате и да си гледате работата.

Мейсън се обърна към Виктория, застанала в сянката на вратата. Изчака, но тъй като тя не каза нищо, тръгна да излезе навън.

На верандата го посрещнаха Дора и Нели.

— О, Мейсън, лицето ти!

— Искан ми се да си му преобърнал червата — развика се Дора. — Той е гадняр! Това е!

Мейсън изкриви в усмивка здравата половина на устата си.

— Много си войнствена, мис.

— Ама ти го претрепа, Мейсън! Разпори му гадния задник!

— Достатъчно, Дора! — остро я прекъсна Нели. — Дамите не се изразяват така!

— Та аз да не съм дама! Аз съм още дете!

Двете момичета последваха брат си в кухнята, където той взе чайника, отнесе го до ведрото и го напълни със студена вода. Точно се връщаше по коридора, когато се появиха Виктория, близнаците и Дуни. Мейсън продължи към стаята си и затвори вратата.

Виктория отиде до бюфета в кухнята, взе бутилка уиски и извади няколко кърпи от едно чекмедже. Отмести Нели и Дора от пътя си и тръгна към кабинета.

Мейсън стоеше до умивалника и притискаше окървавената кърпа до лицето си. Тя рязко постави бутилката на пода. Мъжът изпусна кърпата в легена и вдигна глава.

— Точно от това имах нужда. — Извади тапата, долепи бутилката до устните си и започна жадно да гълта течността. Кръвта от раната се стичаше по устните му. Виктория пое шишето и го избърса, преди да го затвори отново.

— Сядай, ще изцапаш пода.

Мейсън вдигна отново кърпата и я притисна към лицето си.

— Да, мадам — каза и се отпусна на стола.

— Дора, донеси ми легена от кухнята! — нареди Виктория с нетърпящ възражения глас и детето послушно тръгна да изпълни заповедта. — Предполагам, че очакваш да ти благодаря за това, което направи.

— Не, мадам, не съм чак толкова глупав, че да очаквам подобно нещо.

— Нямаше право да се намесваш!

— Нима смяташ, че Стоунуол е достатъчно силен, за да се бие? Може и да не си забелязала, но той отдавна не е млад.

Виктория го погледна стреснато.

— Забелязала съм. Но нямаше да се стигне до бой — настоя упорито тя.

— Келсо се опитваше да предизвика някого — ако не с юмруци, то с пистолет. Онова високо, жилаво момче — Сейдж, вече бе извадило оръжието си.

— Келсо е тук от много време. Никога не ни е създавал проблеми. — Тя издърпа кърпата от ръцете му. — Раната ти трябва да се зашие.

Той не обърна внимание на забележката за раната му.

— И, предполагам, нямаш никаква представа защо се е променил толкова, нали?

— А откъде бих могла да зная? Стоунуол се оправя с работниците. — Виктория отвори малка ракла и измъкна една кожена чанта. — Легни на леглото. Ще ти направя няколко шева, освен ако не искаш да повикам Руби.

Когато Мейсън легна послушно, тя постави една кърпа под брадата му и изсипа малко уиски върху раната. Той подскочи.

— Господи!

— Какво има, мистър Махафи?

— Това ти доставя удоволствие, нали?

— Точно колкото и боят на теб. А сега лежи мирно, иначе ще накарам Пит да седне върху теб.

— Правила ли си го друг път?

— Само на крави и коне — отговори тя с отвращение.

Той се усмихна, усети болка и направи гримаса, от която го заболя още повече.

Виктория помоли Нели да донесе още една лампа и се зае да приготвя иглата и конеца. Дуни и Дора стояха до вратата, а над главите им надничаха близнаците. Виктория се огледа за момент и изпита странното чувство, че се намира сред собственото си семейство.

Мейсън стоеше съвсем неподвижно, докато тя забиваше иглата в бузата му. За миг се наведе над него и той долови дъха ѝ с аромат на канела или... или може би на детелина? Докато Виктория работеше, той се наслаждаваше на нейната близост. Чувствата, които тя събуждаше у него, бяха съвсем различни от онези, които бе изпитвал към другите жени. Понякога му приличаше на малко, сънливо котенце, а друг път на дива котка, готова всеки миг да се нахвърли върху него.

— Направи ме по-красив! — тихо ѝ каза той.

Веждите ѝ се повдигнаха въпросително.

— Трябва ли да прибавя и суетата към списъка на недостатъците ти?

— А той много ли е дълъг?

Виктория пренебрегна въпроса и продължи да работи мълчаливо. Мейсън изпитваше истинско удоволствие да наблюдава сръчните ѝ ръце и усърдието, с което се бе отдала на заниманието си. Допирът ѝ бе истински и успокоителен и когато свърши, два малки шева прикрепяха раздраната плът и от раната почти не течеше кръв.

— Студен компрес ще попречи да се образува оток.

Задната врата хлопна и в следващия миг Руби нахълта в стаята. Виктория я изгледа разтревожено.

— Нищо няма, Виктори. Недей да ма гледаш тъй уплашено. Келсо си събра багажа, пък Сейдж няма да го изпуска от очи. Ти глей да оправиш таз рана тук. Аз затуй дойдох. Знаех си, че са го ударили лошо. — Възрастната жена се наведе и огледа лицето на Мейсън. — Хубава работа си свършила. Сега слагайте студени компреси. Туй е нещо, дето и ти мойш да го направиш, детето ми — обърна се тя към Дора, която непрекъснато се въртеше край нея.

— Мога ли да дойда утре при теб, Руби?

— Амчи разбира се, пиленцето ми. Пък сега да вървя. Само исках да видя, че Мейсън е добре. — Тя се наведе над него и каза толкова тихо, че я чува само той и Виктория: — Благодаря ти.

Руби упорито избягваше погледа на Виктория. После погледна малката ръчичка, която бе уловила нейната, и рече:

— Кво ли мирише тъй хубаво, а? Дъли не е боровинков пай?

Дуни и близнаците ги последваха и Виктория отново чу хлопването на задната врата. Нели събра окървавените кърпи и излезе от стаята. Виктория и Мейсън останаха сами. Тя вдигна кожената чанта и тръгна към вратата, но гласът му я накара да спре.

— Зная какво си мислиш — каза той и приседна на леглото.

Тя го погледна и сви рамене.

— Ти прекара тук само няколко дни и вече успя да си спечелиш благоволението на Руби. Но това нищо не означава. Все още аз съм собственичка на тази земя.

— Колко време според теб ще е необходимо на останалите мъже да кривнат от правия път, след като вече видяха, че Стоунуол не може да се оправи с Келсо?

— И кое те кара да мислиш, че не може? Ти беше този, който го предизвика! Келсо щеше да се успокои — настоя упорито тя.

— Ти си най-твърдоглавата жена, която съм срещал. По дяволите! Направих това, за да предотвратя убийство! Нещата вече излизаха извън контрол. Стоунуол нямаше да може да се справи. Не можеш ли да разбереш това?

— Бих могла да наема някого, който да се оправи с него! Нямам нужда от твоята помощ. Искам да се махнеш оттук! — Тя сведе очи, за да прикрие болката, която изпитваше от това, че семейството му си бе спечелило приятелството на Руби.

— Виктория... — Тонът му се смекчи. — Ще ти повторя още веднъж. Аз ще остана тук. Трябва да призная, че това ранчо се оказа десет пъти повече от онова, което бях очаквал. Въпреки това аз платих за него със собствените си пари и доведох тук братята и сестрите си. Всъщност те са ми наполовина братя и сестри. Майка ми е починала при раждането ми, но жената, за която баща ми се ожени, ми беше като истинска майка. Аз я обичах толкова, колкото обичах и баща си. Затова ще държа семейството ни заедно тук, в това ранчо, докато всеки един порасне достатъчно, за да поеме по своя път. Няма да замина. И те няма да заминат.

През последните няколко дни гневът на Виктория се бе стопил. Тя се загледа в мургавото, силно лице и внезапно изпита желание да

свали от раменете си тежкия товар, който носеше от толкова време. Беше се опитвала да се държи, защото имаше зад себе си Руби и Стоунуол и смяташе, че правдата ще възтържествува. Ала сега се оказваше, че бе грешила. Какво означаваше някакво си място? Истински стойностното беше онова, което човек носеше в сърцето си. Баща ѝ бе пристигнал тук и бе съградил дом. И тя би могла да отиде някъде и да направи същото. Огледа стаята с неவிждащ поглед и промълви:

— Добре.

Мейсън отгатна мислите ѝ по суровия блясък в очите, по стиснатите устни и гордо вдигнатата глава.

— Какво означава „добре“, Виктория? — запита я той меко.

— Просто добре. Утре ще отида в града, за да се срещна с мистър Шулър и ако той ме посъветва да се откажа — ще го послушам.

— Това ли е всичко?

Тя сви рамене.

— Това е всичко.

И тръгна към вратата.

— Трябва да платим на Келсо.

Виктория извади ключа от джоба си, остави го върху бюрото и излезе. Мейсън се заслуша в стъпките ѝ и я чу как влиза в своята стая. После той се отпусна върху леглото и изруга тихо.

ШЕСТА ГЛАВА

Виктория се събуди от кошмара си. Устата ѝ беше пресъхнала и лицето ѝ плуваше в пот, но въпреки това изпита облекчение, както всеки път, когато осъзнаеше, че всичко е било само сън.

Стана разтреперана, изми се, облече фланелената си риза, широка пола за езда и обу ботушите си. След като се среса и сплете косата си, сложи някои неща в кожена чанта, взе шапката си от закачалката на коридора и излезе на верандата. Минавайки покрай кухнята, дочу гласове, но не погледна вътре.

Виктория обичаше тази част на деня — ранната утрин, когато слънцето приятно топлеше лицето ѝ и във въздуха още не се вдигаше прах. Наоколо нямаше почти никакво движение, тъй като повечето от мъжете вече бяха напуснали ранчото, заети с всекидневната си работа. Малцината останали също се готвеха да тръгват. По пътя към къщата на Стоунуол срещна Хитч Уилис, който изпълняваше едновременно длъжността ковач и ветеринарен лекар.

— Готова ли е кафявата ми кобила, Хитч?

— Да, мадам. Искате ли да накарам да я оседлаят?

— Да, ако обичаш. Ще ходя в града.

— Веднага.

Виктория погледна през рамо и забеляза приближаващия се Стоунуол. Забърза, за да го пресрещне.

— Добро утро.

— Добрутро, Виктори.

— Келсо създаде ли ти други неприятности, преди да си тръгне?

— Разправят, че си заминал малко преди зазоряване. Не ми се искаше да го изпращаме по този начин. Той прекара тук доста години. Но в последно време в главата му беше влязла някаква муха и с него изобщо не можеше да се говори.

— По-добре, че си отиде — каза Виктория и промени темата: — Днес отивам в града. Ще направя всичко възможно да се върна, преди да се стъмни, но ако не успея, ще отседна в хотел „Овърленд“.

— Мейсън ми каза, че ще ходиш. Каза, че ще се срещнеш с адвокатата си.

Виктория дори не се опита да прикрие гнева си:

— Мейсън ти е казал?

— Тази сутрин, като дойде да закуси с момчетата.

Виктория мълчаливо гледаше човека, който някога бе пристигнал тук и бе поел управлението на ранчото след смъртта на баща ѝ. Колко лесно той приемаше присъствието на Мейсън в дома ѝ! Това ѝ причиняваше по-голяма болка, отколкото бе допускала.

— Довиждане, Стоунуол — каза тихо.

— Довиждане, Виктори. Много се радвам, че Мейсън ще дойде с теб. Напоследък винаги се притеснявам, когато пътуваш сама по този път.

Виктория бързо се отдалечи към конюшната, където Хитч вече държеше кобилата ѝ. Усмихна се, закачи кожената чанта зад седлото и възседна коня.

— Благодаря ти, Хитч. Довиждане.

Заби пети в хълбока на коня. Животното откликна веднага, като се втурна към хълма. Мъжът, който я наблюдаваше, не видя разстроеното ѝ лице, нито пък тя забеляза учудения му поглед.

Бе стигнала до разклонението на пътя, когато зад себе си чу конски тропот. Продължи напред, без да забави ход или да погледне назад. Когато Мейсън се изравни с нея, тя само съвсем леко се извърна.

— Добро утро — поздрави той.

Тя забави коня с надеждата, че той ще я изпревари, но и Мейсън стори същото и остана да се движи наравно с нея. Погледът му обхождаше стройната ѝ фигура. Харесваше му начинът, по който тя седеше на седлото — уверено, пхнала крака в стремената, с изправен гръб.

— Трябваше да закусиш. Снощи нищо не яде. Какво се опитваш да направиш? Да умреш от глад?

Тя обърна студените си очи към него:

— Ще ти кажа още само веднъж. Не ти влиза в работата какво правя и къде ходя. Махай се от мен!

Заби пети в хълбока на коня и препусна напред в галоп. Паниката, свила стомаха ѝ, премина и тя забави ход, но продължаваше да се вира на изток, право пред себе си. Пътят се извиваше рязко

нагоре и Виктория подкара кобилата съвсем бавно през остриите камъни. Решително изхвърли от съзнанието си всяка мисъл, свързана с Мейсън, и се концентрира върху пътя.

След половин час достигна върха на хълма, където вечнозелените дървета ставаха по-гъсти, а въздухът — по-хладен. Потръпна и подкара коня надолу, където студеният вятър се чувстваше по-слабо. През зимата тук всичко беше покрито със сняг и пътят ставаше непроходим. Всеки идващ или заминаващ от ранчото трябваше да използва пътя през долината, който беше значително по-дълъг.

На половината път до града спря до един поток и напои кобилата. Мейсън се приближи зад нея и направи същото, без да продума. Тя продължи напред, сякаш той изобщо не съществуваше.

Малко след това срещнаха двама мъже, които водеха стотина глави добитък. Отстраниха се, за да им направят път. Виктория им кимна, а те я поздравиха, като докоснаха шапките си.

По главната улица на Саут Пас Сити Мейсън яздеше редом с нея и оглеждаше хората, заети с всекидневната си работа. Два мършави коня влачеха дървена каруца по прашната улица. Пред един магазин разтоварваха стока от товарен фургон. Две жени излязоха от месарницата и прекосиха улицата към универсалния магазин. Дорест жребец стоеше неспокойно и пъдеше мухите с опашка, докато ездачът му разговаряше с доставчика.

Усетила погледите, с които я сподиряха насядалите пред бара мъже, Виктория свърна в страничната уличка и спря пред една конюшня. Две жени излязоха от магазина и я изгледаха изпод памучните си бонета.

Оскар Хенсън, бръснарят, се показва пред дюкяна си и изтърси няколко черни кичура от изпокъсана избеляла престилка. Беше слаб и висок като върлина.

— Здравейте, мис Маккена.

— Здравейте, мистър Хенсън.

Продълговатото лице на мъжа светна.

— Как сте?

— Много добре — извика в отговор Виктория.

Пред магазина за мебели беше спрял товарен фургон с високи преградни стени, а пред него дремеха шест мулета. Продавачът, който

беше и собственик на погребалното бюро, стоеше на края на верандата и наблюдаваше разтоварването на тъмна орехова спалня с подходящ скрин и два ковчега от светъл бор.

— Здравейте, мис Виктория. Прекрасен ден.

— Здравейте. Наистина е прекрасен.

— Ако ще поостанете в града, Беси би желала да ви види. Наминете през магазина, ако имате време.

— Благодаря. Предайте на съпругата си, че ще дойда. Ако не днес, то съвсем скоро.

Продавачът на мебели разтърка бузата си с длан и изглежда високия мъж, който яздеше до Виктория и се оглеждаше ту на едната, ту на другата страна. Той като че ли виждаше всичко наведнъж и нищо не избягваше от погледа му. Странно, помисли си търговецът, преди отново да насочи вниманието си към разтоварването на стоката.

Пред конюшната Виктория подаде поводите на стария, прегърбен човек.

— О, Клод, забравих да ти донеса от пая с боровинки.

— Хи-хи-хи — разтвори старецът беззъбата си уста. — Няма нищо. Не съм предполагал, че толкова скоро ще се върнете. Съвсем неотдавна бяхте тук.

— И аз не съм предполагала, Клод, но ето че съм тук. — Тя измъкна чантата изпод седлото. — Погрижи се за Роузи. Не зная кога ще се върна за нея.

— Ще се погрижа, мис Виктори. — Клод погледна Мейсън. — Вий няма ли да си оставите кончето? Ама туй да не е оня същия, дет яздеше с вас миналия ден? Щот ако е той, май малко са го понатупали.

— Да, така е. Двамата с мис Маккена ще се върнем по някое време днес следобед.

Озадаченият Клод пое юздите. Мис Виктори бе тръгнала надолу по улицата, сякаш никога не беше виждала този приятел. Мъжът бързаше, за да я настигне. Нещо не беше наред.

Виктория вървеше решително и стъпките ѝ отекваха рязко по тротоара. Кимна за поздрав на двама каубои, които свалиха шапките си в отговор. Без да обръща внимание на Мейсън, който се опитваше да я улови за лакътя, тя прекоси улицата. Щом стигна отсрещната страна, отблъсна ръката му и се заизкачва по дървените стъпала пред банката. Мейсън прочете надписа — „Адвокат“, и я последва. Виктория с

облекчение забеляза, че капациите не бяха спуснати и вратата се отвори, когато натисна дръжката.

Мистър Шулър, седнал зад бюрото си в окъсан кожен стол, веднага вдигна глава. Беше висок мъж с вече оредяваща коса. В чертите на изпитото му лице имаше нещо хищническо, но очите му гледаха любезно и в тях се четеше симпатия към момичето. Той се изправи и протегна ръка.

— Мис Виктория, радвам се да ви видя.

— Здравейте, мистър Шулър. — Виктория пое ръката му и после свали шапката си. — Бих желала да поговоря с вас насаме.

Адвокатът погледна Мейсън, после отново нея. Мъжът пристъпи напред и също протегна ръка:

— Мейсън Махафи.

Без да се опитва да прикрие учудването си, мистър Шулър повтори:

— Мейсън Махафи?

— Ще мога ли да поговоря с вас насаме или не?

— Разбира се, мис Виктория. Седнете. — Шулър вдигна няколко прашни книги от един стол и го приближи към бюрото.

Мейсън изчака, докато тя се настани, и застана зад нея. Погледна я и се обърна към адвоката, седнал неспокойно на стола си:

— Мис Виктория е недоволна, задето съм тук, но аз имам личен интерес по отношение на онова, което имате да й кажете, така че трябва да остана. Зная, че бихте могли да извикате някого, за да ме изхвърли, но ако го сторите, обещавам ви да направя страхотна сцена, за която хората тук дълго ще говорят.

— Това зависи единствено от мис Виктория. Ако тя пожелае да извикам шерифа — ще го направя. — Мистър Шулър се наклони напред и склучи тънките си пръсти.

Виктория стисна устни и не погледна към нито единия.

Мейсън бръкна под ризата си и извади някакви книжа. Порови из тях, измъкна два документа и ги постави на бюрото пред адвоката.

— Това е разписката за парите, които съм платил за „Дабъл М“. Закупих ранчото от Робърт Маккена в Англия.

— Зная кой сте и ми е известно всичко за продажбата, мистър Махафи. Но искам да разбера доколко сделката е била законна. Беше

ли ви известно, че Маркър Маккена е направил второ завещание, преди да умре, според което оставя всичко на дъщеря си.

— Имам сведения, че дядото и бабата на Робърт Маккена са заели на баща му — Маркър Маккена, пари, с които той е създал ранчото — каза Мейсън, като пренебрегна въпроса за завещанието.

— Пари, които татко върна — каза Виктория.

— В Англия няма документ за изплащането на заема — обясни Мейсън.

Виктория се задъха:

— Аз лично придружих татко до града, когато той направи последната вноска по този заем, и после отидохме в хотел „Овърленд“, за да го отпразнуваме.

— Само казвам онова, което зная, Виктория.

Мистър Шулър замислено разучаваше книжата, които Мейсън беше сложил на бюрото му. Стомахът на Виктория се сви в ледена, болезнена топка.

— От тези документи стигам до извода, че претенциите ви са съвсем основателни, мистър Махафи. Но все пак съществува проблемът с второто завещание. Разбира се, ще пиша и до Англия.

— Кога очаквате да се изясни въпросът с това завещание, мистър Шулър? — напрегнато се наведе напред Виктория.

— След като започне зимната сесия на съда. Най-рано идния месец.

— И ако те решат, че завещанието е валидно?

— Тогава ще остане въпросът за парите, които бабата и дядото на Робърт са заели на Маркър. Изглежда, мистър Махафи е закупил не само ранчото, но и ипотеката.

Виктория усети, че ѝ прилошава. Стаята започна да се върти пред очите ѝ и тя напрегна цялата си воля, за да се стегне. Ръката, която стискаше кожената чанта, трепереше така силно, че ѝ се наложи да я стисне с другата.

— Значи и в единия, и в другия случай аз съм губещата страна? — отчаяно прошепна тя.

— Не. Бихме могли да обжалваме. Ще изпратя тези документи в Англия, за да се уверя в легитимността им. Но всичко това ще отнеме време, Виктория.

Тя се изправи.

— Разбирам. — Заобиколи Мейсън и се отправи към вратата.
Мистър Шулър стана.

— Останете в ранчото, докато нещата се изяснят. Възможно е това да продължи през цялата зима.

— Довиждане, мистър Шулър. — Очите ѝ го гледаха с див, отчаян поглед. После се усмихна леко и сложи шапката си.

Мейсън изруга тихо, грабна документите от бюрото и ги напъха под ризата си. Докато слизаше по стълбите, видя Виктория да влиза в банката.

Приближавайки се към гишетото, тя възвърна самоувереното изражение на лицето си. Усмихна се широко.

— Здравейте, мистър Хартман.

— Здравейте, мис Маккена! Как сте?

— Много добре. Идвам да се уверя, че разполагате с достатъчно пари в брой, за да мога да се разплатя с работниците си. Обичайната сума ще ми стигне.

— Ще проверя специално, мис Маккена. — Божичко, с всеки изминал ден тя става все по-красива, помисли си той и продължи на глас: — Преводите напоследък са точни като часовник. Не вярвам да възникнат никакви проблеми.

— Много ви благодаря, мистър Хартман. Довиждане. — Насили се да се усмихне отново.

— Довиждане, мис Маккена. Ще поостанете ли в града?

— Не съм решила още. Довиждане.

Виктория излезе от банката, придърпа шапката ниско над очите си и забързано тръгна по тротоара. Мейсън я следваше, без да се приближава. Знаеше, че ще ѝ бъде необходимо известно време, за да преглътне лошите вести, които ѝ бе съобщил адвокатът ѝ.

Когато спря пред широките двойни врати, които се отваряха към фойето на хотел „Овърленд“, Виктория трябваше да спре, за да направи място на една възрастна дама с бастун.

Точно в този момент я забеляза един мъж и едва не изпусна пурата, която стискаше между устните си. Той забърза към вратата, за да може да я огледа по-добре и бе блъснат от друг висок и мургав мъж, който дори не му се извини.

Без да обръща внимание на този, който се взираше в нея, нито на другия, който я следваше, Виктория мина невъзмутимо покрай няколко

магазина, зави зад ъгъла и видя нещо, което веднага привлече погледа ѝ — ново заведение за хранене. То ѝ изглеждаше спокойно място, където би могла да премисли, и въпреки че не беше гладна — да задоволи нуждите на стомаха си.

Беше ранен следобед, но в малкия ресторант имаше само един човек. Виктория седна на маса до стената с гръб към вратата. Сложи чантата и шапката си на съседния стол. Вратата се отвори и затвори зад нея, но тя не се обърна. Докато разглеждаше залата, реши, че някой доста се е потрудил, за да създаде това място — преди то се заемаше от пекарна, докато собственикът се бе позамогнал достатъчно, за да може да се премести в по-голямо помещение от другата страна на улицата.

Имаше шест маси, всяка покрита с карирана покривка. Завеси от същия десен се спускаха до средата на прозорците. Подът беше много чист и на едната стена висеше надпис, изписан с молив, който гласеше: Желателно е да не плюете на пода.

Жената, която излезе от задната стая, беше красива, с буйна кестенява коса, опъната здраво на тила. Беше висока, с добре закръглени форми и големи ръце.

— Здравейте. Съжалявам, че не бях тук, за да ви посрещна, когато сте влезли. Казвам се Сали Кени. Това е първата ми работна седмица и се страхувам, че не съм се организирила още достатъчно добре. Днес има задушено говеждо и царевичен хляб.

— Чудесно — измърмори Виктория.

— А за вас, сър? — Жената се приближи до масата зад Виктория.
— Имам пай с крем.

— Ще взема от всичко. И кафе.

Гласът на Мейсън! Ако не беше толкова развълнувана, щеше да стане и да излезе. Не можеше ли да я остави на мира? Опита се да не мисли за него и да се съсредоточи върху храната.

Другият мъж в ресторанта отдръпна стола си и отиде да плати сметката. Жената му се усмихна и пхна парите в джоба на престилката си.

— Заповядайте пак — извика тя след него.

За миг Виктория си представи себе си на мястото на тази жена. Хрумна ѝ, че би могла да се захване с нещо подобно — тя обичаше да готви и го правеше добре. Това би могло да ѝ донесе средства, за да

започне отново. Мислено преброи парите, скрити в кутията в ранчото. По дяволите! Снощи бе дала ключа на Мейсън, за да плати на Келсо! Как бе могла да постъпи така глупаво? Откакто бе срещнала този човек, той непрекъснато я провокираше да прави неща, които не бе правила никога преди.

Усети погледа му върху гърба си и се раздвижи неловко. Друга глупост бе, че бе седнала с гръб към вратата и не го видя да влиза! Приглади косата си от двете страни и вдигна яката на ризата си малко по-високо, като несъзнателно се опитваше да се прикрие от погледа му.

Жената се върна с чиниите с храната, а едно малко момиченце я дръпна за полата. Виктория се наведе към детето и то веднага се скри зад гърба на майка си и надникна срамежливо оттам с големите си тъмни очи. Рядко виждаше деца, само когато идваше в града.

— Здравей — мило се обърна тя към момиченцето.

— Поздрави дамата, Мелиса — настоя майката, но детето скри лице в полите ѝ. — Много е срамежлива, мадам — обясни жената, докато поставяше чинията със задушено пред Виктория. При други обстоятелства храната би изглеждала вкусна, но сега... — Бих могла да ви донеса и чаша мляко — каза мисис Кени. Виктория кимна и жената забърза, следвана от детето, което не се отделяше от нея.

Момиченцето не се появи отново, когато майка му сервира храната на Мейсън. Виктория го чу да казва колко много му харесва това място. Запита се какво ли мисли мисис Кени за нараненото му лице. Дори и с тази рана той изглеждала красив. Сега ѝ се искаше изобщо да не я бе зашивала! Но ако не го бе направила сама, щеше да го направи Руби, помисли си тя горчиво. Жената продължаваше да се навърта наоколо и да разговаря с Мейсън. Тя сигурно дори би започнала да флиртува с него, ако го бе видяла, преди да бъде ранен!

Виктория така бе погълната от гневните си мисли, че изяде задушеното, без да усети. Когато мисис Кени отнесе празната купа и се върна с пая, осени я една идея.

— Изглежда, имате доста работа тук, мисис Кени. Мислили ли сте някога да наемете помощници?

Жената се усмихна и изтри ръце в престилката си.

— Предполагам, че ще ми се наложи, когато бизнесът ми потръгне. Но в момента не бих могла да си го позволя.

— Ами ако някой ви предложи да го наемете на работа само срещу подслон? Ще обмислите ли тази възможност?

— Ами... имам една малка стая на горния етаж. Да, бих помислила. Да не би случайно да си търсите работа?

— Виктория, не е честно да караш тази жена да мисли, че ще започнеш да работиш за нея, след като това няма да стане! — Мейсън се изправи и мургавото му лице се изкриви от гняв.

Като местеше непрекъснато поглед от Виктория към Мейсън и обратно, мисис Кени отстъпи една-две крачки назад.

Виктория усети как у нея се надига ярост. Блъсна стола си назад, стана рязко и погледна към Мейсън с черните си, пълни с омраза очи. Не стига, че беше объркал напълно живота ѝ, ами сега си позволяваше да я унижава и пред тази жена. Защо ѝ причиняваше всичко това? Никога ли нямаше да се отърве от него?

— Ти... Ти... Копеле! — избухна тя. — Проклет натрапник! Искане ми се Келсо да те беше пребил до смърт!

— Не искаш това, Виктория.

— Точно това искам, по дяволите! — Тя грабна кожената чанта и шапката си.

Мейсън хвърли няколко монети върху масата.

— Със съпругата ми имахме малък спор, мадам. Най-добре ще бъде да я изведе оттук, за да се охлади малко.

— С кого?

Мейсън вдигна рамене и се усмихна на жената.

— Нали виждате? — каза той и улови Виктория за лакътя. — Ще се опитаме да го разрешим до следващия път, когато дойдем в града. Да се надяваме, че тогава ще е в по-добро настроение.

Почти насила я повлече към вратата. Мисис Кени стоеше като зашеметена от сцената, на която бе станала свидетел.

— Довиждане — тихо подвижна тя, когато вратата се затвори след тях.

На улицата Мейсън продължи да дърпа Виктория към конюшната. Тя се задъха, заби пети в земята и се опита да се изскубне от хватката му.

— Пусни ме! — изсъска младата жена. — Пусни ме или ще се разкреця! Знаеш ли какво ще ти се случи, ако се развикам за помощ? Всички тези мъже ще ти налетят като мухи на мърша! А ако извикам,

че ме изнасилват, по тялото ти ще се появят толкова дупки, че ще заприличаш на решето.

— Няма да направиш нищо подобно — спокойно отвърна той. — Хайде да се прибираме у дома.

— У дома? Какво отвратително нахалство!

— Виктория, не съществува закон, който да забранява на един съпруг да набие съпругата си, и тук няма мъж, който ще направи нещо друго, освен да се разсмее, ако им обясня, че моята съпруга има нужда точно от това, след което ще го сторя. А сега се стегни или ще си го получиш.

— Хората тук ме познават! Те знаят, че не съм омъжена!

— Ще ги убедя, че сме се оженили в Денвър, а докато открият истината, ние вече ще се намираме далече по пътя към ранчото.

— Не разбирам защо правиш всичко това. Още повече сега, когато имаш всичко, което искаше. Не ти ли стига? Не можеш ли да ми оставиш нещо? — В гласа ѝ вече нямаше гняв, а само отчаяние.

— Ако упоритият ти мозък поразсъди малко, ще разбереш, че точно това се опитвам да направя. Опитвам се да се убедя, че все още ти е останало нещо. — Говореше ѝ така, както би говорил на Дора.

Виктория безпомощно стисна устни.

СЕДМА ГЛАВА

Те се качиха на конете и напуснаха града, преди Виктория да успее да събере мислите си. Мейсън яздеше толкова близо зад нея, че ѝ бе невъзможно да обърне и да се върне назад. Отначало слънцето топлеше лицето ѝ, но когато стигнаха боровата гора, пътят се стесняваше и въздухът стана по-хладен. Конете препускаха бързо и единственият звук, който можеше да се чуе, беше тропотът на копитата им по скалистия път, издигащ се по склона на хълма.

Точно преди да стигнат разклона, Мейсън се изравни с нея. Краката на конете почти се допряха, въпреки че пътят се бе разширил.

— Нека поспрем за малко — тихо каза той.

Тя го изглежда презрително:

— Ти можеш да спреш, когато и където си пожелаеш. Аз обаче продължавам.

— Казах ти да спреш, Виктория! — Той се протегна и улови юздата на кобилата ѝ.

— Стига вече! — Тя се опита да обърне коня, но животното успя да направи само няколко колебливи стъпки.

— Млъкни и стой мирно, малка глупачке! Някой ни преследва! — изсъска Мейсън и поведе кобилата към дърветата.

— Не ти вярвам!

— Млъкни и се послушай!

След продължителната тишина тя се обади:

— Нищо не чувам.

— Аз също. Не се чува дори песента на птиците. Ако имат някакви лоши намерения, скоро ще се появят. Изчакват, докато изкачим хълма и започнем да се спускаме. Какво има от другата страна?

Виктория все още не можеше да повярва, че някой ги преследва, за да им причини някакво зло, но лицето на Мейсън беше много сериозно, а очите му я гледаха тревожно.

— Има голо пространство, после пътят завива около скалите.

— Добре. Ще водим конете пеша до върха. След като го прехвърлим, ще потичаме, за да се скрием зад скалите и ще видим какво ще стане. — Докато говореше, очите му оглеждаха пътя, простиращ се пред тях. Вдигна пушката си и ѝ направи знак да тръгва.

Виктория поведе кобилата си напред. Мейсън ги следваше толкова плътно, че животното беше неспокойно от допира на неговия кон. Тя трябваше да възседне кобилата отново, за да я успокои.

Върхът представляваше равно пространство, простиращо се на около петдесетина ярда. Когато стигнаха до средата му, Мейсън подвижна рязко:

— Сега!

Виктория дръпна юздата и остро извика на кобилата. Животното се втурна в див бяг към прикритието на скалите.

— Давай! Давай! — окуражаваше я Мейсън.

Тя нямаше време да се оглежда за преследвачи. Всичките си усилия бе съсредоточила в това да се задържи на седлото, докато се спускаха бързо надолу по склона. Точно преди да стигне до скалите, чу първия изстрел от пушка и усети въздушната струя на съвсем близо прелетелия куршум. Боже мой! Някой стреля по нас!

Шокът още не се бе уталожил, когато усети остра, пареща болка в бедрото си. Кобилата ѝ се препъна и се свлече на колене. Виктория се преобърна през главата ѝ и падна по гръб на земята. Мейсън се затича към нея, сграбчи я за ръката и я повлече зад една голяма скала точно в момента, когато следващият куршум се заби в пръстта до тях. Не ѝ стигаше въздух и се задъхваше. Мейсън бе приклепнал и се оглеждаше, прикрит зад един храст наблизо.

Следващият изстрел се чу съвсем наблизо. Беше от пушката на Мейсън. Той я прескочи и се приведе зад скалите, за да стреля отново. Виктория се опита да седне. Чу пукането на храстите под краката на конете и се скри зад скалата. Обхвана я с ръце и тежко се изправи. Кракът ѝ се огъна под тежестта на тялото и тя усети, че полата ѝ е мокра, а бедрото я боли непоносимо. Мейсън продължаваше да стреля, но отсреща никой не му отговаряше. Беше застанал в самия край на скалите и за миг вдигна глава да се огледа. В същия момент един куршум рикошира в камъка.

— По дяволите! — изруга той. — Притиснаха ни.

— Кой са? Някакви скитници?

— Които и да са, прекалено са сигурни, че сме лесна плячка — погледна я той. — Застрелях кобилата ти. Беше улучена в корема.

— Мисля, че и аз съм ранена — спокойно каза Виктория.

В този момент Мейсън зареждаше пушката си, но рязко се обърна към нея.

— Какво? Боже мой! Къде?

— В крака. — Тя отдръпна ръка от бедрото си и му показва окървавената си длан.

— Засегната ли е костта? — Мейсън коленичи до нея.

— Не мисля. Предполагам, че куршумът само е одраскал крака ми, преди да улучи Роузи, защото тя падна след това. — Гласът ѝ потрепери.

— Трябва да спрем кръвта. Тези неща могат ли да се вдигнат дотам?

— Не!

— Не се прави на глупачка! — изръмжа той, извади ножа и започна да реже ръкава на ризата си. — Трябва да ми помогнеш. Побързай! Искам пак да огледам наоколо.

Тя отпра целия ръкав и Мейсън го изхлузи от ръката си. После взе една пръчка, сложи шапката си върху нея и я подаде над скалите. В следващия момент един куршум се заби до тях, вдигайки малко облаче прах.

— Кучи син! — измърмори той, върна се при нея и седна. — Това нещо, дето си го навлякла, трябва да се свали или да се вдигне нагоре. Ще превържем раната, за да спрем кръвта.

Започна да навива полата нагоре, което му се удаваше лесно до коляното, но около бедрата и ханша платът беше прекалено надиплен и целият напоен с кръв. Нямаше да стане по този начин. Мейсън пусна полата и отново вдигна лице към нея.

— Свали я, Виктория, и завържи този ръкав около бедрото си, ако си прекалено свенлива, за да ме оставиш да го направя сам. Искаше ми се да видя дали си ранена лошо. Може да ни се наложи да бягаме.

— Добре. — Тя откопча колана и свали дрехата. Дългите бели гащи бяха подгизнали от яркочервена кръв и това я уплаши. — Мейсън!

Той се обърна бързо, коленичи до нея и разпори плата с ножа си. Куршумът беше преминал през меката част на бедрото ѝ и бе раздрал кожата. Той обви сръчно крачола на гащите около бедрото ѝ и го завърза с ръкава от ризата.

Виктория гледаше тъмната му коса и ръката, сега открита до рамото. Долната ѝ част беше кафява от слънцето, а горната — значително по-бяла. Не почувства никакво неудобство, когато той свърши и вдигна полата около талията ѝ. Тя закопча горните копчета и стегна колана, а през това време той отново се оглеждаше иззад скалата.

— Чувстваш ли някаква слабост или замайване? — Беше застанал съвсем близо до нея и говореше много нежно.

— Добре съм. — Тя стоеше, облежната на скалата, прехвърлила цялата си тежест върху здравия крак.

— Седни и пази силите си. Много ли боли?

— Ще излъжа, ако кажа, че не ме боли. — Погледите им се срещнаха. За пръв път от сутринта насам го бе погледнала в лицето. Забеляза, че се е обръснал, въпреки раната на лицето си.

— Можеш ли да се сетиш за някаква причина, поради която някой би ни проследил от града дотук? — Мейсън я улови за ръцете и ѝ помогна да седне, след което се отпусна до нея.

— Може някой да ни е видял, когато влизахме в банката, и да си е помислил, че носим пари, за да платим на работниците.

— Възможно е.

— Аз също мога да стрелям. Татко ме научи как да се оправям с пушката.

— Радвам се да чуя това. Имаме патрони, но не са много.

— Извинявай, че не ти повярвах в началото. — Погледна го право в очите. — Заради мен можеха да ни застрелят.

Той се усмихна.

— Не бих позволил да ни се случи подобно нещо. — За момент я изгледа така, сякаш я изучаваше, и тя срещна очите му — честни, малко учудени и много развълнувани. — Наясно си, че те няма да чакат цяла вечност и сигурно нямат причина да се откажат. Знаят, че сме принудени да се движим пеша. Все пак не бихме могли да намерим по-подходящо място да се скрием. От нито една страна не могат да се приближат, без да ги видим, а пък и едва ли ще се осмелят

да прекосят това голо пространство, за да ни нападнат. Ще изчакат, докато се стъмни.

Виктория се опитваше с всички сили да изглежда спокойна и смела. Искаше ѝ се той да продължава да ѝ говори. Гласът му ѝ носеше утеха и спокойствие.

— Какво стана с твоя кон?

— Раниха го в крака. Сигурно са го застреляли.

Наоколо всичко бе застинало. Мейсън напрегнато се заслушваше, за да чуе шум от стъпки по каменистата земя, тракане от зареждане на пушки или какъвто и да било лек шум. Беше съвсем тихо, но все пак там имаше някой, който изчакваше. Усети как по челото му се стекоха струйки пот и устата му пресъхна. Как щеше да измъкне Виктория оттук? Ако беше сам, би могъл да пропълзи по тревата и да се скрие между дърветата.

— Мейсън! — напрегнато прошепна Виктория и той се обърна към нея. — От онези храсти излетя птица. Издигна се направо нагоре, като че ли се бе уплашила от нещо!

— Ако са решили да ни нападнат, няма да го направят от тази страна.

Все пак се отмести нататък и стисна здраво пушката си. Наблюдението за него не беше нещо ново. Именно неговата наблюдателност, заедно с търпението му, го бяха запазили жив по време на войната. Приведе се ниско над скалите, опитвайки се да бъде колкото може по-малко мишена и в същото време да може да прикрива Виктория. Тя беше наистина забележителна жена! Никаква паника, никаква истерия.

Мейсън изучаваше терена, движейки поглед от далечината към мястото, където се бяха прикрили. Неочаквано на около стотина ярда забеляза мъж, който се криеше зад едно дърво. Мъжът се подаде иззад него, за да притича по-напред. Мейсън се прицели, затаи дъх и стреля. Куршумът уцели съседното дърво.

— По дяволите!

Загледа се към мястото, където беше изчезнал преследвачът. Наблюдаваше и изчакваше. Когато видя леко раздвижване из тревата, отново стреля, но не последва отговорен изстрел, нито забеляза нещо, което да му подсказва, че е улучил. Пак изруга.

— Няма да се опитат отново до довечера, но тогава ние трябва да се намираме далеч оттук. — Говореше на жената до себе си, без да сваля поглед от мястото, където беше попаднал куршумът му.

Усети ръката ѝ върху гърба си.

— Не се безпокой за мен. Мога да се справя с всичко, което е необходимо да се направи.

След няколко минути Мейсън се изправи, огледа от другата страна на скалите, после отново се върна и седна до нея. Лицето ѝ беше преbledнало. В този момент спорът за това кой от двамата имаше законни права върху „Дабъл М“ изгуби значението си. Знаеше само, че на света няма друга жена като тази. Беше красива и горда, спокойна и интелигентна. Подозираше, че би могла да бъде нежна и любвеобилна. Беше запленил от нея още от мига, в който се бяха срещнали за първи път. Тя може би не осъзнаваше дълбочината на чувствата, които бе разпалила у него, когато я беше чул да плаче сама в тъмнината. Да я държи в прегръдките си и да чувства нежното ѝ топло тяло през тънкия плат на нощницата ѝ беше най-вълнуващото нещо в живота му.

— Виктория... — Не знаеше защо бе произнесъл името ѝ. Тя го погледна право в очите. Можеше да види отражението си в дълбините им.

— Онези хора се опитват да ни убият, нали? — прошепна тя, без да сведе поглед.

— Така изглежда. Може да е Келсо. Мислиш ли, че той би се забъркал в нещо против теб? Единият от тях определено се целеше в теб, а другият — в мен.

— Келсо не би го направил! Трябва да е някой, който ни е видял да влизаме в банката.

Тя се раздвижи и се опита да сподави болезнената гримаса върху лицето си. Целият ѝ крак сякаш гореше. Устата ѝ бе пресъхнала. Спомни си, че някъде бе чела, че силната загуба на кръв води до непоносима жажда. В този момент би дала всичко за няколко глътки студена вода.

— През цялото време се опитвам да намеря начин да се измъкнем оттук и се сещам само за едно нещо. След малко слънцето ще се снижи до хоризонта. Това означава, че в продължение на десетина минути, който и да гледа в тази посока, няма да може да види нищо. Ако се насочим направо по посока на слънцето и след това

свърнем наляво към онези ниски храсти, бихме могли да се отдалечим на доста голямо разстояние, преди да разберат, че вече не се крием тук.

— В такъв случай ще е най-добре да се размърдам, за да не се схвана. — Неочаквано я бе обзел ужас, но се усмихна, за да не се издаде.

— Не, недей да ставаш още.

— Казах на Стоунуол, че може да остана през нощта в града, така че никой няма да тръгне да ни търси — мрачно каза Виктория.

— Пък и не бихме могли да се надяваме, че конят ми ще се върне в ранчото, дори и ако не са го застреляли. Той не е живял там достатъчно дълго, за да счита това място за свой дом.

— Роузи би се прибрала — отвърна тя с нисък шепот.

Мейсън отново огледа терена. Слънцето бе започнало да се снижава и хвърляше дълги сенки към мястото, където се криеха преследвачите им. Беше започнало да става по-хладно. Погледна надолу към сведената златиста глава и забеляза, че Виктория прави усилия да не трепери. Беше ѝ студено. Свали сакото си и приклекна до нея.

— Може да ти стане студено от загубата на кръв. Това ще ти помогне малко. — За миг, когато тя вдигна глава да го погледне, той долови в очите ѝ нещо, което би могло да бъде... привързаност към него? Или възхищение? Не, не би могло да бъде това. Тя просто му беше благодарна. Нищо повече не успя да прочете в този поглед.

Виктория нахлузи сакото и се загърна плътно е него.

— Благодаря ти. Наистина ми е студено, но на теб няма ли да ти трябва?

Той се засмя.

— Прекалено съм луд, за да чувствам студ.

— Татко винаги казваше, че не си струва човек да губи времето си в лудост. Можеш да си помислиш върху това.

Усмивката му стана по-широка, въпреки стиснатите устни. Сега Виктория имаше възможност да разгледа лицето му. Раната, която беше зашила, вече не беше толкова отекла. След няколко дни трябваше да свали конците. У дома имаше мехлем, който щеше да ѝ помогне да зарасне по-бързо.

— Виктория — нежно прошепна той, — за какво мислиш?

— Мислех си, че когато се приберем вкъщи, трябва да сваля конците от бузата ти. — Обзе я някакъв порив да се разсмее истерично. Съществуваше голяма вероятност никога повече да не види дома си.

— Едва не умрях, докато ме шиеше. Не съм сигурен, че ще ти позволя да ме измъчваш пак — подразни я Мейсън. — Струваше ми се, че ти доставя удоволствие да забиваш онази игла в плътта ми.

Виктория почувства непреодолимо желание да го докосне и вдигна ръка. Той я улови и я стисна силно.

— Не бих казала, че ми беше много приятно — призна тя и леко се усмихна. — Но беше чудесна възможност да ти причиня малко болка.

— Винаги съм подозирал, че у красивите жени се крие известна доза жестокост — каза той и се разсмя на червенината, която покри страните ѝ.

Ние сигурно сме луди, размишляваше тя. Трябва да сме луди, щом седим и си говорим така, след като само след час може да сме мъртви.

Мейсън забеляза промяната в настроението ѝ и се изправи. Пъхна ръце под мишниците ѝ и ѝ помогна да стане. Задържа я така за момент. Тя се опита да стъпи на ранения си крак и от устните ѝ се отрони тих стон.

— Това е, защото съм се схванала от дългото седене — обясни Виктория, сякаш се опитваше да се извини. — Аз ще...

Изстрел от пушка и трясъкът на забили се в скалата куршум заглушиха думите ѝ. Мейсън грабна оръжието си и бързо започна да стреля по посока на нападателите.

— Искат да се уверят, че все още сме тук. Много глупав ход от тяхна страна, но ще играя играта им.

— Защо?

— Защото сега знаем какви са техните намерения. Ще изчакат, докато се стъмни, и ще се опитат да ни обградят от двете страни. — Той заслони очите си с ръка и погледна към слънцето. — Не остава много. Как се чувстваш?

— Няма да мога да бягам.

— Имах намерение да пропълим по тревата. Ще можеш ли?

— Да. — Виктория почти усещаше страха в устата си, но ведно с това бе обзета от някакво спокойствие и желание да го следва. Докато той беше до нея, можеше да се справи с всичко. Мейсън се извисяваше над нея, съвсем близо, и тя трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите.

— Не мога да ти обещаю, че ще успеем. Ти знаеш това — прошепна той.

— Зная. — Устните ѝ потръпнаха от усилието да произнесе дори тази единствена дума.

Мейсън вдигна ръка и нежно отметна косата от лицето ѝ. Това беше най-красивото лице, което някога бе виждал. Искаше му се да я прегърне, да закриля тази жена, да се слее с нея, за да е сигурен, че тя винаги ще бъде в безопасност.

— Виктория, позволи ми да... — прошепна с разтреперан глас. Не би могъл да се въздържи, дори ако му беше казала „не“. Ала тя не го каза, така че той се наведе и допря устните си до нейните. Меката, леко разтворена уста беше неописуемо сладка и той потръпна от усилието да потисне желанието си да вземе повече, отколкото тя му предлагаше. Когато бавно вдигна глава, забеляза, че очите ѝ бяха затворени, но клепачите бавно се повдигнаха и Виктория го погледна. За миг останаха като замаяни, после той попита тихо:

— Готова ли си?

Тя кимна и се протегна, за да улови ръката му. Докато ѝ обясняваше какво трябва да направят, той стискаше силно пръстите ѝ.

— Гледай право към слънцето. После легни плътно до земята. Веднага щом слънцето се снижи до онзи скалист хълм, което означава, че е слязло до хоризонта, ще тръгнем. Щом се доберем до онази вдлъбнатина, откъдето започват храстите, ще погледна къде се намира слънцето. Може да ни се наложи да потичаме, но не се тревожи. Аз ще ти помогна.

— Добре, Мейсън. Иска ми се всичко да беше по-различно. Иска ми се Робърт да не беше продал ранчото точно на теб.

— А на мен — не. Имам чувството, че най-важният ден в живота ми е бил онзи, в който се запознах с Робърт Маккена. — Усмихна се и допълни: — Но не заради ранчото.

Виктория усети как сърцето ѝ се сви, след това лудо запрепуска, секвайки дъха ѝ. Внезапно я обзе някаква лекота и дори престана да се

страхува. Мейсън я притисна към земята. Тя стисна зъби, за да не извика от болка, когато бедрото ѝ се допря до твърдата, неравна повърхност.

— Сега! — Шепотът долетя зад нея и младата жена запълзя напред, забивайки пръстите на ръцете и здравия си крак в пръстта, за да може да се изтласква.

О, Боже, помисли си Виктория. Мейсън е зад мен! Ако започнат да стрелят, ще улучат първо него. Той направи всичко това, за да ме прикрива. Моля ти се, нека да се движа по-бързо! Не им позволявай да започнат да стрелят! Болката и напрежението изкривиха чертите на лицето ѝ, докато с усилие продължаваше да пълзи по тревата. През няколко секунди надигаше глава, за да се убеди, че се движи в правилна посока. Внезапно усети как ръката на Мейсън улови ботуша ѝ. Той се приближи още и започна да изтласква здравия ѝ крак с ръка. Това ѝ помогна да се придвижва по-бързо.

Тези няколко секунди ѝ се сториха цели часове. Стискаше зъби, за да не издаде нито звук, когато раненият ѝ крак се търкаше по спечената пръст и множеството камъни. Тялото ѝ плуваше в пот и копчетата на ризата ѝ се бяха разкопчали. Но отчаяно продължаваше да забива пръсти в земята. Колко още? Мили Боже, още колко?

Постепенно преодоляваха разстоянието. Всеки път, когато ѝ помагаше с ръка, Мейсън трябваше да оставя пушката си на земята. Знаеше колко усилия ѝ струва да се движи и уважението и възхищението му към нея нараснаха. Болката сигурно бе непоносима, но от устата ѝ не излизаше дори стон. Питаше се дали тя има представа с каква рискована работа се бяха заели, но все пак, колкото повече се отдалечаваха от преследвачите си, толкова повече нарастваше шансът им да се измъкнат.

Стори му се, че са започнали да се спускат надолу. Мейсън леко повдигна глава и се огледа наоколо. Още само няколко ярда и биха могли да завият към гъстите храсти по склона. *Продължавай, златокосото ми момиче*, мислено я окуражаваше той. Ще успеем и проклетите копелета ще си платят, кълна се в Бога! Ще ги накарам да платят за онова, което ти причиниха!

Достигнаха най-ниската част на една вдлъбнатина и пръстите му отново се обвиха около глезена ѝ. Тя спря неподвижно и сведе глава, за да го погледне изпод лакътя си. Той едва забележимо кимна наляво и

Виктория отново запълзя напред, придържайки се колкото може пониско към земята. След всяко движение очакваше да чуе оглушителен изстрел от пушка и всеки път тишината я учудваше.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди да се добере до първия храст и да усети хладината на голата земя до влажното си лице. Опита се да пълзи по-бързо, но чу предупредителния шепот на Мейсън:

— По-спокойно. Не трябва да подплашим някоя катерица или птица. Продължавай бавно. Справяш се чудесно.

Похвалата му вля нови сили у нея. Минаха още няколко минути и въпреки че вече бяха сред дърветата, Мейсън не даваше знак да спрат. Продължаваше да пълзи. Най-сетне пръстите му отново се увиха около крака ѝ. Тя се отпусна на земята, положи глава върху ръката си и усети как той се промъква до нея. Мейсън я потупа по рамото и отметна няколко кичура коса от лицето ѝ.

— Успяхме. — Гласът му прозвуча така, сякаш едновременно задаваше въпрос и констатираше факт.

Усмихна се и зъбите му блеснаха върху изцапаното му лице.

— Успяхме.

Изражението му веднага се промени и отново стана сериозно:

— Но ни предстои нещо много по-трудно.

Той се претърколи и седна. На Виктория ѝ се струваше, че всички нерви в тялото ѝ са свързани с крака ѝ. Тя също се преобърна и отмести крака си е две ръце. Настани се до него и погледна назад към пътя, който бяха изминали. Ръцете я боляха, дланите ѝ бяха изподрани и кървяха. Мейсън протегна ръка към младата жена, уплашен от бледността ѝ, и с тревога си помисли, че тя всеки момент би могла да припадне. Виктория се облегна на него и през стиснатите ѝ клепачи се затъркаляха сълзи. Нищо не можеше да бъде по-приятно от топлината на силното му тяло. До него се чувстваше в безопасност, защитена от всичко, и си позволи няколко минути да се наслади на удоволствието да се отпусне в прегръдките му. След малко се отдръпна.

Той повдигна брадичката ѝ и улови с палец една стичаща се по бузата ѝ сълза. Тя продължаваше да стиска очи, без да се осмели да го погледне.

— Бях започнал да се опасявам, че си жилава като кожа за ботуш. Струваше ми се, че зад това красиво лице няма нищо женствено — нежно каза Мейсън.

Тя се извърна от него и започна да закопчава ризата си, засрамена от това, че той бе доловил уязвимостта ѝ.

Усетил, че Виктория се нуждае от време, за да се съвземе, Мейсън се изправи. Разполагаха с тридесет-четиридесет минути, преди преследвачите им да разберат, че са се измъкнали. След това, беше съвсем сигурен, те щяха да ги проследят по следите, които бяха оставили. Единствената им надежда беше да се отдалечат колкото може повече, така че нощната тъма да попречи да бъдат открити.

Мейсън погледна Виктория и забеляза, че тя облизва устните си. *Много е жадна и е бледа като призрак*, отчаяно си помисли той. Изгубила е много кръв и може да припадне, ако не намерим вода.

Наведе се, за да вижда по-добре лицето ѝ.

— Трябва да тръгваме. Готова ли си?

Въпреки че беше много уморена, младата жена успя да се усмихне.

— Не бих могла да зная, преди да опитам, нали?

Помогна ѝ да се изправи. Тя се опита да прехвърли тежестта си върху ранения крак и отвори уста от болка.

— Ще ми дадеш ли една минутка?

— Не разполагаме с толкова време, Виктория — бързо прошепна Мейсън. Преметна пушката на гърба си и пхна ръка под мишницата ѝ. — Да опитаме така и ако не стане, ще те нося.

— О, не! Ще се справя.

Първите няколко стъпки бяха истинско мъчение. Виктория стискаше зъби, за да не изкрещи. Постепенно влязоха в ритъм — една крачка — едно куцукане. Мейсън беше невероятно силен. Можеше да усети железните му мускули под ръката си. Той я попита дали не иска да спрат, за да си почине, но тя мълчаливо поклати глава и продължи да се препъва напред.

Вечерният здрач се спусна над дърветата и въздухът стана осезателно по-студен. В планината нощта настъпваше бързо, малко след като слънцето залезе. Всяка скала, бор или храст се виждаха като тъмни петна. След известно време на бавен напредък, което ѝ се стори цели часове, въпреки че бяха минали само няколко минути, Мейсън спря и зави рязко към един бор. Тя се облегна на него, докато той се заслушваше напрегнато.

— Стори ми се, че чух нещо — прошепна мъжът в ухото ѝ. След момент на напрегнато очакване каза: — Ще те понося малко. Сега ще те повдигна, а ти обвий ръце през раменете ми.

— О, недей! Не можеш да ме носиш. Ще ходя сама. Ще се опитам да вървя по-бързо.

— Ще те нося. Готова ли си?

Повдигна я и я притисна към гърдите си. Тя обви ръце около врата му и той започна да се провира между дърветата. Почувства как цялата трепери от студ и се запита дали изобщо ще може да изкара нощта.

— Наблизо има ли вода? — шепнешком я запита Мейсън.

Виктория не отговори веднага и когато най-сетне го стори, устните ѝ бяха почти залепени за ухото му.

— Има малък извор, който извира от една скала и се спуска надолу в планината, но трябва да е на повече от миля оттук.

— Надявах се, че конят ми би могъл да го намери. Той е мустанг и е израснал в планината. Пуснат на свобода, веднага би отишъл до водата.

— Моля те, Мейсън, пусни ме да ходя.

— Във вярна посока ли вървим, за да стигнем до него?

— Да. Пусни ме.

— След малко. А междувременно искам да ми говориш.

Последва кратко мълчание.

— Не се сещам какво да ти кажа.

Той тихо се засмя.

— Тогава изпей ми някоя песен.

Измина доста време и Мейсън почти бе забравил какво я беше помолил, когато до слуха му достигна глас, по-скоро едва доловим шепот:

О, този червеникав кон! Този червеникав кон!

Той бяга нагоре на изток и се връща на запад.

За да остана върху него, аз правя всичко, на което съм способен.

Остани върху този червеникав кон, остани.

Остани върху червения кон!

ОСМА ГЛАВА

Немислимо беше да запалят огън. Бяха се измъкнали от преследвачите си за известно време, но дори сред тези гъсти, огромни борове би било глупаво да рискуват да бъдат открити от пушека.

Предпазливо приближаваха към водата. Виктория проплакваше от нетърпение да я намерят. Когато най-сетне утоли жаждата си, водата ѝ подейства замайващо като вино. Веднага се почувства по-леко.

Мейсън я придържаше, докато тя пиеше, след това също се наведе над извора. Все още не бяха извоювали свободата си. Бяха получили само малка отсрочка. Сутринта тези, които ги преследваха, щяха да тръгнат отново след тях. Умореното му съзнание вече не се блъскаше над въпроса кои бяха те и защо ги следяха. Мислеше само как да увеличи разстоянието помежду им.

Виктория, изтощена и трепереща от студ, се отпусна на земята до малкия живителен извор. Кракът ѝ пулсираше. Струваше ѝ се, че не познава никакъв друг живот, освен това убийствено пълзене по тревата в студената нощ. Не съществуваше нищо друго, освен болката. Нищо, което не бе свързано с Мейсън.

— Не можем да останем тук, Виктория. — Той се отпусна на колене до нея. — Трябва да тръгваме.

— Зная — прошепна в отговор тя и се опита да се изправи.

Той се наведе, вдигна я и дълбоко в себе си усети някаква топлина. Каква жена! Каква забележителна жена! Ако тя не беше с него, той щеше да се върне и да се изправи срещу преследвачите си. Не беше в природата му да бяга и да се крие. Би предпочел да се изправи очи в очи с тях, но трябваше да помисли за Виктория. Нейната сигурност стоеше на първо място.

Рискувайки, той подсвирна на мустанга си и почака, послушвайки се. Отговориха му само обичайните нощни шумове. По дяволите! Надяваше се, че конят му ще тръгне да търси вода.

— Ако успея да намеря подходящо място да те скрия, бих могъл да отида до ранчото и да се върна през деня с неколцина мъже —

прошепна той.

Виктория, облегнала чело на рамото му, се отдръпна. Мейсън усети как тя отново се опитва да стъпи на ранения си крак и чу тих стон. Не беше продумала нищо от толкова време и той бе решил, че не го чува.

— Виктория... — Сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ. Дори в тъмнината очите ѝ приличаха на две ярки, блещукащи звезди.

Обзе я ужас при мисълта, че той би могъл да я изостави сама в тъмнината, но успя да отговори, потискайки риданието, което се надигаше у нея:

— Ако мислиш, че така е по-добре.

Внезапно Мейсън осъзна, че не би могъл да го направи. Не можеше и нямаше да я остави сама. Тя би могла да изпадне в шок, да изгуби съзнание или да попадне направо в ръцете на мъжете, които се опитваха да ги убият. Отново я притегли към себе си, предлагайки ѝ опората на силното си тяло.

— Няма да те оставя! Чуй ме, Виктория. Няма да те оставя! — прошепна в ухото ѝ. Усети влага върху ризата си и разбра, че тя плаче. *По дяволите*, изруга той тихо. Да я изостави беше глупаво. Много мъже биха могли да минат по този път, а двамата бяха оставили доста следи след себе си. Всеки глупак би могъл да ги забележи и да разбере, че единият е бил ранен. Може би копелетата щяха да изчакат, но нищо чудно дори в този момент да вървяха след тях. — Искаш ли да пийнеш още малко вода, преди да тръгнем?

Виктория настоя да върви, докато може. Когато болката стана нетърпима, Мейсън я вдигна и я понесе на ръце. Цялото ѝ тяло зъзнеше от студа, а той се потеше и трепереше от изтощение. Тя се бе вкопчила в него като болно дете и шепнешком му се извиняваше, че му причинява толкова неприятности.

Внезапно Мейсън бе изпълнен с гняв от мисълта за онова, което бе принудена да понася младата жена. Извърна се рязко и тръгна към скалистия хълм. Напрягаше всеки свой мускул, докато търсеше къде да стъпи. Гневът му даваше сили. Вените по челото му се издуха, гърлото му пресъхна и започна да усеща пулсираща болка в гърба си. Вече не обръщаше внимание на пукота на съчките под ботушите си, нито на свличащите се по склона камъни. Гърдите му натежаха от усилието и

му се струваше, че дробовете му ще се пръснат, когато стигна до прикритието на висок бор. Събра с крак изпадалите иглички на купчина и положи Виктория върху тях.

Тя се раздвижи.

— Мейсън, къде сме? — Зъбите й тракаха от студ.

— Шшшт. Няма да вървим по-нататък. Лежи спокойно. Веднага ще се върна.

Бързо събра всички съчки, които можа да намери по пътеката, по която се бе изкачил по хълма. Набеляза една висока скала, която според него беше сигурно прикритие. После накърши борови клони и се върна при нея.

— Толкова ми е студено!

Мейсън остави пушката си на земята и разкопча колана си. Уверявайки се, че оръжието му е подръка, разкопча ризата си, легна до Виктория и подреди клоните отгоре им. Протегна се към нея и тя с готовност се отпусна в прегръдките му. Той я обви с ризата и ръцете си и я притисна по-плътно. Тя скри лице в извивката на врата му — Мейсън почувства ледения ѝ нос като снежна висулка върху топлата си кожа. Ръцете му се движеха по гърба ѝ, опитвайки се да я сгреят.

— Разтвори ризата си, Виктория, и ми позволи да те стопля.

Тя се подчини без колебание, непохватно разкопчавайки копчетата с премръзналите си пръсти. Притисна гърдите си към неговите.

— Пъхни ръцете си под мишниците ми. Ето тук... Скоро ще се стоплиш. Само след няколко минути...

Някъде наблизо се чуваше бърбенето на катерица. Продължавай, катеричке, мислеше си Мейсън. Докато те чуваме, ще бъдем сигурни, че наблизо сме само ние. Наоколо беше съвсем тихо. Лек бриз люлееше клоните на бора и от време на време брулеше по няколко иглички.

Тялото на Виктория бе напрегнато като тетива. Той я притискаше към себе си колкото е възможно, без да ѝ причини болка, и не спираше да разтрива раменете и гърба ѝ, надявайки се да я успокои и стопли. Постепенно напрежението започна да я напуска. Дълго време тя лежа до него съвсем спокойна. След малко извърна лице така, че устните ѝ се озоваха до ухото му, а бузата ѝ бе притисната до неговата.

— Какво ще правим сутринта? — едва доловимо запита тя.

— Не зная. На какво разстояние сме от ранчото?

— Татко смяташе, че оттук има около две трети от пътя до града.

— Значи сме на около десетина мили от „Дабъл М“.

— По-скоро осем. Мейсън, ти можеш да ме оставиш.

— Не.

— Мислиш ли, че ще ни открият до сутринта?

— Ако това се случи, можем да бъдем сигурни, че са намислили нещо много повече от кражба. Ти остави кожената чанта на седлото.

Съзнанието на Виктория се замъгляваше.

— Келсо не би... — Гласът ѝ заглъхна.

— Не мисли за това.

— Но аз го познавам от толкова години!

— Не мисли за това — повтори той нежно и я обгърна по-плътно с ризата си. Тя не продума продължително време, оставяйки му възможността да я целува по бузата.

— Толкова много ти дължа. Ти би могъл да ме изоставиш...

Ръцете му престанаха да разтриват гърба ѝ.

— Мислиш ли, че бих направил подобно нещо?

— Ако се налага.

— Само го кажи още веднъж и ще бъда принуден да направя с теб две неща — или да те напляскам... или да те целувам. А сега мълчи и се опитай да поспиш.

Тя отмести устните си от ухото му и той ги усети върху врата си. Неочаквано се почувства много щастлив. Виктория лежеше съвсем спокойна в ръцете му, притиснала гърдите си до неговите. Повече от всичко на света той би желал да ги помилва, да отметне тънката материя и да усети втвърдените ѝ зърна. Борейки се с желанието си, погали косите ѝ. Тя дишаше съвсем леко и Мейсън се запита дали е заспала. Затвори очи, но не можеше да заспи. Трябваше да бъде буден, за да запомни всяка минута от времето, когато я бе държал в обятията си.

Тя отново се раздвижи.

— Ти каза, че искаш да ме целунеш? — Устните ѝ погалиха ухото му.

— Ако започна да те целувам, златокосото ми момиче, не бих могъл да спра. Ще поискам да получа нещо повече.

— Повече?

— Да, повече. Сега спи.

— Мама ми е говорила за това. Мислиш ли, че ще умра, преди да разбера какво означава това повече, Мейсън?

— Имам предчувствието, че ще разбереш съвсем скоро, любов моя.

След няколко минути тя като че ли заспа. Мейсън стоеше буден и както винаги — нащрек. Непрекъснато се заслушваше, долавяйки всеки звук, който би изглеждал непривичен за такава нощ. Мислено броеше останалите патрони и преценяваше положението. Знаеше, че са се изкачили достатъчно високо, за да могат да бъдат забелязани отдолу. Преди да се съмне, би могъл да събуди Виктория и да намери подходящо място, за да я скрие. След това можеше да се изправи срещу преследвачите им.

Беше му омръзнало да бяга и да се крие.

Само веднъж за цялата нощ Виктория се размърда и допря до него ранения си крак. Извика от болка и той я обърна внимателно по гръб и я обви по-плътено с ризата си.

Говореше й успокоително:

— Заспивай! Всичко е наред, златокосото ми момиче. Всичко е наред.

Може би това беше единствената нощ, която тя щеше да прекара в прегръдките му. Утре, ако успеят да се върнат в „Дабъл М“, пред тях щяха да се изправят старите проблеми.

Когато птиците се раздвижиха, Мейсън разбра, че настъпва зората. Повдигна нежно главата на Виктория и изненадано я чу да прошепва:

— Не спя. Време ли е да тръгваме?

Допря устни до ухото й, доволен, че има повод да го стори:

— Искам да останеш тук. Ще отида да огледам наоколо. Но първо ще накърша още клони, за да те покрия. Не искам да мърдаш оттук, независимо какво ще чуеш.

Дланта й се плъзна по врата му.

— Защо правиш това за мен? Мейсън, обещавай ми, че няма да отидеш да ги търсиш!

— Не можем да останем тук и да чакаме да ни открият. Имаме по-голям шанс, ако ги изненадаме — търпеливо й заобяснява той. Тъмните кичури, паднали на челото му, наболата брада и разрезът на

бузата му придаваха някакъв демоничен вид, който никак не подходдаше на нежността в гласа му.

— Страхувам се за теб!

— А аз се страхувам за теб, ако ни намерят тук. Виктория, дай ми нещо, което да отнеса със себе си. Целуни ме. — Очите му потъваха в дълбините на нейните и той бе обзет от чувство, което беше съвсем различно от физическото привличане.

Устните ѝ потрепваха мило, докато търсеха неговите. Въпреки че бе изпълнен с нежност, той я целуна със страст, която я изпълни с непознато удоволствие. Веднъж открили се, устните им изгаряха от нетърпение да се съединят.

Мейсън я целуваше егоистично, но трябваше да утоли жаждата си по нея. Цял живот бе търсил такава жена. Жена, която щеше да бъде само негова. И точно Виктория бе тази жена. И той щеше да я има! Целуваше очите ѝ, носа и тръпнещите ъгълчета на устата ѝ.

Тя се отдръпна уплашено и рязко си пое въздух. Сърцето ѝ биеше учестено и не беше сигурна, че ще успее да успокои ритъма му.

— Никой ли не те е целувал досега? — прошепна Мейсън.

— Не!

Той се усмихна.

— Радвам се. Радвам се, че не познаваш друг мъж, че си прекарала целия си живот в тази долина. Ти си прекрасна, съвсем чиста и няма да те докосва никой друг, освен мен!

Виктория потръпна, когато топлината на тялото му се отдалечи от нея, загърна ризата си и я закопча. Мейсън се беше навел и я покриваше с клони. Тя го наблюдаваше, докато той се готвеше да я остави. Мейсън взе пушката си и коленичи.

— Виктория, не трябва да мърдаш оттук. Това е много важно. Има вероятност да намеря коня си, преди да откроя онези. Ако успея, ще се върна да те взема и да те отведа у дома.

— Ще се оправя. Моля те... Пази се!

Безшумно и гъвкаво като дива котка Мейсън започна да се спуска по склона. В подножието на хълма се приведе и се послуша. Небето бе започнало да светлее откъм изток. Изчака няколко минути, отбеляза мястото, където се бе спуснал, и тръгна между дърветата. Нищо не можеше да му попречи да прибере Виктория у дома.

През няколко минути се спираше да се ослушва. Слухът му бе станал необичайно чувствителен през нощта и това му помагаше да долавя всеки необичаен шум. Очакваше да чуе нещо странно или нищо.

След около двадесетина минути стигна до мястото, където бяха намерили водата. Сивата дневна светлина обгръщаше възвишението. Огледа внимателно терена, но не забеляза никакво движение. Наведе се над извора, загреба вода с две шепи и пи. И тогава чу шума от свличащи се камъни. Скри се между храстите.

Мейсън наблюдаваше приближаващите се конници. Единият се беше навел от седлото, за да оглежда следите. Не бързаха. По следите бяха разбрали, че Виктория е ранена и че той я бе носил повечето време. Беше им ясно, че са принудени да се движат пеша. Вторият мъж носеше кожената чанта на Виктория. Мейсън почувства вълна от гняв. Намерението им не беше да крадат, а да убиват!

Огледа внимателно терена наоколо, после бавно вдигна пушката си. Гневът беше сменен с хладна пресметливост. Отново се бе оказал на огневата линия и този път или трябваше да убие, или да бъде убит. Реши, че онзи, който изучаваше следите, беше по-опасният от двамата и насочи оръжието към него. Никога не бе стрелял по човек, застанал с гръб, и не му се искаше да го прави сега. Може би точно тази мисъл повлия на мерника му, защото той пропусна целта, което не би направил в друг случай.

Онзи се изправи на седлото и лицето му се изкриви от ужас. Протегна се за оръжието си и Мейсън стреля отново. Този път не пропусна. Куршумът прониза преследвача в гърдите. Конят му се хвърли към втория мъж и попречи на Мейсън да стреля, преди той да се скрие в храстите.

Мейсън учудено установи, че е улучен в горната част на ръката и изпусна пистолета си. Вторият се хвърли върху него. Мейсън успя да се изтърколи настрани бързо, преди всичко, за да избегне налитания върху му кон. И сред прелитащите покрай него куршуми стреля шест пъти в противника си. Нападателят падна от седлото и конят бързо се отдалечи сред храсталаците.

Всичко се бе случило само за няколко секунди. Веднага след това настъпи мъртва тишина. Мейсън се попривдигна и огледа мъртвия

мъж. Той приличаше повече на обикновен каубой, отколкото на наемен убиец.

Почувства влагата на кръвта по кожата си и бавно примигна. С помощта на пушката си успя да се изправи. Защо всичко е толкова тихо, след като само допреди малко тук имаше престрелка? Погледна голата си ръка и видя, че куршумът беше разпорил кожата. Болеше, но не беше сериозно. Точно търсеше начин да спре кръвта, когато чу тропот на конски копита. Това беше толкова неочаквано, че той се поколеба няколко минути, преди да се прикрие зад една скала и да презареди пушката си забързано. Легна по корем и се приготви да стреля.

Нямаше време да премисли, когато пред погледа му се появиха близнаците. Трети ездач ги следваше предпазливо.

Докато се измъкваше от прикритието си, Мейсън почувства едновременно облекчение и гняв от непредпазливостта на братята си.

— По дяволите! Можех да ви застрелям!

Гневът му накара момчетата да се заковат на място. Другият мъж седеше на седлото и наблюдаваше сцената. Мейсън го беше виждал и преди в готварната, когато всички бяха отишли за първи път да закусят там.

Клей скочи от коня си и пое пушката от ръцете на Мейсън, погледна раната и веднага разбра, че кръвта трябва да се спре.

— Куршумът още вътре ли е?

— Не зная. Тече много кръв. Може и да е излязъл.

— Къде е Виктория? — попита Пит иззад гърба на брат си.

— Малко по-надолу по пътя. Трябва да тръгваме. Тя сигурно е чула изстрелите.

Едрият мъж слезе от седлото и започна да оглежда двамата мъртви мъже.

— Познаваш ли ги? — попита Мейсън.

— Тоз съм го виждал да се навърта наоколо — посочи мъжът човека, който бе разглеждал следите. После погледна тялото на другия, проснато сред храстите. — А този никога не съм го мяркал.

Пит отиде да улови конете на убитите, а Клей се опитваше да отдели плата на ризата от раната на брат си.

— По дяволите! По-леко! Аз не съм кон — намръщи се Мейсън.
— Впрочем какво правите тук?

— Джим доведе коня ти снощи и таз сутрин тръгнахме по следите му. После чухме, че се стреля. Какво се случи?

— Прекалено дълго е, за да ти разказвам сега. Трябва да отведем Виктория в ранчото. Ранена е в бедрото и изгуби доста кръв. Не знаей дали ще може да язди. Ще се наложи да се върнеш в ранчото и да докараш фургона. Имаш ли вода? Тя изгаря от жажда.

— В такъв случай можем да натоварим тез двамата на конете им и да ги заровим в задния двор — намеси се Джим. — Но всичко зависи от това дали мис Виктория ще може да се прибере на кон.

Виктория обаче съвсем не беше в състояние да язди. Беше толкова слаба, че ѝ бе необходима помощ, за да приседне и да пие вода. Лицето ѝ бе пребледняло и изглеждаше много уморена.

Пит скочи на седлото и се отдалечи в галоп, за да докара каруца. Джим Листър го следваше бавно с двата коня, натоварени с мъртвите тела. Клей остана с Мейсън и Виктория.

— Келсо ли беше? — запита Виктория, докато Клей я завиваше с палтото си.

— Келсо?

— Келсо ли се опитваше да ни убие?

— Не. Бяха двама други. Знаеш ли защо?

— Не, но се радвам, че Келсо не е замесен. Познавам го от времето, когато бях малка. — Тя въздъхна и затвори очи. — Бях сигурна, че не би направил подобно нещо.

Клей се намръщи. Сега не беше време да ѝ обяснява какво се бе случило в ранчото, докато двамата с Мейсън ги нямаше.

Нели бе застанала на верандата с развята от лекия бриз тънка памучна пола и наблюдаваше как Виктория се отдалечава от ранчото. Няколко минути по-късно Мейсън я последва. Защо Виктория не може да обикне Мейсън? Той е толкова красив и толкова добър! Ако двамата се влюбеха един в друг, всички проблеми щяха да се разрешат. Тя би могла да остане в ранчото и да живее с тях. Мейсън щеше да се погрижи и за нея. Нели се подпря с ръка на парапета, облегна слабичката си фигура върху него и се отдаде на мечтите си, които ѝ бяха помогнали да оцелее в таванската стая на мисис Легит.

Някой ден ще дойде един привлекателен мъж и ще ме отведе оттук на коня си. Толкова си красива, ще ми каже той. Не мога да живея без теб. И ще препускаме по оградена с дървета алея към малка къща с цветни лехи отпред. Това ще бъде моят дом. Само мой. Аз ще го подреждам и ще готвя, а той ще ходи на работа. Понякога ще чувам как сече дърва или как подкарва впрегнатите във фургона коне. Той ще влезе, ще ме прегърне, ще ме завърти и ще ми каже, че цял ден е чакал мига, когато ще се прибера и ще ме целуне. След вечеря ще...

— Нели, гладна съм.

Дора изтръгна сестра си от мечтите ѝ. За няколко сладки мига на фантазия Нели бе почувствала топлината на любовта и сигурността на собствения дом. Погледна към детето и рязко се върна към действителността.

— Разбира се, че си гладна. Направих каша. Мислех, че Виктория ще хапне, преди да тръгне към града, но двамата с Мейсън излязоха много рано.

— Виктория и снощи не яде. Нито пък Мейсън. Остана много от сладкиша. Мога ли да го изям?

— Да, но първо хапни малко каша.

— После ще отида при Руби.

— Не преди да ми помогнеш да оправим къщата.

— О, дявол да го вземе! Трябва ли?

— Мейсън каза, че трябва да се научиш да вършиш домакинска работа. Ще почистим кухнята, после ще оправим леглата. Едва след това можеш да отидеш при Руби.

Нели си тананикаше щастливо, докато подреждаше кухнята. Години наред възможността да се движи свободно из къщата ѝ беше отказвана. С лекота успя да си въобрази, че това е нейният дом и че само тя може да раздига чиниите, докато Дора оправя леглата в спалнята.

Денят беше ясен и по небето нямаше нито едно облаче. Нели със задоволство установи, че не се чувства уморена или задъхана, както бе очаквала. Усмихнато пое ръката на Дора в своята и я поведе към верандата.

— Не е ли красиво и спокойно тук, Дора?

— Аха, но можем ли вече да отидем у Руби?

— Хайде, нека първо да разгледаме градината на Виктория. О, виж! Има и леха с лилии! Обзалагам се, че тук е прекрасно през пролетта, когато всичко цъфти. Спомняш ли си цветята на мама? Не, разбира се, че не. Какво ми става? Ти беше прекалено малка, за да си спомняш. Ти дори не помнеше и Мейсън.

— Спомням си мама. Спомням си, че често стоях в скута ѝ.

— Ти беше само на две годинки, така че не би могла...

Дора издърпа ръката си.

— Спомням си!

Нели погледна сестра си и усмивката ѝ угасна. Дора бе изкривила устни, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Миличка...

— Спомням си мама, Нели. Не ми казвай, че не я помня! Тя приличаше на Руби и аз стоях в скута ѝ, а тя ми пееше. Казваше ми, че съм хубавото ѝ момиче. — Големите сини очи се взираха в Нели, а когато сълзите бликнаха, детето примигна и продължи да гледа сестра си.

— Дора, не исках да кажа...

— Ти си също като леля Лили. Мислиш, че съм лъжкиня... че не струвам нищо и... че не съм хубава. А Руби ме харесва! Казва, че би искала да си има малко момиченце, което да прилича на мен!

Нели усети, че се дави от сълзи. Не беше си представяла дълбочината на болката на Дора, нито страданието, което детето бе преживяло при безчувствената сестра на баща им.

— Съжалявам, че се усъмних в думите ти. Направих го само защото смятах, че си била много малка, тъй като аз не си спомням нищо от времето, когато съм била на две години. И не съм като леля Лили! Аз те обичам! Мейсън и момчетата също те обичат, Дора! Нима не ни доведоха тук, за да се погрижат за нас?

Дора изтри очи с ръкава на роклята си.

— Ами... Да, така е, обаче Виктория не ни иска тук, а пък Мейсън не иска тя да си отиде. Аз пък искам да се махне!

— Виктория е живяла тук през целия си живот — търпеливо каза Нели. — Помисли си как се чувства тя, Дора. Тя не е знаела, че брат ѝ е продал ранчото на Мейсън. И съвсем неочаквано целият ѝ живот се е преобърнал наопаки, точно както нашият след смъртта на мама и

татко. Мейсън само ѝ дава малко време, за да помисли какво да направи.

— Той я харесва. Харесва я повече, отколкото обича нас.

— Не. Не я обича повече от нас. Може наистина да я харесва, но по различен начин. Аз също я харесвам, но не така, както обичам теб.

— Е, аз пък харесвам Руби повече, отколкото нея. Руби е много забавна и ме кара да се смея.

— Да вървим тогава. Нека да обиколим къщата и да отидем при твоята Руби.

Когато приближиха постройките за работниците, готварната и малката къща, която напомняше големия дом, Дора се втурна напред и се сблъска с един дребен мъж.

— Здравейте, мъничка мис. — Не можеше да се определи откъде точно дойдоха тези думи, защото от цялото му лице се виждаше само гъста брада, топчест нос и влажни сини очи. Той срамежливо погледна Нели, сякаш се притесняваше от присъствието ѝ.

— Аз те познавам. Ти си Гофър! — развълнувано се провикна Дора. — Руби казва, че те наричат така, защото винаги улавяш по някоя костенурка. Вярно ли е? Руби каза още, че си искал да наречеш една на нейно име и ако го направиш, тя направо ще избърше пода с теб. Какво друго ловиш? Руби ми каза, че можеш да хванеш всичко, освен кон, защото конят е по-умен от теб. Тя казва, че...

— Дора! — Лицето на Нели пламна от неудобство и тя не се осмеляваше да вдигне глава, но чу мъжът да се смее и го погледна. Заради брадата не можеше да види устата му, но предположи, че се усмихва.

— Е, хайде. Руби сигурно е права. Пък наскоро фанах една, сигурно най-сладката, която си виждала някогаж. Казва се Клара. Кръстих я на едно момиче от бара, дет го познавах някога. Искаш ли да я видиш?

— Ах, може ли? Ама още сега? — Дора почти занемя.

Гофър сви устни и издаде тих гърлен звук. Почти в същия момент предницата на изпокъсания му жакет се раздвижи. Малка кафява главичка се подаде над джоба му. Малките светли очички гледаха към Дора и костенурката нададе подобен звук.

— О, миличката, миличката! — извика Дора. — Не е ли много сладка?

— Искаш ли да ѝ дадеш нещо да яде? Трябва да я нахраниш, когат я чуеш да свири, иначе другия път няма да го направи. То е кат да нахраниш крава. — Костенурката се бе подала наполовина от джоба и размахваше двете си лапички. — Моли се. Ха сега дай ѝ малко овес.

Мъжът бръкна в другия си джоб и изсипа няколко зрънца върху дланта на Дора.

— Ама няма ли да ме ухапе?

— Не. Дръж си ръката така, че да може да стигне, фанах още една и я нарекох Грени. Тя обича да се крий под одеялото ми.

— Мога ли да я видя някога?

— Разбира се, че можеш. — Влажните очи погледнаха Нели и тя им се усмихна. — Имам и кученца в хамбара. Обичам малките животинчета.

— Кученца! — извика Дора. — Руби не ми е казала нищо за малки кученца!

— Амчи Руби не знай за тях. Те ей сегинка се родиха. — Малката костенурка изчезна обратно в джоба му и Гофър се изправи. Нели забеляза, че той бе много доволен, задето бе съобщил на детето нещо, което все още не беше известно на Руби. Очите му се стрелкаха към по-голямото момиче, сякаш очакваше то всеки момент да сложи край на разговора.

— Може ли да видим кученцата? — попита Нели и изпита радост от задоволството на Гофър. Очите му се присвиха и тя се досети, че мъжът се усмихваше широко под прикритието на огромната си брада.

— Да, мадам. Елате с мен и ще ги видите. Те са най-сладките паленца, дет някогаж сте виждали.

Гофър заобиколи готварната. Дора танцуваше до него. Усмихваше се широко, разкривайки дупките от липсващите си зъби. Нели повдигна полите на роклята си и забърза след тях.

В конюшната беше тъмно и хладно и миришеше на коне и кожа. Минаха покрай празните ясли и Нели чу предупредително ръмжене, преди да види голямо куче, легнало върху наръч слама.

— Сичко е наред, Бел. Никой няма да стори нищо на малките ти. — Гофър коленичи и започна да гали с изкривените си пръсти рошавата глава, като успокояваше кучето с нежен глас. — Само си имаме гости. Ей тез дами искат да видят бебетата ти.

Когато очите ѝ привикнаха към полуздрача в конюшната, Нели надникна над рамото на мъжа и видя няколко малки кученца да сучат, наредени едно до друго до корема на майка си.

— Колко са?

— Осем. И досега нит едно не е умряло. — Гофър говореше така, сякаш беше цяло чудо, че всички кученца бяха оживели.

Дора коленичи до възрастния човек, изцяло запленена от гледката, която се разкриваше пред очите ѝ. Без да спира да гали майката, Гофър вдигна с другата си ръка едно от кученцата и го сложи в ръцете на детето, а друго подаде на Нели.

Нели внимателно пое малката пухкава топчица. Тя беше съвсем малко по-голяма от дланта ѝ. Мъничката уста се отваряше, търсейки храна, и тя допря кученцето до бузата си, трогната от неговата безпомощност.

В същия момент забеляза някакъв мъж, който се взираше в нея. Той не се усмихна и не отмести погледа си, когато разбра, че са го забелязали. Продължаваше да я гледа, докато тя се изчерви и почувства, че я залива вълна от безпокойство. Веднага се досети, че това беше същият човек, който я бе смъкнал от оградата, когато конят се хвърли към нея. Въпреки че сега не носеше широката шапка, която скриваше черната му къдрава коса, тя го позна. Толкова бе погълната от присъствието му, че не усети, когато той тръгна към тях и се озова само на няколко крачки разстояние. Заобиколи я и тя реши, че ще излезе от конюшната. Извърна глава, за да го проследи и видя, че е застанал до нея. Дълбоките му сериозни очи уловиха погледа ѝ и я накараха да се почувства толкова безпомощна, че не би могла да се сети за собственото си име.

— Мадам, дойдох само да ви кажа, че сте най-красивото създание, което някога съм виждал. — Гласът му беше нежен и толкова искрен, че тя не би могла да се обиди.

Нели дори не си помисли, че Дора и Гофър биха могли да чуят думите му. Бе потънала в топлината на възхитения му поглед и единственият знак, че бе чула, бе леко кимване.

Гофър се протегна да вземе обратно кученцето и я върна рязко към действителността.

— Бел почна да става неспокойна, щот едно от кученцата ѝ го няма.

Нели му подаде животинчето, но не можеше да мисли за нищо друго, освен за високия мъж, застанал до нея, и думите, които ѝ бе казал. Той все още стоеше там, когато Гофър се изправи.

— Здравсти, Сейдж. Глейш ли кво направи нашта Бел?

— Виждам, че е свършила добра работа. Но ти още когато я доведе от града, знаеше, че ще си има малки. — Гласът му беше мек и той по-скоро дразнеше стареца, отколкото го упрекваше.

Гофър се разсмя.

— Абе имах си някакви подозрения!

Нели последва стария човек и Дора навън, движейки се автоматично. Сейдж вървеше до нея, загледан в профила ѝ. Когато се озоваха на дневна светлина, спряха. Нели се обърна и го погледна срамежливо изпод гъстите си ресници. Усмивката му задълбочаваше бръчиците около очите му, но това, който знае защо, го правеше да изглежда много по-млад. Нели отвърна на тази усмивка и неочаквано се почувства много щастлива.

Няколко минути по-късно, когато двете с Дора стояха пред вратата на Руби, тя продължаваше да се усмихва.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Влизайте! — провикна се Руби.

Те отвориха вратата и влязоха. Дора веднага изтича до Руби, която се бе отпуснала на колене на пода до един отворен шкаф. Застанала до вратата, Нели оглеждаше малката, но уютна стая, в която ухаеше на рози. В единия край бе кухнята, а нататък продължаваше всекидневната, но мебелите бяха разположени така, че бе трудно да се установи къде завършва едното и започва другото. Навсякъде изобилстваше от картини, вази и малки дървени фигурки.

— Ето ви и вас! Аз нали ти казвах, детето ми, че имам панделки? Я виж таз! — Руби вдигна една червена лента. — Ей сегинка ще ти завържа косата на опашка и ще пусна къдриците ти да падат надолу. — Руби се изправи и Дора, засмяна до ушите, с готовност се обърна. — Ама не е ли красива, а, Нели? Кат порасте, ще стане такваз красавица, че ще трябва с пръчка да се пази от обожателите си!

— Можем да издигнем стена около нея — пошегува се Нели.

— Такваз хубавица може даже до сцената да стигне. — Руби улови двете ръце на детето и започна да се върти с него из стаята. Движеше се леко за годините си, а мощната ѝ гръд се тресеше при всяка крачка.

Руби запя с нисък дрезгав глас:

Ръжено уиски, ръжено уиски искам!

Ще пия ръжено уиски, докато се скрия в гроба!

Тя продължи да върти Дора из стаята, докато се умори, отпусна се на един стол и я придърпа към себе си. Двете се смееха като малки деца и Нели разбра, че сестра ѝ е възхитена от възрастната жена.

— Май не бях много любезна към сестра ти, детето ми. Нели, ти кат да си мислиш, че не съм с всичкия си. Не е тъй. Ама от време на време трябва да поохладдам кръвчицата си. Много обичам да

танцувам. Разбира се, не бих дала моя си Стоунуол заради танците. Точно тъй стана, както знайте. Аз танцувах в един бар, когат той ме доведе тук. Туй си е моят дом. Туй местенце е единствената къща, дет съм искала, откак за пръв път видях моя Стоунуол. — Тя скочи и взе едно перо, закачено на пирон на стената. — Стоунуол ми донесе туй, когат беше в Денвър със стария мистър Маккена. Пък туй на ми го купи по-късно. — Измъкна един шал от шкафа и го обви около раменете си.

— Прекрасен е. Стоунуол ли е правил тези дървени фигурки?

— О, божке, не! Той не ги умей тез неща. Сейдж ми ги направи. Всичките! — Ръката ѝ описа кръг около стаята. — Пък още колко имам в тоз долап! Я виж тоз бухал. Не прилича ли съвсем на истински? Туй момче сичко може. — Порови из шкафа и извади нещо, увито в плат. — А ето туй е най-красивата дрънкулка, дет някогаж сте виждали.

Руби внимателно разгърна пакета и извади една птица с дълга, протегната шия, разтворила криле за полет, фигурката не беше по-голяма от дланта на ръката, но детайлите бяха така старателно издълбани, че можеха да се видят дори перата върху гърдите ѝ. Тъмното дърво беше лакирано. Руби погледна творението с любов.

— Сейдж ми го направи, когат му казах колко обичам да гледам как дивите гъски летят на север през пролетта.

— Толкова е крехка и красива! — възкликна Нели.

— Не мога да му намеря таквоз място, дет да не ме е страх, че ще го счупя, затуй го пазя в долапа и само понякогаш си го гледам.

— Ако го окачиш на конец на тавана, ще можеш да го гледаш през цялото време — предложи Нели.

— Виж, туй е идея. Ама само почакай, докът видиш кво още ми направи Сейдж. — Тя внимателно уви птицата, прибра я обратно в шкафа и извади по-голям пакет. Грижливо разтвори плата и показа фигура на мъж. Въпреки че беше виждала Стоунуол само веднъж, и то за кратко, Нели го разпозна веднага.

— Та това е съпругът ти!

— Разбира се, че е той — потвърди Руби и направи място на Дора до себе си. — Ще ти кажа кво ще направим, детето ми. Ще накараме Сейдж да направи глава за кукла, пък ний ще ѝ измайсторим тялото от парцали. — Обърна се към Нели: — Винаги съм искала да си

имам малко момиченце кат туй тук. Ще ми се нещата да не бяха такива за Стоунуол и мен, нито пък за Виктори. Не ми се иска да се местим оттук.

Нели остави Дора да си поиграе при Руби. Докато се връщаше към къщата, мислеше върху думите на възрастната жена. Тя беше прекрасен човек и Дора запълваше празнината в сърцето ѝ. Но през цялото време от съзнанието ѝ не излизаше високият, сериозен мъж, който ѝ бе казал, че е най-красивото момиче и чието лице толкова се променяше, когато се усмихнеше. Дали и той беше престъпник, както твърдеше Клей? Дали и той не обикаляше като останалите, за да краде и убива? Но щом Виктория и Руби го харесваха толкова, не би могъл да бъде лош.

— О, надявам се да не е! — високо каза тя.

Облегна се на парапета на верандата, все още мислейки за Сейдж. Какво ли го беше довело по тези места? Намръщи се замислено. Как можеше един мъж да се задоволява с положението на скитник? Дали някога се беше осмелявал да мисли за собствен дом? А за съпруга? За семейство? Той беше толкова мълчалив, толкова тъжен. Какво ли го бе направило такъв? Загледа се в далечните очертания на планината и реши, че е най-добре никога да не узнае.

Вдигна поглед към слънцето. Беше почти обяд. С какво да убие остатъка от деня? Дора чудесно се забавляваше у Руби, а близнаците бяха отишли някъде из долината със Стоунуол. Дуни беше излязъл с Гофър. Ще излъскам всички лампи, внезапно реши тя. Ще изчистя и всички прибори, докато Виктория се върне.

Нели влезе, тананикайки си, в къщата и разбута огъня в готварската печка. Взе чайника и се запъти да го напълни с вода от ведрото.

— О! — Затисна устата си с ръка, за да не извика.

На вратата стоеше огромен мъж и мълчаливо се взираше в нея.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност. Нели свали ръка от устата и я притисна към сърцето си, което биеше така, сякаш щеше да изхвъркне от гърдите ѝ.

— Какво искате?

Мъжът просто стоеше там, без да продума или да направи някакво движение. Заля я паника. Това беше същият човек, който се беше бил с Мейсън тази сутрин! Същият, когото бяха изгонили от

ранчото! Устата и носът му бяха разранени и по цялото му лице се виждаха драскотини. Ала не това я уплаши, а гневът и омразата, които блестяха в очите му.

Замаяна, тя повтори:

— Какво искате?

Той отново не отговори.

Умът ѝ работеше трескаво. Той не би могъл да ми направи нищо тук. Ако се развикам, все някой ще ме чуе. Но дори тези мисли не успяха да прогонят ужаса, който се надигаше у нея. Защо не казва нищо? Колкото по-дълго продължаваше това мълчание, толкова по-уплашена и объркана се чувстваше тя. Сякаш ледена ръка бе сграбчила сърцето ѝ.

— Къде е мис Виктори?

Нели изпита облекчение, когато го чу да говори.

— Не е тук. Отиде в града.

— Отишла в града? — повтори той, сякаш не ѝ вярваше.

— Замина тази сутрин с Мей... — Млъкна по средата на думата и тръгна към печката, понесла чайника пред себе си, като че ли искаше да си осигури някаква преграда. Без да я изпуска от поглед, мъжът присви очи.

— Вий отде дойдохте?

— От Колорадо. — Нели извърна очи от израненото лице и си помисли, че би могла да повика Дора. Така би могла да го заблуди, че в къщата има още някой. Отново го погледна. Той чакаше напрегнато. Значи знаеше, че е съвсем сама! От колко ли време се криеше в къщата? Насили се да говори спокойно:

— Трябва да приготвя обета. Братята ми скоро ще се върнат.

— Те излязоха със Стоунуол.

— Но скоро ще си дойдат.

— Не, няма. — Лицето му се промени. Очите му я наблюдаваха дръзко.

— По-добре си тръгвайте. Вървете си! На Виктория няма да ѝ хареса, че сте били тук.

— Отде знайш кво ще ѝ се хареса на мис Виктори? Аз я познавам по-отдавна, отколкото ти.

Лицето на Нели пребледня още повече от обидния му поглед и мислите ѝ отново се завъртяха в кръг. Какво да направи? Ако може

само да го накара да се отмести от вратата! Страхът я правеше толкова слаба, че дори чайникът в ръката ѝ тежеше.

По нараненото лице плъзна дяволска усмивка и тя усети тръпки по гърба си. Нямаше къде да бяга!

— Доста време мина, откак за последно съм целувал хубава жена. — Докато говореше, устните му едва се помръдваха. Очите му не се откъсваха от нея и нещо в гърдите ѝ се стегна.

— Не! — Ужасът я връхлетя като огромно космато чудовище и краката ѝ се подкосиха. Той се отмести от вратата и в гърлото ѝ се надигна писък. Отърсвайки се от страха, тя заобиколи масата и се втурна навън, но той беше много бърз. Настигна я само с две широки крачки. Огромни ръце я сграбчиха и я завъртяха.

Нели отвори уста, но не успя да извика. Груби, твърди устни се притиснаха към нейните. Мъжът я притисна към себе си, обхванал с една ръка кръста ѝ, а с другата — врата. Тя започна да се съпротивлява. Той гневно отвори устата ѝ и пъкна език в нея. Чайникът падна на пода е трясък, който стигна до слуха ѝ като далечен гръм.

Замаяна от ужас, Нели се изви и се обърна. Грубите, жестоки пръсти се вкопчиха в косата ѝ, дръпнаха я силно и я накараха да вдигне глава.

— Стой мирно! — изръмжа мъжът.

Срамът и уплахата я накараха да извика леко. Звукът заглъхна в огромната влажна уста, която отново се притискаше към нейната. През мъглата от болка и унижение усети огромната му ръка върху гърдите си. Боже мили, замоли се тя, моля те, нека се събудя! Нека всичко това да е само сън! Последните ѝ сили започнаха да я напускат. Дали не умираше? Замоли се да е точно така и почувства, че потъва в някаква мрачна бездна и отвсякъде я обгръща тъмнина.

Това се случи малко преди Келсо да разбере, че момичето е съвсем отпуснато в ръцете му. Когато най-после забеляза, повдигна главата му и се загледа в хубавото лице. Устните кървяха, разранени от зъбите му, и тя сякаш не дишаше. Заля го непознато неприятно чувство. Та тя беше само едно слабичко дете! Дори не можеше да усети тежестта ѝ в ръцете си. Какво, по дяволите, го бе накарало да се нахвърли върху това момиче? Боже господи! Би могъл да бъде обесен заради това, което направи. А той искаше само да поговори с мис

Виктори, да ѝ каже своята версия за онова, което се бе случило, и да ѝ обясни, че е живял тук прекалено дълго, за да бъде изхвърлен сега. Да, беше искал само да види Виктори! И ето че трябваше завинаги да се откаже от мечтата си да я притежава и да стане господар на „Дабъл М“. Ами ако тази глупачка умре? Ако някой влезе в този момент? Руби би могла да се появи всяка минута! Боже! Та те ще го застрелят като куче! Келсо се опита да преглътне страха, надигнал се с усещането, че бе направил най-голямата грешка в живота си.

— Дяволите да ви вземат! — обърна се високо към припадналата Нели. — Проклети да сте, задето дойдохте тук!

Обзе го паника и ръцете му се отдръпнаха от отпуснатото тяло, сякаш то беше от нагорещено желязо. Момичето безсилно се отпусна на пода. По-уплашен от когато и да било през живота си, Келсо излезе, прекоси коридора и се озова пред къщата. Спря и се огледа внимателно. След като не забеляза никого, продължи напред. Намери коня си точно там, където го беше оставил — между дърветата. Възседна го и препусна бързо, толкова потресен от стореното, че не можеше да овладее разтърсващите го тръпки.

Проклет да си, Стоунуол! Проклет да си, задето започна цялата тази работа. И ти, Махафи! Ще убия тоз кучи син! Ако не беше Стоунуол, аз щях да управлявам цялото ранчо. И мис Виктори щеше да ме гледа с други очи.

След около тридесетина минути се надигна на седлото и забеляза срещу себе си самотен конник — обекта на цялата му омраза. Страхът, свиващ стомаха му, се изпари и на негово място се появи твърдо решение.

Нели бавно излизаше от черния облак, който я беше обгърнал. Някъде дълбоко от подсъзнанието ѝ изплува мисълта, че лежи на пода и устните ѝ болят. Заедно с това прозрение се върна и страхът. Докосна устата си с ръка и веднага я отдръпна. Кръв? Ужасът я разтърсваше на вълни. Онзи мъж! Огледа се неспокойно и с усилие се изправи. Къде ли беше отишъл? Боже мили, нека да се измъкна оттук, преди той да се е върнал! Ридаейки, се запрепъва към верандата.

— Руби! Руби! — Спъна се и се свлече на колене до задните стълби. Надигна се, опита се да се хване за парапета и отново падна.

Разтърси глава, изправи се и се опита да се затича. Едва беше направила две крачки, когато две силни ръце я обгърнаха.

Хълцайки истерично, тя се вкопчи в мъжа, застанал пред нея. Между разпилените черни коси лицето ѝ изглеждаше призрачнобяло. Погледна уплашено към къщата. Между две ридания успя да изрече:

— Един мъж!... Там... има един мъж... Той... Той се нахвърли върху мен... — Погледна сериозното лице на този, който я държеше, и прочете тревога в очите му.

— Нели? Какво се е случило? Какъв мъж?

Сълзи се стичаха по лицето ѝ и се смесваха с кръвта от устните. Ръцете ѝ стискаха Сейдж през кръста, сякаш нямаше намерение да го пусне никога. Зарови глава в гърдите му и се разтресе от ридания.

Сейдж бе забелязал бягството ѝ от къщата, бе я видял да пада и отново да тича. Преди да успее да стигне до нея, тя отново се бе свлякла на земята. Почти не си спомняше как я бе настигнал. Ала сега я държеше здраво и галеше косите ѝ.

— Какъв мъж, Нели? Кой ти стори това? — В гърдите му се надигаше дива ярост.

— Той беше там... В къщата! — Тя отчаяно се опитваше да каже нещо смислено. Двете силни ръце я притискаха здраво. Вече беше в безопасност!

Сейдж внимателно я отдръпна от себе си.

— Сега си по-добре. Аз ще отида да видя...

— Не! Моля те! — Изпитанието бе изсмукало всичките ѝ сили и коленете ѝ се огъваха.

Сейдж се наведе и я вдигна на ръце. Главата ѝ се отпусна на раменете му. Обзет от гняв, объркан, той я понесе към дома на Руби, смътно усещаш крехките и деликатни форми на момичето.

Руби и Дора го забелязаха и забързаха да го пресрещнат.

— Какво е станало с Нели? Да не би пак да не е добре? — Дора първа стигна до него. — Защо я носиш? Тя не може ли да ходи?

— Божичко, Сейдж! Кво е станало пак? — Руби се беше задъхала от бързане и притеснение. Бе забелязала убийствения гняв в очите на младия мъж.

— Нямам представа, но погледни лицето ѝ. — Думите ядно се процеждаха през стиснатите му зъби. — Каза ми, че някой в къщата се нахвърлил върху нея. Ще го убия!

— Божичко! Вкарай я сега вътре и нека разберем кво се е случило, преди да говорим кой кого ще трепе.

Сейдж настави Нели на големия стол на Стоунуол и нежно отметна косите от лицето ѝ. Ръцете ѝ се отпуснаха от врата му. Срамът и унижението от преживяното не ѝ даваха смелост да го погледне. Започна да трепери, сякаш ѝ беше студено.

Сейдж се наведе над нея.

— Кой беше, Нели? Кой те нарани?

— Онзи човек, който се би с Мейсън. Първо стоеше до вратата, после се нахвърли върху мен. — Говореше толкова тихо, че думите ѝ едва се чуваха.

— Келсо! По дяволите! — изруга той и тръгна към вратата.

— Сейдж! — Руби го улови за ръката. — Гофър каза, че Келсо си бил заминал рано таз заран. Може да е някой друг скитник или пък...

— Ще видим — отблъсна ръката ѝ Сейдж.

Руби го наблюдаваше как прекосява двора, вади оръжието си и отново го прибира. Поклати глава и стисна ръце. Нямаше да мине без убийство. Знаеше, че по никакъв начин не би могла да го предотврати, така че насочи цялото си внимание към Нели, която седеше, покрила лицето си с ръце.

— Хайде стига. Донеси мокра кърпа, детето ми — обърна се Руби към Дора. — Това копеле удари ли те? Сейдж ще го убие. Той е много чувствителен към жените.

— Не зная... Бях припаднала. Когато дойдох на себе си, видях, че лежа на пода.

Мисълта за онова, което би могло да се е случило, връхлетя едновременно и двете жени. Нели ужасено погледна предницата на роклята си. Най-горното копче беше откъснато. Не можеше да си спомни...

— О, Руби!

Без никакво колебание възрастната жена хвана полите на Нели, вдигна ги и въздъхна облекчено. Долните ѝ дрехи бяха непокътнати. Пусна я и пое мократа кърпа от Дора.

— Не ти се е случило нищо, за което не знайш, момичето ми. Нямай грижа за туй. Никогаш не съм чувала за някой скитник, дет да е сторил туй, от което се боиш, и после да е поставил чекмеджетата на място.

— И за какво му е да рови из чекмеджетата на Нели? — попита Дора с широко отворени очи.

— Още си много малка да ги знайш тез неща, детето ми. Забрави кво си чула — изхихика Руби.

Но Дора не забрави. Веднага щом Сейдж се появи отново в стаята, тя започна:

— На Нели всичките й чекмеджета са си по местата, така че никой не й е направил това, от което Руби се страхуваше!

— О, Дора! — възкликна Нели и извърна лице настрани.

— Миличка! — извика Руби и погледна състрадателно по-голямото момиче.

— В къщата няма никой. Претърсих всяка стая — съобщи Сейдж и погледна разтревожено Нели.

— Няма смисъл да я питаш накъде е избягал, Сейдж. Тя е припаднала, когат онзи се е нахвърлил върху нея. Лицето й май е издрано от мустаци, ама нищо друго не й е направил.

— Нищо друго? Мили боже! Ще убия този кучи син! Ще отида да го намеря! — Сейдж тръгна отново към вратата.

— Не можеш да вървиш и да ни изоставиш, Сейдж. Ти знайш, че Стоунуол разчита на теб, когат го няма. Иначе никъде нямаше да тръгне. Той винаги проверява дали има сигурни хора, преди да излезе... — Руби го изгледа притеснено, надявайки се да успее да го разубеди.

Сейдж стоеше неподвижно. По лицето му не се четеше никакво вълнение, но Руби знаеше, че той се бори с изкушението да тръгне да търси нападателя. Най-послед погледът му се спря върху Нели.

— Може ли да поговоря с нея за малко, Руби? — Въпросът прозвуча почти като молба.

Руби го изгледа продължително. Обичаше това момче. Не, той вече не беше момче. Беше мъж. Съмняваше се дали Сейдж изобщо някога е бил момче и е правил глупави, детински неща. След Стоунуол той й беше най-близкият човек на света. И му трябваше едно хубаво момиче. Всяка жена би извадила късмет с мъж като него. Щом искаше да поговори с милата, сладка Нели, тя щеше да му помогне.

— Разбира се. Ний с Дора ще идем до къщата, та да я заключим и да видим дали всичко е наред. Нели трябва да си поизмие лицето,

Сейдж. Ей там, до легена, има мокра кърпа. Ела, детето ми, имаме работа.

— И какво ще правим? Нали щеше да ми разкажеш за времето, когато си танцувала на масата за злато.

— Ще ти разкажа, детето ми. Айде тръгвай с мен.

Сейдж стоеше, загледан в Нели, докато гласовете на Руби и Дора престанаха да се чуват. После отиде до легена, намокри кърпата, изцеди я, върна се и коленичи до нея.

— Нека изтрия лицето ти, Нели. — Протегна ръка, улови брадичката ѝ и я обърна към себе си. Устните ѝ бяха изранени, а очите — зачервени от плача, но тя пак беше затрогващо красива. — Сега вече няма от какво да се страхуваш. Погледни ме.

— Зная. Аз... Аз просто никога не съм допускала, че някой би могъл да ми стори това. — След първите думи ѝ беше по-лесно да продължи: — Той само стоеше и се взираше в мен. Бях толкова уплашена! Когато се отмести от вратата, помислих, че бих могла да се промъкна покрай него, но... той ме сграбчи и... — Стисна очи, не желаейки отново да преживее случилото се.

— И пусна мръсните си ръце по теб, така ли? — задъха се Сейдж.

— Той... За малко... — отвърна момичето и лицето му почервения.

— Той вече няма да се върне тук. Знае, че ако се появи, ще бъде мъртъв. — Стисна ръката ѝ успокоително. — По-добре ли си?

Тя кимна и се опита да отметне косата на гърба си. Нито една почтена жена не би могла да си позволи да стои разрошена пред мъж. Той, изглежда, прочете мислите ѝ.

— Косата ти е прекрасна, Нели. Не трябва да се опитваш да я скриеш от мен. — Ръката му се плъзна надолу и улови малката, свита в юмрук длан. Тя не направи движение да го отблъсне и Сейдж се запита дали бе успяла да долови забързаните удари на сърцето му.

Нели не можеше да се насили да сведе поглед. Гледаха се право в очите — неговите, изпълнени с топлина и обич, и нейните — блестящи от току-що пресъхналите сълзи. Ръката ѝ все още беше в неговата и нежната ласка на палеца му предизвикваше сладостен трепет по гърба ѝ.

— Не съм допускал, че ще имам възможност да поговоря с теб толкова скоро.

Тя сведе глава. Какво ли искаше да каже с това? Дали не искаше да ѝ подсказе, че бе търсил повод да поговори именно с нея? Господи! Та тя нямаше никаква представа как трябва да разговаря с непознат мъж! Но беше ли ѝ наистина непознат? Очите ѝ отново потърсиха лицето му. Това не беше лице на непознат. То ѝ изглеждаше толкова близко, толкова скъпо. О! Отново наведе глава.

— Руби ми показва някои от твоите дървени фигурки. Много ми хареса бухалът. — Гласът ѝ беше слаб и треперещ.

— Ще направя един и за теб.

— О, не, не трябва! — Страните ѝ порозовяха.

— Но аз искам. Братята ти ще ми позволят ли да ти го подаря? — Той погледна тежката лъскава коса и пожела да я почувства под ръката си.

Тя също го погледна и сякаш за първи път забеляза тъмните гъсти вежди и правилните му черти. Устните му очевидно рядко се усмихваха, а очите му бяха дълбоки и топли. Нели не си спомняше някога да бе стояла толкова близо до мъж. Никога не бе разглеждала лицата на братята си. Изпита почти непреодолимо желание да улови това лице в дланите си и да го помоли да не бъде толкова тъжно. Дълбоките очи ѝ подсказваха, че в живота си той не беше срещал много неща, които да го карат да се смее.

— И защо биха имали нещо против? — попита тя с бодрост, каквато вътрешно съвсем не изпитваше.

— Те може да сметнат, че не съм подходяща компания за теб.

— А така ли е? — запита Нели и се учуди на смелостта си да зададе подобен въпрос.

— Никой мъж не е достатъчно добър за теб — меко каза той. — Без съмнение те смятат, че съм престъпник или скитник.

— А така ли е? — отново повтори момичето.

— Скитник съм, да. Но не съм престъпник. За главата ми не е обявена награда.

— Не зная защо, но не можех да допусна подобно нещо. — Внезапно я обзе неудобство и тя погледна настрана.

— Ще дойдеш ли отново да си поговорим? — Сейдж изчакваше напрегнато отговора, надявайки се, че въпросът му не е бил много

дързък.

— Ами... — Погледите им отново се срещнаха и тя не успя да прикрие вълнението, което я бе обзело. — И защо искаш да говориш с мен? — Господи, каква глупост казах. Той ще си помисли, че си прося комплименти!

— Защото през целия си живот съм търсил точно теб. — В гласа му момичето долови повече чувства, отколкото в който и да било друг глас досега.

— Сейдж... — Обърна ръката си, докато дланите им се докоснаха. Грубите силни пръсти се сплетоха с нейните и ги стиснаха почти до болка.

— Кажете името ми отново. Моля те, Нели!

Дори дишането ѝ костваше усилия.

— Сейдж. Сейдж. — Нещо в нея я караше да повтаря: — Сейдж.

Името му, изречено от нейната уста, му се струваше като божествен дар. Очите му блеснаха, после леко се присвиха. По лицето му се разля доволна усмивка и Нели бе обзета от щастие. Той се беше изправил и я притегляше към себе си. Тя отметна глава, за да може да го вижда. Нели не беше сигурна защо, но по-късно си спомни, че се бе олюляла, докато се изправяше.

— Здравей, Нели Махафи — прошепна той.

— Здравей, Сейдж...

— Харингтън.

— Харингтън. — Почувства как отново я обзема предишното въодушевление. Тази интимност с мъж, когото току-що бе срещнала, но когото сякаш бе познавала винаги, беше най-вълнуващият момент в живота ѝ.

— На колко години си? — тихо попита той.

— На осемнадесет.

— Изглеждаш по-възрастна.

Тя стоеше смълчана, вперила в него широко отворени, доверчиви очи. Това, което току-що се бе случило между тях, беше последното нещо, което бе очаквала.

Тъй като не му отговори, мъжът продължи:

— Аз съм на двадесет и пет.

— По-добре да тръгвам. Руби... — Нели тръгна към вратата, но той продължаваше да държи ръката ѝ, докато излязоха от къщата.

Когато най-накрая се отдръпна, тя закопня отново за топлината и утехата на допира му.

Сейдж вървеше плътно до нея, когато влязоха в голямата къща и бяха посрещнати от Руби и Дора, които сякаш през цялото време ги бяха очаквали.

— Благодаря ти — прошепна Нели, когато той се обърна и се отдалечи. Разкъсваше се от желанието да го проследи с поглед, но продължи напред.

В стаята си Нели се отпусна върху леглото. Беше уморена, лицето ѝ бе издрано и устните я боляха, но се чувстваше замаяна от щастие. Поддаде се на порива да си припомни как Сейдж я бе носил на ръце и как успокояващо ѝ бе подействала топлината му. Внезапно я осени мисълта, че да бъде съпруга на такъв мъж, да има възможност да премахне тъгата от лицето му с ръка и да чувства ръцете му около тялото си, да лежи в прегръдките му през нощта и да носи децата му беше щастие, което бе търсила. Покри лицето си с ръце. Нели Махафи, ти си изгубила разсъдък си! Та ти току-що се запозна с него!

Въпреки строгите упреци, които си отправяше, Нели лежеше на леглото, отдадена на мечтите си, докато чу вратата да се отваря и Дора нахълта в стаята.

— Нели! Нели! Пит и Клей докараха мистър Стоунуол, а пък Руби вика и плаче!

Нели се изправи толкова рязко, че ѝ се зави свят:

— Какво се е случило?

— Не знам, ама той е целият в кръв. И лицето му е ужасно!

Дора поиска да се върне в къщата на Руби, но Нели не ѝ позволи. Двете изчакаха до оградата, докато Пит и Клей, с помощта на Сейдж, свалиха Стоунуол от коня и го отнесоха вътре.

Пит се приближи към тях и Дора веднага го засипа с въпроси:

— Какво му е? Да не е умрял? Защо е целият в кръв?

Нели, на свой ред, започна да разпитва:

— Мислиш ли, че трябва да отида и да видя дали нямат нужда от помощ?

— Не. Клей ще се справи. Двамата със Сейдж ще направят каквото трябва. Някой го е пребил почти до смърт.

— Ний с Клей го намерихме. Трябваше ни сума време, докато успейм да го качим на коня. Господи, надявам се да се оправи. За пръв

път виждам така смазан от бой човек.

— И Нели я биха. Разбиха ѝ устата, ма не са ѝ ровили в чекмеджетата.

— Дора! О, Дора, кога ще се научиш да държиш устата си затворена!

Пит едва сега забеляза разранените устни на Нели и руменината по страните ѝ.

— Какво?... Кво става тук, по дяволите?

Трябваше ѝ доста време, за да му обясни всичко, тъй като Дора непрекъснато се намесваше, но накрая Пит поклати невярващо глава.

— Тук през цялото време нещо се случва!

Ала всичко все още не беше свършило. Час преди да се стъмни, Джим Листър се прибра, водейки коня на Мейсън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Виктория се събуди, навън отново се свечеряваше. През прозореца забеляза, че небето още едва-едва светлее. Обичаше това време на деня. Придърпа завивките до брадичката си и зарови лице в меката възглавница. Беше истинска благодат да се чувства толкова отпочинала и отново в безопасност. Бе изумена от нежността и съпричастието, което ѝ бяха засвидетелствали всички от семейство Махафи.

Нели влезе в стаята и застана до леглото.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да, благодаря. Но умирам от глад.

— Много добре. Ще ти донеса чиния задушено. — Тя се засмя. — Пригответе го със съвместни усилия — Дуни и аз. Той дълго е готвил за стареца, при когото живееше през последните няколко години, затова е много добър готвач.

Виктория се усмихна.

— Да ти кажа истината, бих изяла каквото и да ми донесеш, стига то да не се движи.

— В такъв случай ще бъде най-добре да изтичам веднага, преди Мейсън да е изгълтал всичко.

— Но той не спи ли? Какво стана с ръката му.

— Поспа няколко часа. Вече беше да види Стоунуол. Всеки път, когато спомена за ръката му, той ми казва: „Не вдигай толкова шум за нищо!“ Руби твърди, че е упорит като муле и аз съм напълно съгласна с нея.

Виктория отметна завивката и стъпи на пода. Лицето ѝ се изкриви и едва не извика от болката, която я проряза в бедрото. Руби беше почистила и превързала раната, така че докато лежеше, чувстваше само леко смъдене. Внезапното движение беше толкова болезнено, че тя се отпусна безсилна на ръба на леглото.

Откъм вратата се чу гласът на Мейсън:

— Най-добре ще бъде да си лежиш.

Погледът му не пропускаше нито една подробност от вида ѝ — фланелената нощница, русата, разпиляна около раменете коса и босите крака върху вълненото килимче. Гъста червенина заля лицето ѝ, с изключение на побелелите устни, от които се отрони тих стон, преди да заговори:

— Стаята ми е претъпкана като фойето на хотел „Овърленд“. Никога ли не чукаш, преди да влезеш? — Упорито отбягваше да погледне Мейсън, чието присъствие сякаш изпълваше всяко ъгълче. Защо трябваше да се появи точно в момента, в който се чувстваше толкова слаба?

Той побутна Нели и се приближи до леглото.

— Мисля, че е най-добре да я нахраниш, преди да е ухапала някого от нас, сестричке.

— Е, наистина трябваше да почукаш — обърна се към него Нели, поставила ръце на кръста си. — Можехме да бъдем... разсъблечени.

Мейсън закачливо погледна сестра си.

— О, значи вече си на нейна страна, така ли?

— Кое то си е право — право си е, Мейсън, и ти много добре го знаеш. Виктория, ще ти донеса малко от задушното, ако този лакомник не е омел всичко. — Тя побърза да излезе от стаята, преди Виктория да измисли някаква причина да я задържи.

Очите му я погледнаха подигравателно.

— Май малката ми сестричка ограничи твоята независимост?

— Време е Нели да поеме нещата в свои ръце. Това ще ѝ е много необходимо, ако ще трябва да живее с братята си — изръмжа в отговор тя и придърпа завивката до брадичката си.

Той приседна на леглото и Виктория едва сега забеляза, че държеше ранената ръка съвсем близо до тялото си. Пръстите на здравата ръка уловиха няколко разпилени по раменете ѝ кичура.

Тя се извърна рязко и го погледна в лицето.

— Недей! Ти изобщо не трябва да си тук и да... ми говориш по този начин!

— И защо не? И ти искаш да съм тук.

— Не искам. Много нагло е от твоя страна да ми говориш така само защото...

— Устните ти са прекалено красиви, за да изричат такива лъжи — прекъсна я той и се засмя.

Лицето ѝ пребледня и тя отново потърси погледа му.

— Ти са най-ужасният мъж, когото съм срещала!

— А ти си най-красивата жена, която съм виждал.

— Стига, Мейсън!

Лицето му се изкриви от болка и той се извърна.

— Падаше ти се! — тросна се Виктория, но го погледна съчувствено. — Пълен си със съвети към другите, но сам никога не приемаш никакъв съвет. Трябваше да си в леглото.

Сините очи я погледнаха предизвикателно и по гръбнака ѝ полазиха тръпки.

— В твоето ли?

Виктория усети как от врата към лицето ѝ плъзна топлина. Какво се опитваше да направи той? Беше сигурен, че ще получи онова, което желаше. Нямаше никакъв смисъл да флиртува с нея. Наистина — тя му дължеше живота си, но това беше всичко. Притисна ръка към гърдите си, за да се успокои. Не искаше да се влюбва в него. Не искаше дори да го харесва. Не искаше да се свързва със семейството му с каквито и да било чувства.

— Недей да изглеждаш толкова притеснена. Нямам намерение да се вмъкна в леглото ти... засега — подразни я той.

— Ти ме смяташ за такава жена само защото...

— Не! — Отново се намръщи. — Не ме карай да се смея, любов моя. Това ми причинява болка.

Любов моя? О, за бога! Какво си мислеше, че прави?

— Пада ти се. — Беше толкова объркана, че не разбра, че започна да се повтаря.

Нели влезе с една купа, от която се вдигаше апетитна пара. Дори и да ѝ се бе сторило нередно да види брат си, седнал на леглото на жена, облечена само в нощница, тя не се издаде.

— Дуни ми помогна да сготвя и веднага след това изтича при Гофър. Дора не може да се отдели от Руби. Затова е останало достатъчно храна. Има дори допълнително за теб, Мейсън.

Виктория гледаше как Нели се движи из стаята. През последните няколко дни тя толкова се бе променила, че изглеждала като съвсем друг човек. Когато Пит бе внесъл Виктория в къщата тази сутрин, Нели бе поела нещата в свои ръце, бе изтикала мъжете навън, беше я разсъблякла и измила, докато чакаха Руби да дойде и да се погрижи за

раната. Никой не бе се грижил толкова предано за нея, откакто майка ѝ беше починала, и тя бе плакала до изнемога, обяснявайки сълзите си със слабост.

— Може да хапна по-късно — говореше Мейсън. — Но засега ще остана тук и ще се погрижа Виктория да се нахрани. Може пък тогава да престане да бъде толкова тросната.

Виктория напълно пренебрегна думите му. Той без съмнение се заяждаше с нея, но тя нямаше намерение да се хваща на въдицата му. Нели обаче не беше толкова сговорчива.

— Ужасно е от твоя страна да се държиш така, Мейсън. Тя има пълно право да бъде в лошо настроение след всичко, което преживя. Не му обръщай внимание, Виктория. — Отмести с крак една табуретка и постави подноса върху нея. — Яж колкото можеш повече и след като се наспиш, ще се почувстваш по-добре. Да ти донеса ли малко царевичен хляб и мляко?

— Благодаря ти, Нели. Но не си длъжна да ми слугуваш.

— Но това ми доставя удоволствие, Виктория. И си мисля, че ти би направила същото за мен.

— Не бива да се претоварваш — предупреди я Виктория. — Зная, че доскоро беше много болна.

— Няма. Ще накарам момчетата да ми помагат. Ако чуеш врява, значи Пит и Клей се оплакват. Но малко се съмнявам, че мога да разчитам на Дуни и Дора — поклати глава Нели.

— Благодаря ти — тихо каза Мейсън, когато останаха сами.

— За какво? — погледна го въпросително Виктория.

— За това, че се държиш добре с Нели. От много време тя няма нито един приятел.

— Е... — Виктория искаше да му отвърне рязко, но не успя да измисли нищо. — Е, момичето ми харесва. Не е възможно човек да не я хареса — неохотно призна тя.

— А сега яж. Трябва да поговорим за някои неща.

Гладът я принуди да съсредоточи цялото си внимание върху храната. Сутринта се бе чувствала прекалено уморена, за да погълне повече от няколко залька, и веднага бе заспала, така че сега стомахът ѝ се бунтуваше шумно срещу факта, че е бил пренебрегван толкова дълго. Искаше ѝ се само Мейсън да не я гледа така настойчиво и веднага му го каза.

— Обичам да те гледам. Хайде яж — засмя се на раздразнението ѝ той.

— Изнервяш ме! Не съм свикнала да гледам мъже в стаята си. О, иска ми се никога да не беше идвал! — разгорещи се тя.

— Ще свикнеш. Само след няколко седмици ще се чудиш как изобщо си могла да живееш без мен. — Погали бузата ѝ с пръсти. — Но това ще обсъдим по-късно. Сега искам да се нахраниш.

Виктория искаше да се отдръпне, но гордостта ѝ я накара да остане неподвижна, преструвайки се, че допирът му изобщо не я притеснява. Сърцето ѝ биеше като на уплашен заек и изпита облекчение, когато той стана и отиде до прозореца.

Нахвърли се върху задушеното с удоволствие. Нели се появи с хляба и млякото, но побърза да излезе, мърморейки нещо за лампата, която трябва да донесе. Виктория дори не бе забелязала, че тя липсва от масичката ѝ до леглото.

Нели внесе лампата с изтъркано до блясък стъкло и из всички ъгли на стаята плъзнаха сенки. Постави я на масичката, погледна празната купа и се наведе над ухото на Виктория:

— Ако ти се налага да използваш гърнето, ще намеря начин да го накарам да излезе оттук.

Виктория се усмихна с благодарност. Очите на Нели блеснаха дяволито и тя вдигна подноса.

— Клей иска да те види за минутка, Мейсън.

— За какво?

— Откъде да зная? Вие никога нищо не ми казвате. Аз съм само ваша сестра — отвърна Нели.

— Кажи му, че ще остана тук за малко. Ако става въпрос за нещо неотложно, нека дойде.

— Не! — извикаха едновременно двете момичета.

— За бога, Мейсън Махафи! Ти си също като татко! Толкова си вироглав! Виктория не се чувства достатъчно добре, за да се оправя с толкова мъже! Отивай веднага да видиш какво иска Клей! — Щом вратата се затвори, тя се засуети като квачка около единственото си пиле. — Господи! Понякога си мисля, че мъжете са напълно лишени от разум!

Виктория успя да седне на гърнето с помощта на Нели. Веднага щом свърши, момичето бързо го покри и го пхна под леглото, за да не

се вижда.

— Май съм по-слаба, отколкото предполагах — призна Виктория, когато се отпусна отново под завивките, подпряна на две възглавници. — Благодаря ти. Ако ти се струвам неблагодарна, то е, защото от дълги години съм свикнала да разчитам само на себе си и на Руби и не зная как да реагирам.

— Всичко е наред. От много време насам това е първата ми възможност да се погрижа за някого, който ми харесва, и това ми доставя удоволствие. Трябва ли да се направи нещо къщи?

— Не. Но не бива да допускаш братята ти да те впрегнат в домакинството. Те могат да се хранят в готварната заедно с останалите. До утре сигурно ще стана от леглото.

— Всичко ще бъде наред, Виктория. Не се тревожи за къщата и за всичките си красиви неща. Ще заключа вратата на салона, така че никой няма да може да влиза там.

От очите на Виктория бликнаха сълзи и тя се извърна. Не искаше такова разбиране от страна на хората, които бяха дошли да отнемат дома ѝ.

— Всичко това ще бъде ваше, Нели. Предполагам, че придавам такова значение на дребните неща, защото прекалено дълго съм живяла тук. Вчера, когато мислех, че може да ме убият, изобщо не се сетих за салона или за клавесина.

— Не се разстройвай, Виктория. Мейсън ще намери някакъв изход, който да устройва всички ни. Разчитам на него за това. — Нели вдигна празната купа и тръгна към вратата. Усмихна се и Виктория изпита симпатия към дребното, слабичко момиче.

Веднага щом Нели отвори вратата, пред тях се очерта силуетът на Мейсън.

— Клей не е в къщата и проклет да съм, ако тръгна да го търся — раздразнено каза той.

— О? Ами може да е отишъл в пристройката. — Нели хвърли съучастнически поглед към Виктория и излезе от стаята.

За момент Мейсън остана неподвижен, после погледна към жената в леглото и изразът на лицето му се смекчи.

— Боли ли те кракът?

Тя поклати глава. Емоционалното напрежение от присъствието му я бе накарало да забрави болката.

Той отново седна на леглото, този път по-близо до нея. Светлината на лампата хвърляше отблясъци върху черната му коса. Тя можеше да забележи пулсиращата вена на гърлото му и част от покритата с гъсти косми гърд. Внезапно си припомни, че едва снощи я беше притискал към същите тези гърди и тя бе усещала топлината на кожата му върху лицето си.

Той ѝ се усмихваше и я гледаше с толкова нежност, че тя усети как някаква топлина се плъзва към слабините ѝ. Погледът ѝ се спря върху превързаната му ръка. Сигурно много го болеше.

— Руби прегледа ли отново раната ти? — Против волята си младата жена се безпокоеше за състоянието му.

— Няколко пъти. Намаза я с нещо, което ужасно вонеше на мърша.

Виктория се усмихна.

— Зная. Нали и мен намаза със същото.

— В такъв случай сме подходяща компания само един за друг — меко отбеляза той.

Тя извърна лице и Мейсън си помисли, че в профил изглежда много по-млада, отколкото когато я гледа в лицето. В правия нос, чувствените пълни устни, високите скули и упоритата брадичка имаше нещо по момичешки очарователно. Но ухаеше на жена — от нея се носеше мирис на лавандулов сапун и чисти дрехи. Комбинацията беше вълнуваща. Всичко, свързано с нея, го очароваше.

— Виктория, трябва да ти кажа какво се е случило тук, докато сме отсъствали.

Сериозният му тон я накара отново да се обърне към него.

Той ѝ разказа как Келсо се бе върнал в ранчото и се бе скрил в къщата с надеждата да я види и как после бе нападнал Нели. Тя поклати недоверчиво глава.

— Не мога да повярвам, че Келсо е способен на такова нещо. Той не би го направил.

— Но го е направил — мрачно отбеляза Мейсън. — И това още не е най-лошото, Виктория. Причакал е Стоунуол по пътя и го е пребил почти до смърт. Пит и Клей са били с него, но са изостанали, за да подгонят няколко заблудени животни обратно към работниците. Стоунуол е продължил напред сам. Момчетата са препускали бързо, за

да го настигнат и Келсо сигурно ги е чул. Избягал е веднага, иначе навярно щеше да го убие.

— Как е той?

— Целият е в превръзки. Носът му е счупен, също и няколко ребра. Избити са му и няколко зъба, а очите му са много отекли. Ще се наложи да остане на легло доста дълго.

— Защо никой не ми е казал още тази сутрин? — Очите й блеснаха ядно.

— Аз ги помолих да не те безпокоят. Искях първо да се напиш.

— Нямах право да криеш от мен такива неща!

— Имам всички права и това ти е добре известно! — Погледна я твърдо. — Сейдж едва не се е втурнал след Келсо, но Руби го е разубедила да остане в ранчото.

— Горкият Стоунуол! Той много ще се тревожи. — Тя приседна в леглото. — Трябва веднага да отида да го видя. Ще се наложи да излезеш, за да мога да се облека.

— Нямам намерение нито да излизам, нито да ти позволя да станеш от леглото. — Той вдигна здравата си ръка и с удивителна бързина я бутна обратно върху възглавниците.

— Познавам Стоунуол. Той ще се притесни как ще се оправяме без него.

— Няма. Сигурен е, че ще се справим.

— Нямах предвид теб. Той ще се тревожи за мен и Руби. Чувства се отговорен за нас.

— Уверих го, че ще се погрижа за всичко.

— А, обзалагам се! — извика тя и лицето й се изкриви от гняв. — Зная, че мога да получа работа като помощничка на онази жена, която държи ресторанта в града, но какво ще стане със Стоунуол и Руби? Тя ще трябва да се погрижи за него. Той няма да е в състояние да работи, а се съмнявам, че великият Мейсън Махафи ще остави един безполезен човек в ранчото си.

Ръката му сграбчи китката й, очите му светнаха гневно и чертите на лицето му станаха сурови.

— Имаш голям късмет, моето момиче, задето и двамата малко не сме във форма, защото в противен случай щях да те обърна и да те напердаша!

— Махни ръцете си от мен! Може и да си спасил живота ми, но това не ти дава право да се държиш така с мен! Ти с нищо не си по-добър от Келсо!

— Млъкни! Аз само се опитвам да наля малко разум в празната ти глава. Празна, но... красива — по-меко добави той. — И съвсем скоро ще сложа ръка върху теб, Виктория. Върху всеки сантиметър от тялото ти. И това ще ти хареса. Единственото, което би могло да го промени, е смъртта.

Лицето ѝ стана тъмночервено.

— Ти си най-самомнителният от всички мъже!

— Самоуверен е по-точната дума. — Гъстите вежди образуваха тежка линия над присвитите му очи.

— Съвсем си полудял! Та аз те познавам само от няколко дни! За каква ме мислиш? За някоя от онези жени, които си срещал из баровете?

Единственият отговор на думите ѝ бе неговият смях.

— Никак не е смешно! — сопна се тя.

— Ако се бе отдалечавала по-често от това място, любов моя, щеше да разбереш, че наистина е много смешно.

— Престани да ме наричаш така и напусни стаята ми!

— Не още. Имаме да говорим за още някои неща.

— Няма нищо друго, което би могъл да ми кажеш и което наистина си заслужава да го чуя!

— О, да, има. Ако ще трябва да бъдем съдружници, докато съдът реши кой е законният собственик на ранчото, ще се наложи да ти обясня какво става наоколо.

Сините очи я гледаха подигравателно и тя внезапно изпита желание да го удари. Самоуважението я накара да потисне този порив и Виктория стисна устни, за да не издаде недоволството си.

— Поговорих със Стоунуол и Руби. Те искат да останат тук, за да бъдат близо до теб. Казват, че за тях си като родна дъщеря.

— Не беше необходимо да го казваш! — изръмжа тя.

Той продължи, сякаш изобщо не я беше чул:

— Въпреки че ще мине доста време, докато Стоунуол се възстанови достатъчно, за да се качи отново на седлото, той знае много неща по управлението на ранчото и аз бих могъл да се поуча от него.

— Значи не благородството те е накарало да им предложиш да останат, а собствените ти интереси! — Не успя да се въздържи и го изгледа с плувнали в гневни сълзи очи.

— И двете — без колебание призна той. — Ти също оставаш тук, Виктория. Точно тук, в тази къща, където ще мога да те наблюдавам непрекъснато и да следя поведението ти.

Тя знаеше, че бе казал последните думи само за да я ядоса, но се хвана на уловката.

— И какво си мислиш, че ще направя? Ще се промъкна обратно като Келсо? Ще ти устроя засада? Или пък ще подпаля постройките? — Знаеше, че се държи детински, но не я беше грижа. Искаше да остане тук. Но желаше ли го наистина толкова силно, че да се съгласи да му позволи да се меси в живота ѝ и да я използва само за да държи настрана преследваните от закона мъже, които непрекъснато кръстосваха из долината?

— Значи това е ясно — продължаваше Мейсън. — Ще ти кажа какво решихме двамата със Стоунуол като най-подходящо за момента. Ще поверим управлението на ранчото на Сейдж. Той е разумен човек и всички го харесват. Люд е много добър, но не става за управител. Казах на Руби и на Стоунуол, че са у дома си тук, поне докато аз имам нещо общо с ранчото.

— И какво те кара да мислиш, че ще имаш нещо общо с това място, след като нещата се изяснят? — Тя нямаше намерение да се предава. Не би могла да го направи.

— Оттук нататък винаги ще имам нещо общо с ранчото. И ти знаеш това, Виктория. Аз също го зная. Не се прави на глупачка, като се опитваш да отричаш. — Направи пауза, за да придаде по-голям ефект на думите си. Ръката му все още държеше китката ѝ. Той я плъзна надолу, почти насила отвори стиснатия ѝ юмрук и допря длан до нейната. — Трябва да поговорим и за онова, което се случи вчера.

Сърцето ѝ като че ли спря. Дали не иска да ми припомни, че спях в прегръдките му, че му позволих да ме целуне и се разхлипах, когато помислих, че ще ме изостави? Ако го направи, ще умра от срам! Ще се разкрещя и ще му кажа да напусне спалнята ми!

Ала вместо това запита дръзко:

— Е, сега пък какво?

Погледът му беше толкова спокоен и нежен, че сякаш минаваше през нея. Тя усети как в тялото ѝ се надига топлина и се спуска към краката ѝ. Опита се да изтръгне ръката си от неговата, но той само я стисна по-силно.

— Пусни ме! — сковано настоя Виктория.

— Не. — Мейсън погледна към склучените им ръце и си пое тежко въздух. Настана напрегната тишина, преди да заговори отново: — Джим Листър ми каза, че единият от мъжете, които погребяха, е имал документи на името на Боб Кеш от Денвър. Джим твърди, че това име му било познато. Изглежда, някога този Кеш е бил човек на закона, но се е забъркал в някакви тъмни дела и е бил уволнен. Другият не е имал никакви документи за самоличност, но в джоба му е намерена доста голяма сума пари. Имаш ли представа защо някой би искал да убие и двамата ни?

— Не смятам, че са били изпратени от някого. По-скоро допускам, че са ме видели да влизам в банката и са ме проследили с намерението да ме ограбят.

Тя говореше механично, но мислите ѝ бяха заети с нещо съвсем различно. Аз почти не познавам този мъж. И ето все пак лежа тук, в леглото си, само по нощница и разговарям с него. Той ми е съвсем непознат, но нещо ме кара да мисля, че отдавна познавам чертите му, фигурата и начина, по който се движи. Познат ми е дори гласът му! Винаги ми е бил познат! Лежеше неподвижно, загледана право пред себе си.

— Виктория? — Мейсън приближи лицето си към нейното, очаквайки обяснение за неочакваната ѝ разсеяност.

— Мислех си за Стоунуол. — Гласът ѝ потрепери, произнасяйки тази лъжа, но тя се надяваше, че поне е прозвучал убедително.

— Уморена си. Ще се почувстваш по-добре, след като се напиш. — Той я погледна толкова нежно, че сърцето ѝ подскочи. Пусна ръката ѝ, протегна се над главата ѝ и вдигна едната правоъгълна възглавница. — Легни си, за да те завия. — Говореше ѝ така, както би говорил на дете.

Изгубила внезапно цялата си самоувереност, Виктория се подчини. Когато Мейсън вдигна завивката и пхна ръката ѝ под нея, погледите им се срещнаха и тя изпита желание да улови лицето му между дланите си. Той може да бъде толкова внимателен понякога.

Както сега или снощи, когато ми беше тъй студено и кракът ме болеше непоносимо. Ще запазя този спомен завинаги в паметта си, защото всичко това може би никога повече няма да се повтори. Припомни си гласа му, който ѝ бе шепнал успокоително в студената тъмна нощ: Заспивай, златокосото ми момиче, скоро ще се стоплиш.

— Това легло е много по-меко от боровите иглички — каза той с нисък шепот. Преди да успее да му отговори, мъжът се обърна и духна лампата.

Виктория лежеше сковано, с широко отворени очи, опитвайки се да различи лицето му във внезапно притъмнялата стая. Усети тежестта му върху леглото и ръката, която се присегна през нея, търсейки опора.

— Така добре ли е?

Тя се почувства защитена, точно както снощи, когато двамата бяха лежали един до друг на земята.

— Да, много добре — прошепна в отговор.

Мейсън наведе глава и долепи устни до челото ѝ. Виктория примижа и усети как ресниците ѝ леко погалиха лицето му, преди той да обсипе с целувки очите ѝ. Устните се плъзнаха към ухото ѝ и тя се извърна, за да улесни достъпа им.

— И двамата знаем, че с нас става нещо много дълбоко и наистина прекрасно. Почувствах го още първата нощ, когато те видях тук в тъмнината. Не бихме могли да направим нищо против него, любов моя. Така че недей да се опитваш да се бориш. — Дъхът му опари кожата ѝ.

Секундите се изнизваха бавно. Виктория не знаеше какво да направи. Ръцете ѝ бяха притиснати под завивката, а тялото му тежеше върху гърдите ѝ. Обля я вълна от задоволство, примесено с известна доза страх, когато устните му потърсиха нейните в мрака, намериха ги и се притиснаха плътно към тях. Наболата брада одраска лицето ѝ, но дори това ѝ беше приятно. След като утоли първоначалната си жажда, той леко се надигна и страстно я зацелува.

Виктория се задъха и у нея се разрази истинска буря от емоции. Кръвта се движеше като огън из вените ѝ. Внезапно осъзна, че само нежността му вече не ѝ е достатъчна, че изпитва нужда от още нещо. Изви се под него, за да го притисне по-плътно и да удовлетвори страстта си с целувките му.

Почти замаяна от желание, тя се опита да освободи ръцете си, за да може да ги обвие около врата му.

— Лежи мирно — дрезгаво прошепна той. — Стой мирно, иначе няма да бъда в състояние да спра. Искан ми се да легна до теб и да почувствам всеки сантиметър от тялото ти. Стой мирно, любов моя.

Мейсън зарови лице в извивката на шията ѝ и тя чу как дълбоко си поема дъх. Сърцата им биеха в такт, притиснати едно към друго. Измина един дълъг сладострастен миг, в който и двамата не можеха да мислят за нищо. Когато дишането му се поуспокои, мъжът вдигна глава и я целуна нежно.

— Съжалявам, любов моя. Не исках да стигаме толкова далече. Сега разбираш ли защо не би могла да ме напуснеш? — попита отчаяно той и изстена в ухото ѝ: — Или защо аз не бих могъл да те напусна?

Целуна я за последен път и се изправи. Пръстите му се плъзнаха по гърлото ѝ, после нежно погалиха бузата ѝ.

Виктория наблюдаваше тъмния силует, после чу изцракването на бравата, когато той затвори вратата след себе си. Остана загледана в тъмнината и безмълвно, само с устни, прошепна думите, които никога не би се осмелила да произнесе на светлината на деня:

— Обичам те.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Келсо седеше в бар „Последен шанс“ с гръб към вратата и с чаша в ръка. Едва когато влезе в града, го осени мисълта, че новината за случилото се в „Дабъл М“ може да го е изпреварила. Студени тръпки разтърсиха тялото му. Първата му реакция беше да обърне обратно и да напусне града. После обаче се сети, че собственикът на бара, който беше добър приятел на Стоунуол, го бе поздравил, както обикновено. Ако този човек бе чул дори намек за онова, което беше сторил на Стоунуол, а още повече на момичето, Келсо вече щеше да лежи, проснат на улицата! Той изгълта питието си на един дъх. Би могъл да остане в града ден-два и после да поеме на юг, преди времето да се е застудило.

Никога повече нямаше да може да се върне в „Дабъл М“. Преди да беше нападнал момичето, все още съществуваше шанс да се срещне с мис Виктория и да поговори с нея. Ала след като беше пребил и Стоунуол, вече не би могъл да остане в щата, нито дори да мине по нелегалния път. Мис Виктория и Стоунуол Пери бяха много уважавани хора в този край и без съмнение щеше да налети на някой, който се чувства длъжен да изравни резултата. Съжаляваше само задето бе наранил момичето и не бе причакал Махафи, за да свърши с него.

Наля си още едно питие от бутилката на масата и огледа помещението. Неколцина мъже стояха до бара. Край игралната маса бяха насядали още няколко, а в най-отдалечения ъгъл седеше самотен посетител. Извади торбичката с тютюна и започна бавно да си свива цигара. Нямаше закъде да бърза.

— Ей, Келсо! Кво прайш тук? Ти не беше ли работник в „Дабъл М“? — изгърмя гласът на съдържателя на бара.

Преди да вдигне глава, Келсо наплюнчи цигарата си и изкриви устни в усмивка.

— Да, ма вече не съм. Напуснах, фащам си пътя. За мен вече няма работа, откак пристигна новият мъж.

— Къв нов мъж? Да не би оня, едрия, дет наскоро беше тук с мис Виктори? Изглеждаше, кат да го бяха поразкрасили в задния двор.

— Тъй си беше и точно аз го разкрасих — не пропусна възможността да се похвали Келсо.

— Фащам се на бас, че здравата си го обработил. Ама кво мисли Стоунуол? Сигур хич не му се ще да го напускаш. Той много държеше за теб.

Последва кратка пауза, през която Келсо се бореше с гузната си съвест, а после даде воля на омразата си към Махафи.

— Старият Стоунуол ще бъде изфърлен още преди да му е дошло времето. Бяха ми рекли, че щом остарее, мис Виктори шъ мъ направи управител, ама сега оня Махафи пое цялата работа. Чух, че бил нещо кат съдружник на мис Виктори. Тя прави сичко, квот той каже. Той хич не пита кой колко е работил в ранчото. Пък аз работя там отдавна. „Дабъл М“ вече няма да бъде, квот беше. Скоро сички там шъ почнат да се кланят на закона! — Келсо беше доволен от себе си, че направи подобен намек. За една седмица слухът щеше да се разпространи из целия район.

След малко посетителите намериха друга тема за разговор и забравиха за Келсо, от което той беше много доволен. Седеше пред бутилката и размишляваше за безизходното положение, в което беше изпаднал. Мисълта, че никога повече нямаше да се върне в „Дабъл М“, го глождеше като червей. Та той би могъл да се грижи за ранчото много по-добре от Стоунуол! И още — беше чакал години наред, докато мис Виктори порасне, за да го забележи! Все още не можеше да повярва, че тя го бе изгонила. Той се беше пребивал от работа заради нея, а ето че тя му бе казала да си върви!

— Имаш ли нещо против да седна при теб?

Келсо вдигна поглед към натрапника. В едната си ръка той държеше дълга пура, а в другата — бутилка от най-хубавото уиски, което се предлагаше в бара. Беше нисък, косата му бе започнала да оредява, а мустаците му бяха завити в краищата. Беше облечен изискано — поне доколкото Келсо можеше да прецени: в сив костюм, мека копринена риза и масивен златен ланец, на който сигурно висеше тежък часовник. Истински джентълмен, помисли си Келсо.

— Ами да, имам. Нямам нужда от компания.

— Може би ще промениш мнението си, когато чуеш онова, което имам да ти казвам. Тук е много трудно да завържеш разговор. — Мъжът дръпна един стол, седна и огледа бара със страдалческа физиономия.

На тоз чужденец хич не му липсва смелост, помисли си Келсо, ама няма достатъчно мозък, та да не си навлече беля. Ей сега мога да измъкна пищова и да му изпотроша нежните, чистички ръце, дет ги е подпрям на масата. Питам се кво ли иска?

— Май е по-хубаво да се измиташ, преди да съм побеснял.

Нежните ръце побутнаха бутилката върху масата.

— Мисля, че ще ти хареса повече от това, което пиеш в момента. — Говореше с акцент, какъвто Келсо не беше чувал досега, и трябваше да го слуша внимателно, за да разбере всяка дума.

— Да не съ опитваш да са правиш на интересен, та говориш тъй?

Мъжът се усмихна и начинът, по който изви устните си, напомни на Келсо за нещо или за някого.

— Не, разбира се. Аз съм от Англия.

— Туй пък къде е?

— В другото полукълбо, благодарение на проклетите звезди — изви очи към тавана чужденецът.

— Хич не разбирам кво искаш. Много дрънкаш, пък нищо не казваш.

— Прав си. Абсолютно си прав. Ще премина направо към въпроса. Способен ли си да се грижиш за „Дабъл М“?

Въпросът се стовари върху Келсо като удар между очите.

— Кво искаш да кажеш? Кво, дяволите да те вземат, искаш да кажеш?

— Аз съм Робърт Маккена — син и наследник на Маркъс Маккена. Бих ви помолил, сър, да не разкривате самоличността ми пред никого... засега.

— Кво шъ рече туй да не разкривам?

— Да не казваш — сухо отвърна Робърт. — Не казвай на никого кой съм.

— И що не? Да не та е срам?

— Не, разбира се — остро възрази чужденецът. — Но само глупакът разкрива плановете си, преди да е готов да ги реализира.

Въпреки че беше много заинтригуван, Келсо не искаше да се издаде и само изръмжа:

— И кво искаш от мен?

— Чух разговора ти със съдържателя и си помислих, че може би ти си човекът, с когото бих могъл да се сработя. Ще имам нужда от способен мъж, който да се грижи за ранчото, когато поема контрола върху наследството си. — Робърт не можеше да повярва на късмета си да срещне изхвърлен от ранчото работник на това отвратително място.

Тъй като Келсо не отговори, дребният мъж наля отново чашата му и се огледа наоколо, за да се увери, че никой не може да го чуе.

— Не се учудвам, че не си успял да се разбереш с онзи приятел — Махафи. Той е безскрупулен човек. Искан да измъкне ранчото от мен и сестра ми. Разправя, че уж съм му го бил продал и имал нотариален акт за земята. Документите очевидно са подправени. Преди около седмица изпратих двама души да кажат на Виктория, че искам да се срещна с нея в града, но те не се върнаха. Бих отишъл при нея сам, но няма да мога да се измъкна жив от долината. Махафи ще се погрижи за това.

— Аз няма да ида там, ако туй се опитваш да кажеш.

Робърт не обърна внимание на думите му.

— Много се безпокоя за сестра си. — Направи кратка пауза, за да придаде по-голям ефект на думите си. — Правилно ли съм чул, че работниците ще отидат да приберат добитъка?

— Тхъ.

— Доколкото разбрах, всички говеда ще бъдат откарани на около двадесетина мили на юг?

— Тхъ.

— Значи можем да бъдем сигурни, че по някое време Махафи няма да е в ранчото, нали така?

— Тхъ.

Робърт се опита да прикрие раздразнението си. Проклет глупак! На това проклето място нямаше ли поне един човек, който да може да свърже две изречения смислено?

— Предполагам, че си човек с много приятели. Познаваш ли някой, който би могъл да занесе една бележка на Виктория?

— Може и да познавам.

— Ако успеем да доведем сестра ми в града, бихме могли да поговорим с нея разумно. Въпросът е да се отървем от Махафи.

Келсо забеляза, че непознатият каза „ние“. Беше приятно да бъдеш част от нечий план, но най-добре щеше да бъде, ако разкрие картите си пред него, за да са наясно кой къде е.

— Не съм сигурен, че мога да остана тук. Претрепах до смърт Стоунуол Пери, пък той има много приятели.

Робърт понечи да каже нещо, но премисли. Започна да върти чашата между пръстите си. Тишината ставаше все по-напрегната.

— Някой видя ли те?

— Не, ама ако Стоунуол не е пукнал, ще им каже.

— Значи остава само неговата дума срещу своята.

— Май да.

— Но ако си управител на „Дабъл М“, кой би се усъмнил в теб?

Келсо смукна дълбоко от цигарата си и се загледа право пред себе си. Лицето му остана непроменено, но в очите му се появи опасен блясък.

— Вярно ли казваш?

— Нямам навика да говоря, само за да чувам гласа си. В Англия имам имение, за което трябва да се грижа. Искam да уредя тази досадна работа тук, да оставя ранчото в сигурни ръце и да си замина.

— Може и да познавам такъв човек.

— Някой, който да занесе писмото на сестра ми?

— Тъхъ.

— Някой, който ще знае кога Махафи няма да бъде в ранчото? — продължи Робърт.

— Туй няма да остане скрито.

— Имам сигурен човек от Денвър, който ще се погрижи за него, освен ако ти не искаш да свършиш тази работа.

— Искаш да го пречукаш?

— Сещаш ли се за друг начин да се отървем от него? — Гласът на мъжа стана по-суров и Келсо видя в друга светлина контето с изискани маниери. Той беше студен, пресметлив и опасен.

— Пет пари не давам дали ще му светиш маслото. Не искам само да пострада мис Виктори. Това е.

Значи този идиот е влюбен в нея, помисли си Робърт. Толкова по-добре. Несподелената любов е чудесна причина да убиеш жена и... да

бъдеш обесен за това.

— Аз също, приятелю. Нали затова си правя целия този труд. Сестра ми е невинна млада жена, която няма сили да се противопостави на мъж като Махафи. Той ще ѝ отнеме ранчото и ще я изхвърли на улицата без пукнат грош. — Наблюдаваше със задоволство ефекта, който прочувствената му реч произведе върху пияния наемник.

— Познавам един човек, който ще свети маслото на Махафи, без да му мигне окото. Той често наминава към града. Много си пада по жените, та идва да се забавлява. Ще си отворям очите за него.

— Колко време ще ни отнеме това според теб?

— Няколко седмици.

— Не може ли по-рано?

— Щом трябва да чакаш, доде Махафи замине за ранчото, няма закъде да бързаш.

— Няма ли някой друг, който би могъл да ни създаде проблеми?

— Ъхъ. Едно момче на име Сейдж. Голямо копеле. Никога не знайш къде ще те удари. Ама той няма да тръгне срещу мен, освен ако Стоунуол не му каже, че съм го пребил.

— Ще се оправим и с него — уверено каза Робърт Маккена.

— Сичката таз работа можеш да я свършиш по-лесно. Само трябва да кажеш, че Махафи иска да прогони мис Виктори от ранчото и стотина мъже ще му скочат, хем без и косъм да падне от главата на сестра ти.

— Не! Първо трябва да поговоря с Виктория. — Англичанинът отпи голяма глътка от уискито си. По-спокойно, човече, по-спокойно. Нищо няма да спечелиш, ако този тук разбере колко бързаш!

Робърт бе прибрал парите на Махафи и му бе дал фалшифицирани документи. Махафи трябваше да бъде убит, преди да е разбрал, че е бил излъган. Виктория — също. Тогава ранчото щеше да бъде само негово. След това щеше да го продаде отново, докато е още тук, и да се върне в Англия. Щом веднъж изплатеше комарджийските си дългове, би могъл отново да заживее прилично.

Усмихна се съучастнически на Келсо. Само още две минути и този простак щеше да започне да яде направо от ръката му.

— Ще започнем, както ти казах. Виктория трябва да дойде в града. Искam от страна на Махафи да не я заплашва нищо. Това само в

случай че плановите ни се объркат, нали разбираш? Ще ѝ напиша много убедително писмо. Ако твоят човек успее да ѝ го предаде, ще падне нещо допълнително и за теб.

Дяволите да го вземат този проклет Кеш и хлапето, дето тръгна с него. Ако си бяха свършили работата както трябва, сега Виктория и Махафи трябваше да са мъртви и всичките ми проблеми да бъдат решени. Беше се надявал, че природената му сестра се е преместила в града веднага след появата на новия собственик. Всичко се беше оказало далеч по-трудно, отколкото се бе надявал в началото.

Келсо сви рамене.

— Щом си решил да плащаш.

— Да, решил съм да ви заплащам щедро. — Робърт се изправи. — Отседнал съм в хотел „Овърленд“ под името Малкълм Гренвил. Уведоми ме веднага, щом твоят приятел се появи. — Отиде до бара, хвърли няколко монети и излезе.

Келсо се загледа след него. Той беше само едно нахално конте, но какво от това, по дяволите! Щеше да си замине за Англия и той, Келсо, щеше да поеме работата в „Дабъл М“. Почти можеше да си представи учудването на Сейдж Харингтън, когато му съобщи, че е уволнен. Господи! Надяваше се, че Стоунуол е вече погребан в гробището, без да успее да издаде кой го е пребил. А момичето? Ако Махафи умре, то ще бъде принудено да си замине. И всичко ще бъде забравено. Само допреди малко нещата му се струваха безнадеждни, но ето че съвсем скоро щеше да им покаже, че никой не може да се отнася с презрение към Келсо.

Приведен под ниското сиво небе и изливащия се като из ведро дъжд, Сейдж седеше на седалката и държеше поводите. Мразеше да кара фургона точно толкова, колкото и мрачните, дъждовни дни. Единственото хубаво нещо, което би могло да излезе от това пътуване, бе, че когато отиде до ранчото, за да поправи счупеното колело, можеше да види Нели. Откакто я бе вдигнал на ръце на верандата, нито за миг не бе престанал да мисли за нея.

Лицето му се смекчи и той се отдаде на мечтите си. Нели, допряла малкото кученце до лицето си; Нели, застанала пред къщата с развени от вятъра поли; Нели, уплашена и разплакана...

Всеки път, когато се сетеше за Келсо и за това, което бе сторил на нея и на Стоунуол, го обземаше желание да го убие. Сейдж беше много избухлив и обичайната му мълчаливост само прикриваше онова, което бушуваше под повърхността. Рядко губеше самоконтрол, но когато това се случеше, гневът му беше необуздаем.

Ала откакто бе видял Нели, мисълта за нея му носеше някакво успокоение. Какво у това момиче, толкова слабичко, облечено в избеляла от пране рокля, го вълнуваше толкова дълбоко? Дали защото то бе успяло да долови неговата самота? Той познаваше и други жени — и почтени, и така наречените жени от баровете. За него между тях не съществуваше никаква разлика. Ала Нели беше нещо специално. От мига, в който я бе видял за първи път, бе разбрал, че животът му се е променил завинаги.

Не можеше да въздържи усмивката си, когато си припомняше как го бе закачала Руби. Тя беше единствения човек, от когото можеше да понесе подобно нещо. Всеки друг би отнесъл удар през устата.

— Виж кво ще ти кажа, мойто момче. Трябва да земеш да си намериш жена, та да си отгледате дечица. — И бе добавила нещо, което го бе накарало да се чувства обичан за първи път от много години насам: — Ще ги обичам кат мои си внучета, Сейдж. Ти само се погрижи за това.

После бе сложила ръка на рамото му и се бе прибрала в къщата.

Докато насочваше впряга към задните пристройки, Сейдж продължаваше да мисли за Руби. Когато беше пристигнал тук за първи път, тя бе поговорила с него, без да му задава въпроси, беше му разказала за себе си, за Стоунуол и за това как бе дошла да живее в ранчото. След това винаги се бе радвала да го види и бе приемала с удоволствие малките фигурки, които той майстореше за нея. Например онзи не дотам доизкусурен бухал и гъската, която пазеше, увита в една кърпа, в шкафа си и чиято шия беше прекалено дълга за тялото ѝ.

Беше така погълнат от мислите си, че не забелязваше поройния дъжд, докато от шапката му не започна да се стича вода. Спря фургона пред един навес и повика ковача.

Старият Хитч се появи до вратата.

— Май ще вали, а?

Сейдж се засмя:

— Май вече вали.

— Проблеми с колелото ли имаш? Разбирам малко от тези неща. Ще ти помогна.

— С радост ще приема помощта ти, Хитч. Как е Стоунуол?

— Горе-долу — отвърна старецът и започна да разпалва огъня.

Духалото бе пробито, а металът, който използваша за наковалня, беше много назъбен, но Сейдж, въпреки тези малки трудности, успя да набие железен клин в колелото. Когато привърши, избърса натрупаната кал, за да провери работата си. Беше се получило добре. Ако разполагаше с необходимите инструменти, би могъл да го направи по-здраво, но и така щеше да върши работа. Постави отново колелото и погледна навън към проливния дъжд.

— Няма да се връщаш още тази вечер, нали? — Старият Хитч бе разпрегнал мулетата и ги бе отвел до яслите.

— Помислих за това, но предполагам, че няма да ми се наложи.

Вятърът беше много студен. След няколко дни щеше да го обърне на сняг. Сейдж беше доволен, че има извинение да спи на нара в пристройката, вместо върху одеялото във фургона. Напълни едно ведро с вода, внимателно окачи черпака и отиде в стаята, където се изкъпа, смени мръсните си дрехи и избърсна тридневната си брада. Разрови из багажа си за чиста риза. Измъкна една червена със седефени копчета, втъкна я грижливо в панталона и закопча колана си.

Струваше му се странно, но и много приятно, че щеше да се разполага в цялата пристройка. Всички работници, с изключение на стария Хитч, Пит и Клей, бяха в долината. Дори малкият Дуни беше отишъл да помага на Гофър. Мъжете от семейство Махафи бяха направили добро впечатление на Сейдж. Харесваша му, защото разбираха от работата си. Мейсън бе поел управлението от Стоунуол, без да предизвика недоволство сред работниците. Работеше наравно с тях и бе спечелил уважението им. В началото близнаците се бяха опитали да се измъкнат, но Мейсън бе останал непреклонен. За съвсем кратко време в ранчото бяха останали само жените, старият Хитч и Стоунуол.

Сейдж застана до вратата на пристройката и се загледа към голямата къща. Прозорецът на кухнята светеше. Дали сега там Нели не приготвяше вечерята? Осветеният четириъгълник го накара да осъзнае по-дълбоко самотата си. Какво ли чувства човек, когато се прибира в собствения си дом, гледа светлината в собствения си прозорец и знае,

че там го очакват? Че някой готви само за него? И когато вечерята привърши и кухнята се разтреби, седне пред камината и слуша как съпругата му говори нещо? А после, през дългите нощи, я притиска нежно в прегръдките си и ѝ шепне, и я целува и я люби...

Сейдж грабна мушамата, закачена на един пирон до вратата, разгъна я над главата си и затича през дъжда. Прескачайки локвите, се изкачи на верандата пред къщата на Руби. Точно изтърсваше водата от мушамата си, когато възрастната жена се показва на вратата.

— Крайно време беше да се появиш тук. Стоунуол те видя, кат си идваше, затуй сложих повечко ядене за вечеря.

Сейдж се засмя.

— Да, усещам аромата му. — Присегна се и дръпна панделката, която бе завързана на прошарената червеникава коса. — Тя не само умее да готви, но е и красива!

— Чуй, момче, нали ти казах да държиш ръцете си по-далеч от жена ми? — обади се Стоунуол от огромния си стол.

Руби отметна глава и кръглото ѝ лице засия в усмивка. Очите ѝ блеснаха радостно. Тази игра се повтаряше всеки път, когато Сейдж идваше у тях.

— Я млъквай, Стоунуол Пери! — провикна се тя със забавно раздражение. — Ти не каза нищо за панделката ми, кат да не я видя изобщо!

— Видях я!

— Да, ама нищо не ми каза. Ела да седнеш, Сейдж. Поговори си малко с моя мъж. Станал е нетърпим, откак легна на легло.

— През целия си живот не съм се застоявал толкова дълго — оправда се Стоунуол.

Сейдж седна, отбягвайки да погледне израненото лице на управителя. Гладко избръснатите му страни бяха хлътнали, а около очите му имаше огромни тъмни кръгове. Бе толкова отслабнал, че кожата под брадата и около челото му беше увиснала. Старият гняв и жаждата за мъст отново се надигнаха у младия мъж и той ги потисна с усилие, преди да заговори:

— Ще бъдем готови за прибирането на добитъка към средата на идната седмица. В низината има някъде около двадесет хиляди глави. Трябва да ги преместим, защото тревата там е на привършване.

— Толкоз много, а? — Стоунуол извади кесията си с тютюн, сви си цигара и я подаде към Сейдж през масата. — Мейсън изпрати ли някой да ги преброи?

— Прати Люд, точно както ти му каза.

Стоунуол изсумтя в знак на одобрение.

Руби се суетеше около вечерята и често поглеждаше към мъжа си. Беше ѝ болно да гледа човека, когото обичаше, седнал безпомощно на стола си, прекалено слаб дори да се движи сам. Когато го бяха докарали у дома пребит и окървавен, единствената ѝ грижа беше да го опази жив. Ала сега у нея се надигна дълбока омраза към нападателя и твърдо решение да му отмъсти.

Сейдж ѝ помогна да премести масата по-близо до Стоунуол и всички заедно вечеряха пържено месо със сос и бисквити. Младият мъж обра чинията си с последния залък хляб, облегна се на стола си и се усмихна към Руби.

— Кълна се, че ако не беше вече омъжена, щях да започна да те ухажвам.

— Е, ама вече съм заета, Сейдж Харингтън, пък и тук има други, които не са.

— Хайде, миличка — смъмри я съпругът ѝ с обич. — Ти пак почна да го сватосваш. Откак Нели пристигна тук, не е престанала да те хвали. Като че ли се опитва да убеди момичето, че сяка сутрин ти си тоз, дет окачва слънцето на небето.

Руби го погледна притеснено.

— Нищо такова не съм правила, Стоунуол Пери. Докъто та нямаше, Сейдж, аз само казвах, че...

Чу се леко почукване и вратата се отвори. Нели колебливо спря на прага, скрила главата си под тясна мушама и с покрит глинен съд в ръце. Тя не можеше да знае колко навременна беше появата ѝ и се смути, когато тримата я изгледаха учудено. Дали не се бяха досетили, че бе забелязала завръщането на Сейдж и затова бе изтичала от къщата към пристройката? За момент съжали за прибързаното си решение да намери някакво извинение и да дойде.

Пъргава, както винаги, Руби веднага застана до нея.

— Я глей, не е ли чудесно? Имаме си двама гости тази вечер. Боже господи, повечето време тук няма никой, а я виж сега — пълна къща. Кво носиш, Нели? Хайде, дай първо тази мушама.

Нели мълчаливо благослови бърливостта на Руби. Още при влизането си бе срещнала погледа на Сейдж, но сега умишлено го отбягваше.

— Донесох ти прясно масло — каза момичето и подаде съда.

— О, много мило, нали? Стоунуол не обича нищо повече от прясно разбито масло. Туй ще му дойде много добре. — Руби се опита да прикрие усмивката си и покри с една кърпа пълното гърне, което стоеше на масата. — Много ще върви с бисквити и мед, нали, Сейдж?

— Предполагам.

Нели едва чу отговора му, главата ѝ бучеше от смущение. О, как ѝ се искаше изобщо да не беше идвала! Не можеше да измисли какво да каже. Искеше да погледне към младия мъж, но не можеше да намери смелост.

— Е, аз ще се връщам.

— Та ти ей сегичка дойде! Никой не те вика, че да бързаш толкоз. Сейдж, я направи място на Нели да седне тук, пък ти се премести ей на оназ там пейка — нареди Руби и Сейдж веднага скочи.

— Не, не — запротестира Нели и лицето ѝ пламна. — Наистина трябва да се връщам. — Грабна мушамата от закачалката, където я беше закачила Руби. Беше съвсем мокра, но момичето не забеляза. Беше се изложила като глупачка и искаше да се махне, да избяга колкото може по-далеч от тези дълбоки сини очи. Бързо тръгна към вратата, но в същия момент Сейдж се озова до нея.

— Ще те изпратя до къщата.

— Чудесна идея, Сейдж — одобри решението му Руби, застанала зад стола на Стоунуол. — Не ти ли е студено само с този окъсан шал, Нели?

— Не, добре ми е. Ти... Няма нужда да ме изпращаш — най-после вдигна поглед към него. Присъствието му внасяше хаос в мислите ѝ и ускоряваше пулса ѝ.

— Но аз искам.

— Разбира се, че ще те изпрати — намеси се Руби. — Нели, не ща да тичаш сама навън в тази тъмница, дето могат да та...

— Стига, миличка. Той ще отиде с нея. Не е необходимо да говориш повече — засмя се съпругът ѝ.

— Кълна се, Стоунуол Пери, че си най-проклетият мъж, дет някогаж съм виждала! Смей само още веднъж да си отвориш устата!

— сопна се жена му.

— Благодаря ти за вечерята, Руби. Стоунуол, ще намина пак, за да разбера дали не искаш да предам нещо на Мейсън. Сигурно ще тръгна рано сутринта. — Сейдж отвори вратата. Нели излезе на верандата и чу смеха на Стоунуол и гласа на Руби, която се обръщаше към младия мъж:

— Не бързай, момчето ми. Таз вечер няма да си лягаме рано.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вратата се затвори и Нели започна да трепери. В гърлото ѝ беше заседнала буца, която ѝ пречеше да говори. Дъждът се стичаше на обилни струи от стрехата. Яркият блясък на светкавица освети тъмното било на платото. Тя разгърна мушамата над главата си.

— Не си тръгвай още.

Нели спря смълчана. Искаше ѝ се да му каже нещо, да разруши стената, която ги разделяше, да му покаже, че желае да остане с него. Беше разговаряла с няколко мъже, с изключение на братята си, нито един от тях досега не я бе смущавал, както този тук.

— Не би трябвало да разговарям с теб — мрачно каза той. — Не съм мъж, който може да говори с такова момиче.

— Защо ме спря тогава? — в гърдите ѝ се надигаше гняв. — Първо към самата нея, задето изобщо бе дошла, и после към него. — А и защо да не поговорим? Аз съм достатъчно голяма.

— Не съм човек, който се застоява на едно място. Аз съм който, който ходи на два, вместо на четири крака. Някои казват, че съм скитник. — Въпреки самоиронията в думите му, Нели долови горчивината и самотата в тях.

Стояха с лице един към друг, само на крачка разстояние, а дъждът тропаше успокоително по покрива над главите им. Силен гръм отекна откъм каньона и бързо заглъхна.

Тя потрепери.

— Студено ти е. Искаш ли да се върнем вътре и да изчакаме, докато дъждът поутихне?

— А ти? — премалаяла го попита Нели вместо отговор.

За нейна изненада, той се засмя.

— Господи! И защо трябва да искам подобно нещо? Та аз тъкмо стоях вътре и се чудех как да намеря начин да те видя, когато ти се появи на вратата.

В гърлото ѝ забълбука смях и разпръсна напрежението ѝ.

— Руби би могла да ни изхвърли отново под дъжда!

Този път той се разсмя, искрено и сърдечно.

— След като тя хвърли толкова усилия да ни остави насаме, бихме могли да поседнем малко. Ей тук има една гредка. — Улови ръката ѝ и я поведе към ъгъла на верандата.

Сърцето на Нели най-сетне се отпусна от обзелото я щастие и тя радостно се засмя. Седна, а Сейдж се настани откъм външната страна, за да я предпазва от водните струи, които се стичаха от стрехата.

— Ще се измокриш — предупреди го момичето.

— Няма, ако се покрива с мушамата. — Постла мушамата върху коленете им и я придърпа около раменете си. Усещането за малкото, доверчиво момиче, притиснато към него, не можеше да се сравни с никакво друго чувство досега. Нели, Нели! Не можеше да повярва, че тя е до него в тъмнината. Беше толкова близо, че можеше да усети стройното ѝ бедро, допряно до неговото. Забеляза, че трепери, обви ръката си около раменете ѝ и я притисна в извивката на мишницата си.

— Студено ли ти е, Нели?

Беше ѝ много приятно, когато той произнасяше името ѝ. Никога досега не се бе чувствала толкова развълнувана. Но не от студ трепереше.

— Не, не ми е студено. Сейдж? — Обърна се към него, но беше толкова тъмно, че не можеше да види очите му. Ала усещаше върху лицето си дъха му с лек мирис на тютюн. — Ще ме помислиш ли за глупачка, ако ти призная, че треперя от... вълнение?

— Аз също съм развълнуван. — Гласът му беше нисък и много нежен. На Нели ѝ се искаше да намери достатъчно смелост, за да постави ръката си върху гърдите му. Усещането за силното, стегнато тяло, притиснато до нейното, караше сърцето ѝ да бие учестено и надигаше сладостна тръпка по гръбнака ѝ.

— Никога досега не съм седяла така с мъж. — Тя се засмя като малко момиченце и измъкна ръката си изпод мушамата, за да отметне падналата над очите ѝ коса. — А ти? С момиче, искам да кажа.

— Не. Но мисля, че ще ми хареса да стоя така винаги когато вали... с теб. — Ръката, която я бе прегърнала, я притисна по-силно и тя се облегна на нея. — Опитвах се да намеря начин да те видя. Имах предчувствието, че това ще стане.

Нели тихо се засмя и ръката му улови нейната под мушамата.

— Защо, мислиш, дойдох у Руби? Едва не умрях, когато видях, че на масата й има цяло гърне с масло!

— Така ли? Изобщо не съм забелязал. Виждах само малкото тъмнокоeso момиче, което бе застанало до вратата. — За първи път от много години насам самотата не тежеше на раменете му като непоносим товар и той се почувства свободен и млад.

— Бях толкова нервна, Сейдж. Мислех си, че всички са разбрали, че само си търсех повод да дойда да те видя. О, мислиш ли, че трябва да се срамувам, задето признах, че искам да те видя? — Отново се засмя и скри лице в гърдите му.

— Изобщо не трябва да се срамуваш. Това признание много ме зарадва. — Той сведе глава, докато я допря до нейната. — Нели, мила, от деня, в който те видях, не мога да престана да мисля за теб. И преди да те пусна да си отидеш, бих искал да те целуна. Ще ми позволиш ли? — Преглътна буцата, която заседна на гърлото му. Никога не бе желал нищо друго, освен да закриля това чудесно, подобно на фея момиче. Искаше му се да я грабне и да я отнесе някъде, където щяха да бъдат само двамата. Той щеше да се бори, да работи неуморно, за да й осигури безопасност и спокойствие. *Глупак*, изстена мислено. Тя не ти отговори. Избърза и я уплаши!

— Никога не съм се целувала с мъж досега. Не зная как се прави — прошепна Нели с несигурен глас.

Той се засмя с облекчение.

— Няма нищо сложно.

— Предполагам, че си го правил често.

— Няколко пъти, но никога не съм го искал повече, отколкото сега.

Тя се облегна на рамото му и вдигна глава. Сърцето му заби лудо. Заля го вълна от желание, но това не беше страст, а непреодолима необходимост да я закриля. Разтворените устни на Нели молеха за нещо — той нямаше представа за какво, но щеше да се погрижи да го получи.

Наведе се и допря устни до нейните. Целувката, въпреки че беше изпълнена с топлина и обич, беше само лека милувка. Той искаше нещо повече, но някакъв вътрешен глас го предупреждаваше да не насилва нещата, така че положи една целувка върху челото й и я погали по бузата.

Тогава забеляза, че мушамата се бе свлякла и водата се стичаше по гърба му. Придърпа я отново и усети как Нели се отдалечава от него. Опита се да я притегли обратно, но тя се възпротиви.

— В джоба ти има нещо, което ми убива — извинително прошепна момичето. Никога не се бе чувствала толкова щастлива. Леката ласка на устните му бе толкова нежна, толкова сладка — нещо, което по-скоро даваше, отколкото отнемаше. Искаше ѝ се да се притиска до него, да го докосва с ръцете си и мислено се закле да го направи още преди тази вълшебна нощ да свърши.

Ръцете му пуснаха нейните и той започна да рови из джоба си.

— Съвсем забравих за това. — Сложи в дланта ѝ някакъв малък предмет. — Направих го за теб. Не е голям като този на Руби, но мисля, че стана по-сполучлив.

Пръстите на Нели се обвиха около малката дървена фигурка.

— О, благодаря ти! Не беше необходимо да си правиш този труд, но наистина много се радвам. — Вдигна бухалчето пред лицето си. — Искам да го видя. Не мога да чакам, докато се прибера у дома.

— И не е необходимо да чакаш дотогава.

Сейдж пусна мушамата върху главите им и тя ги обвини като призрачен пашкул. Бръкна отново в джоба си, извади кибрит, драсна една клечка в нокътя на палеца си и прикри пламъка с длани.

Нели разглеждаше малкото късче тъмно дърво. То беше издялано съвършено — от големите кръгли очи и малките ушички до покритите с малки перца крачета, стъпила върху тънко клонче. Започна да го върти в ръцете си и на устните я заигра усмивка. Клечката догаряше и тя духна пламъка. Стисна бухалчето в едната си ръка, а с другата погали бузата, почти допряна до нейната.

— Благодаря ти, Сейдж — прошепна. — Винаги ще ценя подаръка ти.

— Нели... Нели...

Тя остана неподвижна, с надеждата, че той ще я целуне отново, и Сейдж не закъсня. Притисна длани към гърдите му. Дъхът им се смеси за момент, преди устните му да покрият нейните. Нежно, сякаш се страхуваше да не ѝ причини болка, той я целуваше отново и отново. Не бързаше. Тя откликваше с готовност и по-скоро чувстваше, отколкото чуваше, как той тежко си поема дъх всеки път, когато се отделяше от нея. Ръката ѝ се плъзна към врата му и го притисна по-силно.

Този допир едва не го подлуди. Даваше ли си сметка тя какво прави? Дали разбираше какви усилия му струва да се въздържи да не разтвори малката влажна уста, за да я вкуси и да ѝ се наслади докрай? Позволи си един кратък миг на страст и я целуна жадно. Ала това само ѝ вдъхна допълнителна смелост и тя плъзна ръка по гърдите му.

Сейдж смъкна мушамата, допря страна до косите ѝ и пое дълбоко въздух.

— Трябва да се върна вкъщи — измърмори Нели, но не направи опит да се отдръпне, затова той отново я притисна и допря устни до челото ѝ.

— Искаше ми се да не се налага, но няма как. — Сейдж се изправи и ѝ помогна да стане. — Не зная кога ще се върна. Прибирането на добитъка ще ни отнеме поне една седмица. — Леко докосна меката коса и улови един немирен кичур. — Дъждът престана, но всичко е в локви. Ще те пренеса на ръце, за да не се намокриш.

Той я повдигна, сякаш беше малко дете. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и Нели отново се притисна към него, доволна, че има оправдание да се порадва още малко на близостта му. Мъжът се опитваше да запази равновесие и тя се засмя в ухото му.

— Няма да ти е толкова смешно, ако те изпусна в калта — подразни я Сейдж.

Ръката ѝ се стегна около врата му.

— Няма да го направиш! Ще се държа здраво, за да те повлека със себе си!

— Струва си да опитаме — погали той бузата ѝ с устни.

— Кой пере ризите ти, Сейдж? Тази ухае много приятно.

— Сам си ги пера. Но понякога го прави Руби.

— Ти много я обичаш, нали?

— Да. Двамата със Стоунуол са моето семейство.

— Никого ли си нямаш?

— Не. Всички починаха.

Нещо в тона му накара сърцето ѝ да се свие.

— Някой ден ще ми разкажеш ли за тях?

— И аз бих искал — тихо отвърна той.

Стигнаха до къщата. Сейдж се изкачи на верандата, но не я пусна. Искане ми се да не се налагаше да я пускам, тъжно си помисли

Сейдж в момента, в който Нели си каза мислено: Иска ми се да не се налагаше да ме пуска.

Сейдж я притисна към себе си.

— Мога ли да се надявам на още една целувка? — подразни я лениво, но гласът му издаваше изгарящия му копнеж.

— А искаш ли? — не можа да се въздържи да го подразни и тя. Всичко беше толкова ново, толкова прекрасно — да разговаря с него така, без да ѝ се налага да обмисля всяка дума.

— Много. Ако не ми позволиш, ще те пренеса обратно и ще те оставя в калта.

Нейният смях се примеси с неговия. Бяха толкова погълнати един от друг, че не чува шума от отварянето на вратата.

— Нели! — Единият от близнаците се втурна на верандата. — Кво, по дяволите, правиш със сестра ми? Пусни я!

— Клей... Пит... — засрамено извика Нели.

— Пускай я! — заповяда Клей. — Що се навърташ тук?

Сейдж остави Нели на земята, но продължи да държи ръката ѝ.

— Пренесох я от къщата на Руби, за да не си намокри роклята — търпеливо обясни той.

— Много време ти отне! Тъкмо тръгвах да я търся!

— Клей! Нямах право! Аз съм голяма жена!

— Ти си само едно хлапе, когато става въпрос за мъже. Влизай вътре!

— Няма! — възнегодува Нели.

— Върви — тихо каза Сейдж и я побутна леко. Тъй като тя не помръдна, той добави: — Всичко ще бъде наред.

Лицето на Нели пламна и тя се подчини. Сейдж се обърна към брат ѝ:

— Няма от какво да се притесняваш. Аз съм последният мъж на земята, който ще нарани Нели.

— Стой по-далеч от нея! Ясно?

— Слушай, момче — процеди през зъби Сейдж, — не ми казвай кво да правя. Радвам се, че се грижиш за сестра си, но не ме нервирай!

— Моята сестра не е за някакъв си скитник!

— Съгласен съм.

— Клей, кво, по дяволите, става тук? — Пит отвори вратата и застана до брат си.

— Хванах го с Нели. Седеше тук и я държеше на ръце. Казах му да стои настрана от нея.

— Не искам неприятности. Много уважавам сестра ви, но предупредих брат ти да си държи езика. Няма да позволя да тръгнат приказки, задето съм прекарал малко време с Нели.

— Мисля, че туй е нещо, с което трябва да се оправи Мейсън — каза Пит. — Ако той мисли, че си подходяща компания за нея, ще ни го каже. Прибирай се, Клей. По-добре да не се забъркваме в нещо, с което не можем да се справим. — Решително избута брат си и затвори вратата.

Сейдж остана неподвижен за миг, после тръгна към къщата на Руби. Вятърът донесе вой на койот, който прозвуча самотно, извиси се до писък и заглъхна по посока на хълма.

Младият мъж впери празен поглед в тъмнината. Липсваше му дар слово, но отчаяно разбираше, че трябва да намери начин да се сближи с братята на Нели. Трябваше да ги накара да разберат, че обича сестра им. Всички думи, които намираше, му се струваха празни и неподходящи. Тази вечер беше разбрал, че не е лесно да се говори за любовта, когато тя е толкова дълбока и искрена.

Седна на гредата, където допреди малко беше стоял с нея. Сви цигара, драсна клечка и я запали. Над главата му прелетя прилеп. Леденият вятър го шибна в лицето. Зимата идваше.

Дръпна няколко пъти от цигарата, преди да я хвърли в калта. От много време нямам собствен дом. Ще трябва да свикна да стоя на едно място, и мога да го направя. Отдавна ми се иска да намеря подходяща земя. Няколко крави и коне. Преди всичко коне. Нищо прекалено голямо — просто място, което ще бъде само мое. Някое красиво кътче, в което пътят ще ме отвежда в моя дом. Искам да гледам своите коне на поляната, да знам, че вкъщи ме очаква собствената ми жена и децата ми тичат, за да ме посрещнат. Мъжът е половин човек, когато е сам. Той има нужда от съпруга, за която да работи, да се грижи и от която да зависи. Руби и Стоунуол са истински късметлии.

Сейдж продължаваше да размишлява, но не за самотата си, а за възможността да изтегли парите си от банката на Изток, да построи собствен дом и да убеди Мейсън Махафи, че е подходяща партия за сестра му. В едно нещо беше убеден — нямаше да откъсне Нели от семейството ѝ, освен ако то откажеше да го приеме. Но ако това се

случеше, той щеше да реши какво да прави. Нямахше да се откаже. Бе намерил идеалната жена и нищо нямаше да го раздели от нея.

Нели се ослушваше зад вратата и когато братята ѝ се прибраха, ги последва в кухнята. Застана до масата с блестящи от гняв очи. Пит се засмя и ѝ намигна, но лицето на Клей приличаше на буреносен облак.

— Нямахше никакво право да ме излагаш така, Клей!

— Нямам съм право! Кажете ми кой има повече право от родния ти брат?

— Не правех нищо неприлично. Ти се отнесе към мен като към дете. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— За мъже като него ти знаеш толкова, колкото и Дора!

— По-тихо, Клей. Виктория е тук — предупреди го Пит. — Нали не искаш да чуе как се карат в семейство Махафи?

— Какво искаш да кажеш с това „мъже като него“? — извика Нели, без да я е грижа, че някой може да я чуе.

— Той е убиец, това! Наемник! Убил е трима души още когато е бил на шестнадесет години. Стой настрана от такива мъже!

Дъхът ѝ секна, но тя не сведе глава.

— Не ти вярвам!

— И Пит чу, когато Люд ни разказваше за това. Момчетата го харесват, но се страхуват от него. Той е само един бездомен скитник — горчиво заключи Клей.

Острите му думи я нараниха дълбоко и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Отвори уста да каже нещо, но премисли и изправи решително слабиците си рамене.

— Той беше много мил и внимателен с мен и аз няма да повярвам на никакви отвратителни слухове за него, освен ако лично не ги потвърди. — Устоя на обвинителния поглед на брат си. Отчаяно се опитваше да запази самоувереността, която бе придобила през последните няколко седмици. Устните ѝ бяха свити решително, а главата ѝ — вдигната.

— Мейсън ще го накара да си събере багажа — упорито заяви Клей.

Загледана някъде над главата на брат си, Нели изрече бавно:

— Ако се стигне дотам, аз ще тръгна с него. Стига той да пожелае.

— Господи! Поговори с нея разумно, Пит!

— Мисля, че се горещиш за нищо, Клей. Тя само е поговорила с този човек. Не виждам нищо лошо в това. Сдържай гнева си, докато Мейсън се върне. Той ще се оправя с положението.

На Нели ѝ се искаше да се разридае с глас. Току-що бе преживяла най-вълнуващото нещо през живота си, а ето че Клей разваляше всичко. Ако не стискаше малката дървена фигурка в ръката си, би могла да си помисли, че случилото се на верандата на Руби е било само сън. Въпреки че изгаряше от нетърпение да разгледа подаръка на Сейдж, тя го пусна в джоба си, за да му се порадва насаме. Сейдж, Сейдж! Ти не си лош човек! Как би могъл да бъдеш такъв, какъвто те описва Клей? Аз бих усетила това, когато ме целуваше! Сигурна съм, че бих усетила!

— Най-добре е да отидеш да си легнеш, Нели. — Гласът на Клей беше толкова строг, че у нея отново се надигна гняв.

— Не се опитвай да ме изпратиш в леглото като непослушно дете! Ще си легна, когато сама пожелае, Клей Махафи, и ще ти бъда благодарна, ако отсега нататък си гледаш само своята работа. — Сякаш за да засили раздразнението ѝ, Пит се разсмя и тя се обърна към него като дива котка: — Същото важи и за теб, Пит. Ти си мислиш, че не зная нищо, само защото толкова дълго бях затворена на онзи таван! Е, понаучих доста неща от Виктория, откакто пристигнахме тук. Тя не би позволила на никой да я отпрати в леглото. И аз няма да го позволя!

Пит продължаваше да се смее.

— Чу ли? Нашата малка сестричка е станала същинска фурия! По-добре се пази, Клей!

Близнакът му не се засмя, а само сбърчи притеснено чело.

— Това е нещо друго. Какво смята да прави Мейсън с Виктория? — Той седна до масата и наклони стола си назад. — Колкото по-дълго остане тук, толкова по-трудно ще ѝ бъде да се премести. А и къде би могла да отиде?

Момичето се обърна, когато Пит заговори:

— Мейсън знае, че всички мъже тук ще се нахвърлят върху нас като разярени оси, ако се разчуе, че се опитваме да изгоним Виктория от ранчото. Сейдж, който толкова обича Руби и Стоунуол, твърди, че те са много привързани към Виктория. Достатъчно е Руби да каже само една дума... — Пит веднага спря, като видя разстроено лице на

сестра си. — Нямам предвид, че Мейсън ще пострада нещо от Сейдж, но другите няма да стоят и безучастно да гледат как Виктория си тръгва оттук. Ако Мейсън е достатъчно умен — а аз мисля, че е, — той ще се ожени за Виктория и всичко ще се уреди.

— Това е отвратително, Пит. — Нели пренебрегна думите му за Сейдж и се съсредоточи върху казаното за Виктория. — Би било много нечестно от страна на Мейсън да използва Виктория по този начин.

— Ама няма да бъде честно и ако я накара да замине оттук. Нито пък ще бъде честно, ако тя насъска приятелчетата си срещу нас. А така всеки от двамата ще получи онова, което иска.

— Грешиш, Пит — тихо възрази Нели. — И двамата ще загубят. Нищо не би могло да бъде по-тежко от това да си обвързан за цял живот с човек, когото не обичаш. — Обърна се и излезе, преди някой от двамата да забележи сълзите, които не можеше да възпира повече.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Виктория вървеше с лице към вятъра, наслаждавайки се на влажния мирис, който идваше от север. Смрадликата беше обагрена в пурпурно, примесено с бледожълто и оранжево. Дъбовете бяха заменили зелената си премяна с жълта, а кестените, вече съвсем кафяви, скоро щяха да протегнат голите си клони към мрачното сиво небе.

Бавно заобикаляше камъните в малкото гробище. Вятърът шепнеше тържествено, а около кръстовете шумоляха изпадалите листа. Косата ѝ се развяваше зад нея като златисто наметало. Коленичи до гроба на майка си и прокара пръсти по буквите, които бяха издълбани върху дърво, доста избледняло през десетте години от влиянието на уайомингския климат.

Марта Уилсън Маккена

майка и съпруга

20 февруари 1825 — 22 юни 1860

Марта Уилсън Маккена. Виктория си припомни как майка ѝ казваше, че Марта е толкова глупаво и безцветно име, че като малка ѝ се е искало да се казва Глория, Еванджелин или нещо също тъй весело. Именно по тази причина беше нарекла дъщеря си Виктория. Ти ще бъдеш победителка във всичко, с което се захванеш. Просто трябва да го поискаш, бе ѝ казала тя. Но нещата съвсем не бяха толкова прости. Виктория се изправи бавно и се огледа. Имаше около десетина гроба. Два от тях бяха съвсем пресни — на мъжете, които се бяха опитали да убият Мейсън и нея. Но защо? Въпреки че многократно бе разговаряла със Стоунуол през последните няколко седмици, все още не можеше да открие причината.

Из околността се бе разчуло, че някой се бе опитал да убие Виктория Маккена и дори я беше ранил. Към ранчото се бяха стекли много мъже, които си тръгваха веднага щом се уверяваха, че тя вече е добре. Мейсън си беше извоювал славата на герой, задето се бе изправил срещу убийците и им беше отмъстил.

Северният вятър се оказа по-студен, отколкото бе очаквала. Закопча догоре блузата си, преди отново да седне на седлото. Роузи много ѝ липсваше. Новата ѝ кобила беше избрана от Мейсън. Изглежда, че именно той вземаше всички решения, що се отнасяше до нея и до „Дабъл М“.

Почувствала внезапен прилив на гняв, тя заби пети в хълбока на коня и препусна по склона. Наслаждавайки се на свободата да препуска срещу вятъра, бързо стигна върха и погледна към къщата.

От високите комини се виеше пушек, отпред имаше проснато пране, а Дора си играеше с кученцата пред къщата на Руби. „Дабъл М“ се беше променило след пристигането на семейство Махафи.

Виктория потръпна от студа, но остана загледана в Нели, която се бе появила като светло петно на фона на дървената постройка и бе започнала да прибира дрехите. Откакто бе дошла в ранчото, тя беше заякнала. Беше весела, мила и хубава и изгаряше от нетърпение да научи всичко за домакинската работа. Само след няколко урока правеше бисквитите хубави почти като тези на Виктория. Харесваше ѝ да чисти къщата и умееше да шие така добре, както всеки шивач в Саут Пас Сити. Единственото, до което отказваше да се докосне, бяха куките за плетене. Твърдеше, че се е наситила на плетенето на дантели до края на живота си... Именно успокояващото присъствие на Нели правеше поносимо пребиваването на толкова непознати хора в дома ѝ.

Виктория забеляза как Мейсън се появи откъм пристройката, спря и погледна към хълма. След като я беше целунал, двамата бяха оставали насаме няколко пъти, но той не бе повторил опита си да я докосне. Ала често го бе улавяла да я гледа напрегнато и винаги бе принудена първа да сведе поглед.

Подкара коня към ранчото и продължи да го наблюдава. В подножието на склона дръпна рязко поводите и се втурна към двора. Точно преди да стигне оградата, Мейсън отвори вратите и тя влезе, без да го погледне. Скочи на земята, потупа кобилата по главата и подаде поводите на стария Хитч.

Старецът се усмихна на гримасата на Мейсън и на дръзкия поглед на мис Виктори. И веднага се засмя с глас. Ако на света съществуваше мъж, достоен за нея, то това беше Мейсън. Те бяха идеална двойка. Без да престава да се смее, Хитч отведе животното в конюшната.

Мейсън затвори вратата.

— Да не се опитваш да си счупиш врата?

— И кое те кара да мислиш така? — невинно го погледна тя. — В случай че си забравил, ще ти припомня, че яздя от доста време насам. Всяка година се състезавам с мъжете на празненството след прибирането на добитъка и имам намерение да го направя и този път.

— Ще започнем прибирането вдругиден. Ще ни отнеме седмица или десетина дни да приключим всичко и да внесем парите в банката.

— Откакто се помня, това ще бъде първия път, в който Стоунуол няма да участва — мрачно каза Виктория. — Обикновено ние с татко и Руби го чакахме в града и отивахме в хотел „Овърленд“, за да празнуваме. Татко обичаше празненствата.

— Не виждам причина да не продължим тази традиция. Аз също ги обичам.

— Ще изчакаме няколко дни, за да дадем възможност на мъжете да се позабавляват в града. Разбира се, не всички остават. Някои бързат да се приберат в ранчото.

— Имаш предвид онези, които се крият от закона?

— Възможно е. Никога не съм ги питала. — Двамата вървяха бавно към къщата. — Татко разгласяваше, че ще има празненство и неочаквано се оказвахме обградени от цяла тълпа гости. — Виктория се засмя и Мейсън си помисли, че това е най-приятният звук, който някога бе чувал. — Мисля, че идваха най-вече, за да се нахранят.

— А сега разгласено ли е?

— Предполагам. След смъртта на татко това стана грижа на Руби.

Бяха стигнали до вратата и той сложи ръка на рамото ѝ, за да я накара да спре.

— Когато започне прибирането на добитъка, ще бъдат ангажирани почти всички мъже. Ще оставя Сейдж, Джим Листър и още неколцина тук. Стоунуол одобри тази идея.

— Защо? Да не би да се опасяваш, че някой ще натовари ранчото и ще го отнесе оттук, докато те няма? Или пък че ще насъскам приятелите си против теб? — Гледаше го право в очите, без да издава безпокойството си от предстоящото му отсъствие.

— Виктория — раздразнено започна Мейсън, — не ме интересува дали това ти харесва или не. Ще се погрижа да не останеш

сама, без хора, на които може да се разчита. Нещата в долината доста се промениха. Не зная защо, но някой иска и двама ни мъртви.

— Не вярвам и никога няма да повярвам на това. Колко време мина? Цял месец? Нищо не се случи. Никой не би се осмелил да ме нападне тук. Ако има поне малко разум, разбира се. — Започнала веднъж, тя не можеше да спре и се нахвърли върху Мейсън с обвинителен тон: — Ти се настани тук и започна да се разпореждаш с живота ми, с ранчото ми, с дома ми... Стигна се дотам, че вече не мога дори да се движа свободно из собствената си земя. Ето, накарал си Хитч да ми оседлае тази стара кранта, която за нищо не става! Много си алчен, Мейсън! Дължа ти дори живота си!

Признаците вече ѝ бяха познати. Той всеки миг щеше да избухне. Какво я бе подтикнало да му наговори всичко това? Но то е истина! Ранчото все още е мое!

— Виктория! Ти злоупотребяваш с търпението ми! — Пристъпи към нея и снижи гласа си не защото се опасяваше, че някой ще го чуе, а защото се опитваше да овладее гнева си. — На теб ти харесва това, че сме тук! И си щастлива! Никога вече няма да пожелаеш да живееш тук сама и сама да се оправяш с всичката работа в ранчото. И въпреки че го премълча, аз съм свързан с живота ти и по друг начин.

— По какъв? — попита тя и веднага съжали, щом забележа особения блясък в очите му.

— Ти знаеш — усмихна ѝ се той. — Ти си една незадоволена жена, Виктория. Имаш нужда от мъж в леглото си и този мъж ще бъда аз!

Тя се задъха от унижение.

— Ти... Ти си грубиян!

— Да, такъв съм — засмя се Мейсън.

— Каза го, за да ми го върнеш!

— Да — повтори той. — Но го мисля съвсем сериозно.

Лицето ѝ така пламна, че тя престана да усеща дори ледения вятър. Опита се да мине покрай него, но той силно стисна лакътя ѝ. Тихият смях само усили гнева ѝ.

Хайде, малко диво коте, да отидем да поговорим със Стоунуол и Руби за празненството.

Салонът беше недостъпен за семейство Махафи от деня, в който бяха пристигнали. Вратата винаги беше плътно затворена. Когато искаше да остане сама, Виктория идваше тук или оставаше в спалнята си. Същата вечер, след като съдовете бяха измити и прибрани, тя остави всички около камината в кухнята. Мейсън и близнаците разговаряха за добитъка, Дуни се опитваше да научи Дора да играе на дама, а Нели си шиеше рокля от плата, който ѝ бе подарила.

Виктория отиде в салона и запали лампата с ръчно нарисувани в основата рози. Беше изстудено, затова свали покривката от клавесина и я наметна около раменете си. Не беше свирила, откакто Махафи се бяха настанили в дома ѝ, освен веднъж, когато бяха останали сами с Нели и момичето я беше помолило.

Свиренето ѝ доставяше огромно удоволствие. Поддавайки се на неочакван импулс, тя придърпа един стол и седна пред клавиатурата. Пръстите ѝ се движеха леко по пожълтелите клавиши от слонова кост. Грубото отношение на Дора не бе повредило инструмента. Подхвана една бавна мелодия и запя:

*Едно малко момиченце със сладка тъжна усмивка
и красиви златисти къдрици
веднъж влезе в магазина и каза:
Моля ви, господине, искам лилии, които никога не
вехнат,
за да ги изпратя на моята майка, която живее на
небето,
защото нашето бебе отиде там, скъпата ни
майчица да види...*

Беше така погълната от песента, че смътно чу хлопването на вратата. Гласът ѝ заглъхна и тя се извърна рязко. Всичките петима от семейство Махафи се бяха наредили край вратата. За момент настъпи пълна тишина. След това Нели побутна Дуни и влезе в стаята.

— Моля те, не спирай, Виктория. Мама често ни пееше тази песен. — Блесналите в очите на момичето сълзи накараха Виктория да свие рамене и отново да се обърне към клавесина.

Отхвърли мисълта за насъбралата се публика и започна да реди песен след песен. Пееше само за себе си, не за тях. Леко дрезгавият ѝ глас се смесваше с нежните звуци от инструмента.

Единствените песни, които знаеше, бяха тези, които бе чувала от майка си, и няколкото, които Руби беше научила от нейните гости. Пееше за каубоя, който мечтаеше за своята любима, и за комарджията, видял лицето на майка си върху картите, които държал.

Любимата ѝ песен беше „Ковчеже от розово дърво“. След като я изпя, понечи да затвори капака, но почувства нечий ръце върху раменете си. Инстинктивно разбра, че бяха ръцете на Мейсън.

— Изпей „Червеникавият кон“ — прошепна той в ухото ѝ.

Тя не можа да му откаже и изпя песента, чувствайки непрекъснато близостта му.

След края на песента настъпи тишина, която бе нарушена от гласа на Дора:

— Можеш ли да изпееш „Ръжено уиски“? — Малкото момиченце се беше усмихнало широко, показвайки дупките от липсващите си зъби.

Виктория огледа стаята. Близнаците се бяха подпрели на вратата, а Дуни стоеше до тях. Само Нели бе седнала на един от красивите бродирани столове. В гърдите ѝ се надигна състрадание. Те бяха натрапници в дома ѝ, но винаги бяха зачитали личната ѝ свобода. След грубото поведение на Дора всички се отнасяха много внимателно с мебелите, а пък и бяха приятна компания. Погледна към момиченцето, притихнало в очакване. Косата му беше разрошена, а по лицето му се виждаха следи от боровинково сладко, което бяха яли на вечеря. Но очите му блестяха и малките ръце мачкаха избелялата пола.

— Мога. Но не предпочиташ ли някоя друга песен?

— Не. Руби ме научи на тази. Мога и да танцувам.

Виктория почувства, че Мейсън се разсмя беззвучно, защото ръцете му се разтресоха върху раменете ѝ.

— Наистина? Тогава започвам.

Тя засвири приятната мелодия и Дора веднага запя:

*Ръжено уиски, ръжено уиски,
ръжено уиски искам.*

*Ще пия ръжено уиски,
докато се скрия в гроба.*

След всеки куплет Виктория правеше пауза, за да даде възможност на Дора да започне следващия. Детето знаеше всичките десет куплета и докато пееше, не спираше да се върти из стаята. След края на песента Нели и братята ѝ започнаха да ръкопляскат и да се смеят. Зарадвана от вниманието им, Дора се поклони.

— Изглежда, нашето момиче е много артистично — измърмори Мейсън.

— Възможно е, но трябва да научи и други песни — не може да сподави усмивката си и Виктория. Тя затвори капака на клавесина и смъкна покривката от раменете си, за да го покрие. Дора се приближи до нея и се облегна на коленете ѝ.

— Руби казва, че мога да танцувам и на сцената. Освен това мисли, че съм красива.

— Съгласна съм, наистина си много хубава.

— Можеш ли да ме научиш да пея и други песни? — Това бяха първите приятелски думи от страна на Дора.

— Ами... — бавно започна Виктория. — Би могла да научиш песните по-бързо, ако можеш да четеш. Мисля, че имам няколко книги, които навремето ползвах, когато сама се учех. Искаш ли да ги видиш?

— Ех, дявол да го вземе! Имат ли картинки?

— Някои имат. Утре ще ги потърся и ще ги разгледаме. — Виктория се изправи и Дора веднага затанцува към Дуни, за да му се похвали.

— Дора има нужда някой да се заеме с нея и да ѝ обясни, че дамите не използват изрази като „Дявол да го вземе!“ — намръщи се Мейсън.

— Някои ги използват. Не бих заменила Руби, за нито една от дамите, които познавам. — Очите ѝ блеснаха предизвикателно към него и тя добави на френски: — Маниерите ѝ невинаги са безупречни, но поне е искрена.

Той се разсмя.

— Тя е не само красива, но говори и френски — каза, сякаш разсъждаваше на глас, и я погледна закачливо.

— Съвсем малко — отвърна отново на френски Виктория и мина покрай него.

По-късно, когато се въртеше в леглото, тя си помисли, че за първи път от пристигането на семейство Махафи не бе отишла да провери дали вратата на салона е заключена. А само допреди няколко месеца изобщо не беше подозирала за съществуването им. И само защото Мейсън се беше срещнал с доведения ѝ брат в Англия, сега те бяха тук, в дома ѝ, но нещо у тях ѝ пречеше да ги намрази заради това и дори... я караше да ги харесва. Мислите ѝ се завъртяха около думата „любов“. Колко странно, мислеше си с горчивина, че досега не бе забелязала, че е красива! Тъй като никога не бе живяла в голямо семейство, то никога не ѝ бе липсвало. Дали щеше да ѝ харесва отново да прекарва дългите вечери сама, заслушана във вятъра и скърцането на дървената постройка — единствения шум в притихналата нощ?

Обърна се на една страна, объркана от собствените си мисли. Мейсън. Мейсън, който отмята падналата ѝ коса. Мейсън, който я прегръща, за да я стопли. Мейсън, който ѝ казва: Искам да усетя всеки сантиметър от прекрасното ти тяло, любов моя. Мейсън. Мейсън. Мейсън. През стиснатите клепачи закапаха горещи сълзи.

През нощта сънува прекрасен сън. Той я целуваше. Устните му бяха топли и изгаряха очите ѝ, бузите, шията. Сънят беше толкова истински, че тя почувства втвърдяването на зърната си и посегна, за да притисне ръката му към тях.

— Мейсън... — отрони се от устните, които жадно се стремяха към неговите.

— Целуни ме, любов моя. Прегърни ме и ме целуни.

— Да! О, да, Мейсън! — шепнеше страстно Виктория, опитвайки се да се притисне към него. Ръката ѝ се измъкна изпод завивката и се обви около врата му. В нея пламна огън, който болезнено се спусна към слабините ѝ.

Неочаквано се събуди от сладкия екстаз и се отдръпна стреснато.

— Какво? Какво...

Коленичил до леглото ѝ, Мейсън я притегли обратно в прегръдките си и скри лице в извивката на шията ѝ.

— Всяка нощ беше истинско мъчение! Трябваше да дойда! — Гласът му беше натежал от страст.

— Не! Не можеш...

— Искам да те прегръщам, да те любя...

— Мейсън... — Преливаща от нежност, тя се извърна с лице към него, тръпнеща от нетърпение да целуне твърдите му устни.

Той не преставахе да шепне между целувките:

— Позволи ми... позволи ми да те обичам... да те любя...

На света не съществуваха други ръце, освен неговите, нямаше други устни, освен тези...

Някакъв глас в нея крещеше: Не! Спри го! Кажи му да си върви! Ала тя не му обръщаше внимание. Вкопчи се в него с отчаянието на човек, застанал на ръба на някаква пропаст. Ако той я изоставеше в този момент, тя щеше да полети в нея. Силата на чувствата я тласкаше над разума, над волята, над самата нея, понасяйки я към някакво ново измерение.

Устните му бяха сладки, дъхът му — хладен, а бузите му приятно драскаха лицето ѝ. Нежната отначало целувка ставаше все по-настойчива. Тялото ѝ гореше, кожата ѝ беше настръхнала.

Значи това е истинската целувка, помисли си Виктория. Прекрасно е! Да усеща вкуса му, аромата му, близостта му. Искаше ѝ се да се слее с него и да останат така завинаги.

Когато целувките станаха по-продължителни, тя нерешително плъзна ръце по обраслите с гъсти косми гърди и инстинктивно почувства, че той желае точно това. Пръстите ѝ докоснаха твърдото зърно, спуснаха се надолу и се върнаха пак на него.

Мъжът се отдръпна и отново скри лице в извивката на шията ѝ. Ръцете ѝ бавно описваха кръгове по гърба му. Голата му кожа я изненада с гладкостта си. Тялото му откликваше на допира ѝ със засилващ се трепет.

— Има нещо много повече, любов моя. Много, много повече! — изстена Мейсън. — Нека ти покажа. Нека да те любя цялата!

Натискът на ръцете ѝ върху гърба му беше красноречив отговор, но тя прошепна:

— Какво би могло да бъде по-хубаво от това?

— Ще видиш — раздвижи устни върху нейните той.

Облегна се с ръка над главата ѝ и се изправи.

О, моля те! Не ме изоставяй сега! Мисълта я връхлетя толкова внезапно, че не беше сигурна дали не я бе изрекла на глас. Усети някакво раздвижване до леглото, завивката се повдигна и пружината

изскърца под допълнителната тежест. После две ръце я обгърнаха и я притиснаха към силното мъжко тяло.

Те лежаха върху възглавницата с лице един към друг и дъхът им се смесваше. Той улови едната ѝ ръка и я притисна към гърдите си. Дълго лежаха така, едва докосвайки се с устни. Върховете на пръстите ѝ галеха гладките рамене, врата му и се вплитаха в косата му така, както от много време насам бе желала.

— Косата ти ухае на мед и подправки — прошепна дрезгаво Мейсън и улови един кичур. — Всяка нощ мечтаех да бъда с теб като сега. — Дланта му се уви около едната гърд и палецът погали втвърденото зърно.

— И защо... защо не го направи? — попита тя между две целувки.

— Защото още не беше готова, любов моя. — Той повдигна нощницата ѝ. — Свали това — прошепна, плъзна ръка под дрехата и усети гладката кожа. — Свали го, мила.

— Мейсън... Не! — Виктория улови китката му и ръката му застина неподвижна. Той долавяше уплашеното туптене на сърцето ѝ.

— Всичко ще бъде наред. Ела при мен, любов моя. Ела съвсем гола, както в деня, когато си се родила. Само ти — топла, нежна, красива — не спираше да шепти той, докато решително изхлузваше нощницата през главата ѝ. — Ето така! Сега между нас не стои нищо! Толкова си красива!

Топлите му целувки започваха от устните и се спускаха към ухото и шията ѝ. Ръката му проследяваше всяка съвършена извивка на ханша и бедрата ѝ. Колко мил и внимателен е, помисли си Виктория. И все пак ме хвърля в изгарящ огън само с една целувка или съвсем лек допир! Искаше ѝ се да заговори, да му каже какво чувства, но долавяше, че Мейсън го знае.

Той с лекота я преобърна по гръб и я притисна с тежестта на дългото си тяло. Главата ѝ се оказа между двете му ръце, така че не можеше да мръдне, а и нямаше желание да го прави. Нещо силно се притискаше към слабините ѝ и тя учудено разтвори очи. Онази част от него, която пулсираше там, беше голяма и силна като цялото му тяло.

Всичко беше толкова хубаво, толкова естествено. Той беше много търпелив и нежен и леките ласки на ръцете му изпращаха вълни от приятна слабост по гръбнака ѝ. Тя несъзнателно плъзна длани по

широките му гърди, по изпъкналите мускули на раменете му. Неспособна да мисли, младата жена се отдаде на чувствата си.

Ръцете му помилваха корема ѝ и се спуснаха към топлата влага на слабините. Тя потръпна конвулсивно.

— Спокойно, любов моя. Спокойно.

— О, Мейсън! — въздъхна Виктория.

Той леко погали извивката на ханша ѝ, върна се отново към гърдите и стисна твърдото зърно между пръстите си, докато я заболя. Ала дълбоко в нея я измъчваше някаква друга, по-силна болка.

— Нека не бързаме, любов моя. Ще изчакаме, докато си напълно готова.

Без да знае, че ще изпита такова удоволствие, Виктория го бе желала точно по този начин. Тя се отпусна под ласкавия му допир. Тялото ѝ се разтърсваше от толкова непознати усещания, че тя не можеше да ги различи. Ако това беше начинът, по който мъжът и жената се съединяваха, господи, тогава той беше прекрасен!

Галещите пръсти се спуснаха надолу по тялото ѝ, докато докоснаха чувствителния триъгълник между краката. Тя се изви под напора на надигналата се страст. Ръцете му внимателно разтвориха бедрата ѝ. Виктория усети непоносимо напрежение, което постепенно запълваше болезнената празнина в нея. Едно внезапно движение на ханша му я накара да изпита болка, последвана веднага от удоволствие, и тя извика.

— Шшшт... Съжалявам, мила. Трябваше да го направя — прошепна той в ухото ѝ и остана неподвижен за момент.

Тя не каза нищо, а започна да обсипва лицето му с бързи, страстни целувки и се вкопчи в ханша му, за да задържи пулсиращата топлина в себе си. Той бавно започна да се движи. Виктория остана неподвижна, докато улови ритъма на движението, после започна да се повдига в такт с него и беше възнаградена е дълбока, настойчива целувка. Притисната към него, тя усещаше как той влиза все по-навътре в нея, издигайки я към някаква висина, където нямаше нищо друго, освен Мейсън и онова, което правеше с нея.

Като в унес го чу да ѝ шепне отдалече:

— Мила... Любов моя...

Когато се върна към реалността и възстанови способността си да чувства, тя усети тежестта на Мейсън, която я притискаше към

дюшека. Долепи устни до рамото му, наслаждавайки се на соления вкус на кожата. Той изви глава, намери устните ѝ и я целуна с такава нежност, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Виктория целуна белега върху бузата му, сякаш искаше с тази ласка да изтрие болката, която му бе причинила. Мейсън зарови лице в извивката на рамото ѝ като дете, търсещо утеха.

След малко се отдръпна и прошепна:

— Беше прекрасно!

— Да — задъхано потвърди тя.

Той се претърколи, повличайки я със себе си, и двамата се озоваха, легнали един срещу друг.

— Ако знаех какво означава да чувствам гърдите ти, притиснати до моите, не бих могъл да чакам толкова дълго. Как съм живял през всичките тези години без теб?

Телата им отново се притиснаха плътно и Виктория изтласка от съзнанието си всичко, освен този миг.

— А аз все се питах какво ли ще бъде!

— Аз пък си мислех, че зная.

— Чувствам се прекрасно!

Той се усмихна радостно.

— И аз.

— Как хората изобщо могат да спят?

— Но те не те държат в прегръдките си — подразни я Мейсън. Големите му ръце се обвиха около ханша ѝ и го притиснаха към неговия.

Тя се раздвижи и разтвори крака така, че да го чувства по-близо.

— Искане ми се да те имам отново, още сега — дрезгаво прошепна той.

— И защо не го направиш?

— Беше ти за първи път. Може да те боли.

Виктория улови ръката му и я притисна към меката извивка между краката си.

— И сега ме боли. Тук. Моля те, прогони тази болка!

— Никога няма да ти се наситя!

— Радвам се. Но продължавай да опитваш — тихо отвърна тя.

Оттук нататък вече нищо нямаше значение, освен задоволяването на отчаяната нужда, която двамата изпитваха един към

друг. Завъртяха се във вихър от удоволствие, сътворено от галещи пръсти, хапещи зъби и преплетени крака. Когато най-послед стигнаха края, сладостта избухна в тях по-силно, отколкото първия път.

Отново и отново през тази нощ той я привличаше към себе си, шепнешком ѝ разкриваше жаждата, която изпитваше по нея, и нуждата от топлите ѝ устни, които му се отдаваха с готовност.

Любиха се до късно през нощта, докато сладостното изтощение изпрати Мейсън в дълбок сън, а Виктория — в лека полудрямка. Тя лежеше, притисната до голото му тяло, положила глава на силното му рамо. Въпреки че ненавиждаше причината, довела Мейсън в „Дабъл М“, беше доволна, че той е тук. Обичаше го и искаше да остане с него завинаги.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Събуди се, сънливке — тихо прошепна Мейсън в ухото ѝ.

Тя отвори едното си око и видя светлината от лампата на масата, която изпълваше стаята. Забеляза лицето на Мейсън само на няколко сантиметра от своето. Прокара пръсти през него, за да се убеди, че е истинско. Истинско беше. Усмихна се.

— Защо си запалил лампата?

— Искях да те погледам, докато спиш. От половин час чакам да се събудиш. — Говореше като малко момче и тя се разсмя.

— Бях уморена. — Пръстите ѝ галеха зърната на гърдите му. Бяха прекарвали една дълга, изпълнена с удоволствия нощ.

— А струваше ли си?

— Можеш да се обзаложиш!

Погледът му я милваше нежно и Виктория забеляза на лицето му нещо, което не бе виждала преди — искрена, споделена обич.

— Ти влезе под кожата ми още първия път. — Дъхът му се смеси с нейния и когато тя се опита да отговори, думите ѝ бяха заглушени от целувката му.

— Мейсън...

— Не казвай нищо — отново я целуна той, преди да попита: — Много груб ли бях, скъпа? Много ли те боли?

Тя лежеше в прегръдките му, пъкнала бедрото си между неговите крака.

— Не зная. Изобщо не съм помръдвала. Мейсън?

— Хммм...

— Нели и близнаците...

— Искаш да си отида, преди да са ме видели да излизам от спалнята ти? — Той се отдръпна и я погледна закачливо.

— Не искам да си тръгваш, но не искам и да те видят.

— Не можеш да имаш всичко. Кое предпочиташ?

— Престани да ме дразниш! — помоли го тя и го погали с поглед. Мейсън изглеждаше щастлив като малко момче, което току-що

е получило нова прашка.

— Защо, мислиш, се събудих толкова рано? Сега си тръгвам, но ще се върна. — Той притисна челото си към нейното, така че носовете им се докоснаха. — Веднага щом приключим с прибирането на добитъка и внесем парите в банката, ще изпратим някого да доведе свещеника. Тогава ще мога да те грабвам и да те водя тук, когато си поискам! Пред нас повече никога няма да стои въпросът кой е собственик на „Дабъл М“. Това ранчо ще бъде наше, нашият дом. Тук ще се раждат децата ни. Аз ще уча момчетата да бъдат добри каубои, а ти ще учиш момиченцата да свирят на клавесин. Тук ще остареем, тук ще умрем и ще бъдем погребани в гробището на хълма. И не искам да спориш с мен, единствена моя любов.

Целувката му беше толкова страстна и удовлетворяваща, че тя дори не помисли да спори.

Докато се миеше и обличаше, Виктория едва сдържаше вълнението си. Влажната кърпа подежда добре на болезнено пулсиращите ѝ слабини. На слабата утринна светлина тя огледа тялото си. То изглеждаше същото, но нещо в него се бе променило завинаги — беше познало физическата страна на любовта, беше галено от мъжка ръка. Обличаше се механично. Нищо в досегашния ѝ живот не я бе подготвило за вълнението, което бе изживяла предишната нощ. Сърцето ѝ лудо биеше, а в стомаха ѝ се надигна някакво напрежение, което не се успокои дори когато притисна ръка към корема си.

След като се убеди, че косата ѝ е гладко сресана и роклята — прилично закопчана, тя излезе от стаята, долавяйки като в сън гласа на Мейсън откъм осветената кухня. На вратата се поспря и го погледна. Погледите им се срещнаха и ѝ се стори, че се задушават.

— Добро утро — сякаш я подразни той.

— Добро утро — успя да измърмори Виктория и кимна към Пит и Клей. Отиде до печката и отмести свирещия чайник, за да не изври. Свистенето на парата отекваше неестествено в стаята. Ръцете ѝ трепереха, но успя да налее вода за кашата. Усещаше погледа на Мейсън и не можеше да се въздържи, на свой ред, да не го погледне. Той ѝ се усмихна нежно и някаква топлина се разля в сърцето ѝ. Този мъж беше нейната друга половина — нейното сърце и душа, и тя никога вече нямаше да се чувства цялостна без него. За момент ѝ се стори, че двамата са сами в стаята. Всичко останало беше изчезнало.

— Ще трябва да се оправяш без мен, Виктория. — Гласът на Пит разруши магията. — Успях да убедя Мейсън да ме вземе при прибирането на животните. Старият Клей ще изпълнява тук ролята на куче пазач.

Неудобството ѝ се стопи и сърцето ѝ запя щастливо. Отметна лъскавата, златиста плитка на гърба си и очите ѝ заблестяха.

— Няма нищо, Клей. Остави ги да гълтат прах по пътя и да ядат само сушен грах. Ще ти направя боровинков пай.

Виктория долови нежния поглед на Мейсън. Как съм могла да си мисля, че е студен и безчувствен, запита се тя, загледана в тънките бръчици около устата му. Този спокоен, усмихващ се мъж нямаше нищо общо с човека със суровото лице, когото бе посрещнала на гарата в Саут Пас Сити. Мейсън я наблюдаваше преценяващо. Тя беше по-умна и съобразителна от повечето мъже, които познаваше. Но в същото време притежаваше женственост, каквато досега не бе виждал. Изведнъж бе изпълнен от гордост. Тя беше негова. Животът с нея нямаше да бъде скучен.

След закуска Виктория се наметна с дебел вълнен шал и бързо тръгна към корала. Над земята, като тънко одеяло, беше паднала сива мъгла. Мейсън не бе я помолил да излезе, но от погледа, който ѝ бе хвърлил, преди да напусне кухнята, тя долови, че би искал точно това. Нели бе дошла да ѝ помогне да приготвят закуската и сред шеги и закачки четиримата бяха изпълвали стаята с веселия си смях. Струваше ѝ се, че от раменете ѝ бе паднал тежък товар. Светът внезапно бе станал по-ведър и по-красив и Виктория почувства, че се е освободила от много от старите си задръжки. Някъде дълбоко в нея блъбукаше смях и тя се усмихна щастливо. Дори успя да изтласка в дъното на съзнанието си мисълта, че повече от седмица няма да види Мейсън. В мислите ѝ нямаше място за нищо друго, освен за опиянението от предстоящите няколко минути насаме с него.

Конят му бе оседлан и той завързваше едно завито на руло одеяло зад седлото. Старият Хитч даваше някакви съвети на Пит, но гласът му така и не достигна до слуха ѝ. Сетивата ѝ бяха отворени само за високия мъж в палто от агнешка кожа, с черна шапка на главата, която бе притискала към гърдите си няколко часа преди това.

Гледаха се мълчаливо. Мейсън завърза одеялото и решително я дръпна зад пристройката.

— Много неподходящо време да те оставя. — Гласът му беше дрезгав и закачлив, а устните му галеха ухото ѝ. — Ухаеш чудесно и изглеждаш щастлива!

Тя обви ръце около него:

— Ти също.

Ароматът, който се носеше от нея, и нейната близост го замаяха. Мейсън потисна с усилие желанието, което го измъчваше. Ръцете му се движеха по гърба и закръгления ѝ ханш, притискайки я по-плътено към себе си.

— Тази седмица ще ми се стори цяла година, но мисълта, че си тук и ме чакаш, ще я направи по-поносима — страстно прошепна той и отново я целуна.

Тя жадно отвърна на целувката му и към слабините ѝ се надигна вече познатият копнеж. Усети, че гърдите ѝ отново се втвърдяват, както предишната нощ, когато той ги беше галил.

— Любов моя. — Мейсън вдигна глава и я погледна в очите. — Не трябва да напускаш ранчото по каквато и да било причина. Ще изпратя обратно Сейдж и Джим Листър. Сигурен съм, че те биха могли да се справят почти с всичко. Клей също ще бъде тук. Аз ще се прибера при първа възможност. Можеш да разчиташ на това!

Тя не откъсваше от него пълните си с болезнена обич очи:

— Ще те чакам.

— Целуни ме. Ще трябва да се задоволявам с това задълго — тежко каза той.

Устните му се разтвориха и уловиха нейните и тя се притисна здраво към него. Целувката им сякаш щеше да продължава вечно, тъй като и двамата бяха обзети от желание да се слепят един с друг.

— Мейсън! — каза тя със смях. — Пит или Хитч...

— Да не мислиш, че Пит и Клей не са разбрали след тази сутрин? Аз не можех да откъсна поглед от теб и не чух нито дума от онова, което ми говореха.

— Престани да ме дразниш! — Докосна с пръсти устните му. — Те не биха могли да разберат, нали?

— Целуни ме пак или ще им кажа!

— Бъди по-сериозен!

— Добре, но само за малко. — Той се засмя, после я погледна напрегнато. — Има нещо, което исках да обсъдя с теб. Клей е много

разстроен, задето Сейдж обръща толкова внимание на Нели. Една вечер тя отишла до Руби и Сейдж я отнесъл на ръце обратно до къщата. Клей смята, че тя се е увлякла по него. На теб казвала ли ти е нещо?

— Зададе ми само няколко въпроса. — Черните ѝ очи се присвиха и Виктория се намръщи. — Но защо Клей е толкова притеснен? Да не би да смята, че Сейдж не е подходяща партия само защото досега не се е задържал на едно място? Много мъже обикалят навсякъде, преди да се установят някъде за постоянно.

— Момчетата чули, че бил убиец. — Спокойните очи я гледаха изпитателно, а ръката му галеше косата ѝ. — Сейдж е сериозен човек. Трябва да съм сляп, за да не го забележа. Откакто го назначихме на работа, той се труди много упорито.

— Татко го харесваше и му казваше, че за него тук винаги ще има място. Но Руби го познава най-добре от всички. Тя казва, че бил преживял нещо ужасно в миналото. Изрази се така: „Дяволът стои зад гърба му!“

— Това изобщо не ме успокоява — бавно каза Мейсън.

— Сейдж не би сторил нищо лошо на Нели! Веднъж видях какшибна един ловец с камшика само защото си беше позволил да удари една индианка. — Лицето ѝ издаваше обзелата я тревога. — Защо не го съдиш по делата му, а по това, което говорят другите за него? От всички мъже, които идват тук, не бих поверила живота си и този на Нели на никой друг, освен на него.

— Дори на мен? — Искаше му се отново да я накара да се усмихне.

— Да. Дори на теб — отвърна тя и смекчи думите си с целувка. — До днес Сейдж не е докосвал дори ръката ми, докато ти...

— Докато аз съм те докосвал навсякъде — завърши вместо нея той. — И смятам да го правя отново и отново.

— Тази сутрин си невъзможен!

— Аха. Целуни ме пак. Трябва да тръгвам. — Върху лицето му се изписа комично отчаяние.

— Няма ли да се чудят какво те е забавило толкова?

— Няма. Казах на Пит, че те обичам, затова ще отида да те целуна и да те докосна тук... и тук...

— Не! Не си му казал!

Мейсън се разсмя, обгърна раменете ѝ с ръка и я поведе към конюшната, където Пит ги очакваше, възседнал вече коня си и изкривил лице във весела усмивка.

— Много се забави, Мейсън. Аз щях да я целуна и за половината от това време. Дий! — Пит заби пети в мустанга, който изцвили и се втурна напред.

Виктория стоеше на двора и ги наблюдаваше как се отдалечават. Мейсън се обърна и ѝ махна. Тя също му махна в отговор и продължи да гледа след него, докато той се изгуби от погледа ѝ. Тръгна бавно към къщата, питайки се как да убие времето, през което нямаше да бъде до него.

Вътре беше студено. Съвсем скоро нямаше да може да стои дълго в стаята си, освен ако не е завита в леглото. Загърнат плътно в шала, Виктория сгъна измачканите чаршафи и приглади пухения дюшек. Сърцето ѝ заби ускорено, когато забеляза очертанията на двете тела по средата. Обзе я желание да се сгуши на това място и да не мисли за нищо друго, освен за онова, което се бе случило там. Но беше обещала книгите на Дора.

Огледа се бързо, за да се увери, че всичко е в ред, отвори високия гардероб, дръпна едно от чекмеджетата и извади няколко книги. Често си бе представяла как един ден по тях ще учи собствените си деца. Извади и малка дъска, върху която бяха издълбани буквите на азбуката. Баща ѝ я беше направил много преди да бе стигнала възрастта да се учи да чете.

След като затвори гардероба, остана за момент неподвижно, притиснала книгите към гърдите си и загледана към леглото, където двамата с Мейсън бяха прекарали нощта. Никога досега не бе изпитвала такова огромно задоволство. Постави ръка на корема си, точно над слабините. Беше ли там онова, което той беше разпръснал в нея? Бяха ли вече заченали детето, което един ден щеше да учи по същите тези книги? Би трябвало да изпитва неудобство, ала вместо това, тази възможност я радваше. Дали детето им щеше да има неговата тъмна коса и дълбоки сини очи, или щеше да бъде русо и тъмнооко като нея? Или може би щеше да вземе по нещо и от двамата? На лицето ѝ грейна усмивка. Ако им се роди момче, ще помоли Мейсън да го нарекат Маркъс — като баща ѝ. А Марта щеше да бъде

много подходящо име за момиченце, въпреки че майка ѝ никога не го бе харесвала.

Лек шум привлече вниманието ѝ към вратата. Усмивната, Виктория вдигна поглед, очаквайки по навик да види Мейсън. Но там стоеше Дора.

— Намери ли книгите?

— Да, и веднага се връщам в кухнята, където е по-топло. Бъррр! Толкова е студено тук. Ти нямаш ли шал?

Зъбите на детето тракаха от студ.

— Не, но имам палто.

Виктория измъкна от гардероба синя плетена наметка.

— Това се нарича „Прегърни ме“ и можеш да го носиш, докато изплетем едно специално за теб. — По дължината на наметката бе нанизана пъстра усукана връв. Виктория я издърпа и я завърза под брадичката на Дора. Дрехата стигаше почти до коленете на детето. Тя се разсмя. — Малко ти е дълго, но засега става. Ще купя прежда и ще изплета шал специално за теб.

— А ще ми направиш ли такава връзка? — Дора повдигна шарената връв и я допря до бузата си. На лицето ѝ грееше широка усмивка.

— Но ще трябва да ми помогнеш. Когато се научиш да плетеш, ще можеш сама да си правиш различни неща.

— И ще мога да направя шал за Мейсън?

— Разбира се. Ще му изплетем един червен за Коледа.

Утрото вече преваляше. Дора се оказа схватлива ученичка, но не можеше да задържа дълго вниманието си. Рано следобед вече настояваше да изтича при Руби и Нели и Виктория ѝ разрешиха. През целия ден двете не бяха имали възможност да си поговорят насаме.

Нели изпрати сестра си до вратата и се върна в затоплената кухня.

— Не зная откъде взема цялата тази енергия — засмя се тя. — Много мило от твоя страна, че се зае да я учиш, Виктория. — Леко поруменелите бузи на момичето правеха очите му да изглеждат още по-сини. Само преди малко двама конници бяха препуснали на юг и единият от тях беше Сейдж!

Виктория остави книгите и дъската на полицата, близо до часовника. Дървата в камината бяха почти догорели. Тя подбра

няколко по-тънки подпалки и внимателно ги хвърли в огъня. Когато се изправи, Нели стоеше до нея и се смееше закачливо.

— Няма ли да ми кажеш причината, поради която днес сияеш, Виктория?

— Толкова ли си личи?

— За мен е съвсем ясно. Разбрах го още тази сутрин, когато забелязах, че Мейсън не може да отдели очи от теб. Веднага се досетих, че нещо се е случило. Едва изчаках, докато Дора излезе, за да мога да поговоря с теб.

— За мен то е толкова ново, че не знаех дали бих могла да ти го обясня. — В очите на Виктория танцуваха весели пламъчета и тя се усмихна щастливо.

— Обичаш ли го? — попита Нели и си отговори сама, още преди Виктория да бе отворила уста: — Разбира се, че го обичаш! Знаех си! О, толкова съм щастлива! Мейсън те обича. Тази сутрин те гледаше така, сякаш си най-ценното нещо на земята! — Нели обви ръце около врата на приятелката си и силно я прегърна.

— Толкова съм щастлива, че чак ме е страх! — Виктория погледна ясните очи на момичето. Ако имаше възможност измежду всички момичета да си избере сестра, на първо място би избрала Нели.

— Няма от какво да се страхуваш. Мейсън ще се погрижи за теб, както се грижи за всички нас. О, Виктория, той е най-прекрасният човек! Не говоря така, защото ми е брат. Напълно заслужава да го обича изключителна жена като теб!

По-късно същия следобед, след като бе забелязала, че Нели на няколко пъти отива до прозореца и гледа към пристройката за работниците, Виктория подхвана темата за Сейдж.

— Мейсън каза, че ще изпрати веднага Сейдж и Джим Листър обратно, за да останат при нас, докато го няма.

— Преди няколко часа ги видях да излизат — измърмори Нели и извърна глава, но Виктория успя да забележи руменината, която обагри страните ѝ.

— Мисля, че трябва да поканим Сейдж на вечеря.

Нели се извърна рязко:

— Тук?

Виктория се разсмя.

— Все някъде ще трябва да яде. Така Руби ще храни едно гърло по-малко.

За миг Нели беше обзета от въодушевление, което веднага отстъпи място на разума. По лицето ѝ се изписа нерешителност и тя тръсна глава.

— Клей не го харесва. Може да ни създаде неприятности.

— Не, не би го направил в моя дом — убедително възрази Виктория. — Докато е мой гост, той няма право да се държи грубо.

— Но, Виктория...

— Ти би се зарадвала, ако дойде, нали?

— Да, но ме е страх!

Виктория отново се разсмя.

— И теб ли? Добре, ето какво ще направим. Аз ще отида да го поканя, а ти се заеми да направиш пай с онези сушени ябълки. Ще накарам Клей да стъкми огъня в салона, така че след вечеря ще седнем там, за да ви посвирия. Как ти се струва?

— О, Виктория, много ще се радвам, ако наистина ни станеш сестра! — Нели я прегърна силно и веднага се отдръпна — Но какво да облека? А трябва да измия и косата си!

— Ще облечеш хубавата синя рокля. Ако разрешиш косата си старателно с четката, тя ще заблести като звездите.

Виктория намери стария Хитч в пристройката.

— Виждал ли си Сейдж?

Старецът окачи сбруята, която държеше, на един пирон и едва тогава се обърна към нея.

— Той и другия младеж, дет изглежда досущ кат брат си, отидоха да нацепят малко дръвца за огрев. Джим наточи брадвите, та да не фърчат трески.

Виктория заобиколи пристройката и се отправи към мястото, където обикновено цепеха дърва. Между дърветата, на височината на главата ѝ, бяха наредени дълги редици трупи. Други бяха нахвърляни по земята и щяха да останат там, докато температурата паднеше под нулата. Замръзналите дървета се цепеха по-лесно, пък и след като мъжете приключеха с прибирането на добитъка, щяха да имат достатъчно време да се заемат с тях.

Клей държеше впряга, докато Сейдж сваляше тежката верига, придържаща голямата каруца, която бяха докарали от хълма. След като

животните бяха освободени от товара, Клей ги поведе към обора. Сейдж забеляза жената и вдигна ръка до шапката си. Младият Махафи я отмина мълчаливо.

— Мадам.

— Здравей, Сейдж. Клей създава ли ти някакви проблеми?

— Не. Държи се добре.

— Нели и аз искаме да те поканим на вечеря.

По лицето му не трепна нито един мускул, но за момент той остана неподвижен. Само очите му се извърнаха към момчето и отново погледнаха Виктория.

— Благодаря, мадам. Но не искам да създавам неприятности на Нели. Все исках да поговоря за нея с Мейсън, но не намерих подходящ момент.

— Няма да има никакви неприятности, Сейдж. Клей не те познава така добре, както аз и съвсем естествено се притеснява за сестра си. Знаеш колко бързо се разпространяват слуховете в околността. Някои хора си мислят, че всеки, който се появи в долината, е преследван от закона престъпник. Необходимо е да поживееш известно време тук, за да разбереш, че това не е истина. Впрочем Нели ще бъде много разочарована, ако откажеш.

Той измъкна кесията с тютюн от джоба си и без да гледа какво прави, започна да си свива цигара. Когато отново погледна Виктория, в очите му светеше топъл блясък и върху устните му играеше усмивка.

— Никога не бих разочаровал Нели — меко каза Сейдж.

Виктория му се усмихна.

— Ще кажа на Руби да не те чака тази вечер. — Тя се извърна, отдалечи се и отново се върна: — Чул ли си нещо ново за Келсо?

— Разправят, че тръгнал към Атлантика. Предполагам, че е отишъл на север.

— Все още ми е трудно да повярвам, че се е скрил в къщата и се е нахвърлил върху Нели. Трябва да е полудял.

— Да.

— Но ти няма да тръгнеш да го гониш, нали, Сейдж? Остави го да си върви. С Нели всичко е наред, а и Стоунуол скоро ще се оправи. — Виктория почувства неговия надигащ се гняв и веднага съжали, че изобщо бе споменала бившия работник. — Сейдж, Келсо няма да се

върне вече тук и ако тръгнеш след него, това би могло да намали шансовете ти за Нели.

Той си пое шумно въздух и я погледна твърдо.

— Решил съм да спечеля Нели, мадам. Ако братята ѝ не ме приемат, това си остава за тяхна сметка. Предпочитам всичко да стане с тяхно съгласие, защото така ще бъде по-добре за нея, но нямам намерение да се откажа само за да им угодя.

— Да — обади се Виктория. — Виждам, че няма да се откажеш.

— Никъде няма да ходя, мадам. Но не мога да обещаю нищо, ако Келсо се появи наблизко.

— Не искам нищо повече от това — честно си призна Виктория. — Татко би бил много доволен, ако можеше да узнае, че работиш в „Дабъл М“. Той веднъж ми каза, че ако успееш да намериш мястото си, ще станеш чудесен човек. Смяташ ли, че вече си го намерил?

Той хвърли угарката от цигарата и я смачка с ботуша си. Когато отново вдигна глава, обикновено сериозното му лице бе усмихнато. Толкова е хубав! Нищо чудно, че Нели така го харесва, помисли си младата жена.

— Може и да съм го намерил.

Когато тя си тръгна, той продължаваше да се усмихва.

По пътя към къщата на Руби Виктория разсъждаваше над думите му. Нямахте обяснение защо хората се влюбват. Винаги ѝ се бе струвало, че жени като Руби са много по-привлекателни за мъже като Сейдж, отколкото такива като Нели. Дребничката срамежлива Нели беше последното момиче, което според нея би могло да привлече вниманието на Сейдж, но ето че точно така бе станало.

Клей не се появи в къщата, докато не стана време за вечеря, и веднага се прибра в стаята, която делеше с Пит. Виктория бе твърдо решена да не му позволи да развали вечерта на Нели, затова отиде до стълбището и го повика. Той отвори вратата и погледна към нея, напрегнал всеки мускул на младото си тяло.

— Би ли слязъл за малко, за да поговоря с теб? — извика тя и тръгна към салона. Веднага щом се озоваха вътре, затвори вратата и се обърна строго към него: — Поканих Сейдж на вечеря и...

— Той ми каза — грубо я прекъсна младежът.

— И бих искала да се държиш прилично — спокойно продължи мисълта си Виктория, въпреки че ѝ се искаше да го плесне. — Когато

те видях днес следобед, ми се стори, че си готов за кавга. Нели очаква с нетърпение да се срещне със Сейдж. Не разваляй вечерта ѝ, Клей!

— Значи такава игра играеш? Предлагаш сестра ми на този скитник, за да отстраниш Пит и мен от пътя си и да наредиш нещата така, както ти се иска.

Лицето на Виктория преbledня от жестокото обвинение.

— Това не е вярно! Искам да ти припомня, че ти си гост в моя дом и трябва да внимаваш какво говориш!

— Не съм гост повече от теб, мадам. Виждам, че обработваш Мейсън и той започва да се поддава. Жените тук са рядкост, пък и това е най-добрият начин за него да получи онова, което иска — ранчото без повече неприятности, теб, за да държиш приятелчетата си далече от него, и, разбира се, жена в леглото!

Виктория беше поразена от злобата в гласа му. В стаята настъпи тишина. Струваше ѝ се, че е останала без въздух, но не искаше да му покаже колко дълбоко я е наранил.

— И Пит ли споделя мнението ти?

— Не, но ти и това си забелязала.

— Съжалявам, че мислиш така. Но, първо, как смятаме с Мейсън да уредим нещата изобщо не е твоя работа и, второ, нямаш право да правиш Нели нещастна. Ако Мейсън имаше нещо против Сейдж да се среща със сестра му, щеше да ми каже. Имаме намерение след вечерята да се настаним в салона, така че очаквам от теб да стъкнеш огъня, за да ни бъде приятно. — Отвори вратата и допълни с леден тон: — Това, разбира се, в случай че намериш достатъчно сили у себе си да се присъединиш към нас. — Изобщо не се гордееше с последната забележка, но нямаше намерение да стои и безучастно да наблюдава как Нели страда.

— О, да, мадам, ще се присъединя към вас. Мейсън ме остави тук, за да държа нещата под око и няма да допусна някакъв си за нищо негоден скитник да ухажва сестра ми!

— Само ще ти напомня, че този за нищо негоден скитник е мъж, какъвто ти никога няма да станеш. — С гордо вдигната глава и с разбито сърце Виктория се отправи към кухнята.

Вечерта обаче съвсем не се бе оказала такъв провал, както се бе страхувала. Нели бе очарователна в синята си рокля. Беше сресала косата си и я бе привързала със синя панделка на тила. Дора не

преставаше да бърбри, очарована от това, че най-после има компания. Дватама със Сейдж много си бяха допаднали. Той може би беше забелязал необичайното мълчание на Клей, но изобщо не го показва. От време на време отправяше по някой въпрос към него и получаваше едносричен отговор. Виктория се надяваше, че след вечеря Клей ще ги остави, но той остана в кухнята, докато двете с Нели прибираха съдовете. Дора спаси положението, като се зае да показва книгите си на Сейдж.

Външно съвсем спокойна, Виктория едва успя да изтърпи вечерта. Посвири на клавесина, дори изпя няколко песни, които знаеше. Дора изпълни любимата си песен и беше горещо аплодирана от Нели и Сейдж. Клей ги наблюдаваше мрачно и у Виктория се затвърди решението да намери начин да остави двамата влюбени за малко насаме.

Тя се изправи и затвори капака на инструмента.

— Утре сутринта пак ще имаме уроци. Дора, време е да си лягаш. Клей, моля те, угаси огъня в кухнята и донеси прясна вода за сутринта.

За момент си помисли, че ще ѝ откаже, но той се изправи, погледна сестра си и излезе. Дора улови ръката на Виктория.

— Много се радвам, че дойде да ухажваш Нели, Сейдж. Кога ще дойдеш пак? Аз ще науча още няколко песни и ще ти ги изпея.

— Много бих се радвал, Дора.

Точно преди да излезе, Виктория забеляза порозовелите страни на Нели и засмяното лице на Сейдж.

Докато завиваше детето, чу, че Клей се връща през задната врата на кухнята с пълното ведро. Забърза нататък, за да го пресрещне, преди той да успее да стигне до салона.

— Клей...

При звука на гласа ѝ тялото му се напрегна, младежът бавно се завъртя на токовете си и без да продума, се загледа в нея.

— Да, мадам. — Думите му преливаха от сарказъм и в тях липсваше всякакво уважение.

— Искам да ти благодаря, че не провали вечерта на Нели. Но виждам, че все още си в лошо настроение.

— Не съм в лошо настроение, мадам. Просто наблюдавам. Мейсън може и да е успял да те омае със сладките си приказки, Бог е

свидетел, че той ги умее тез неща, като се има предвид опитът му с жените. Но аз няма да позволя сестра ми да тръгне нанякъде с някакъв си скитник. Всичко се нарежда точно така, както брат ми очакваше. Той ще те накара да се задъхваш като кобила в силна жега.

— Лека нощ, Клей — студено каза Виктория и открито срещна предизвикателния му поглед. Той пръв сведе очи. Тя остана на коридора, докато Клей, препъвайки се, изчезна в стаята си.

В спалнята си младата жена се разсъблече и бързо се сгуши в леглото. Тук вече можеше да даде воля на сълзите си. Нямаше кой да я види. Обхванала главата си с ръце, тя се разхлипа и между пръстите ѝ започнаха да се стичат горещи струи. Плачеше за разбитите си мечти и изгубените си илюзии.

Щастието ѝ бе продължило само един кратък ден.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изминалите седмици бяха изключително дълги и мъчителни за Робърт Маккена. Без Джуни беше на път да полудее. В огромния апартамент — най-хубавия, който можеше да предложи хотелът, той крачеше напред-назад и час по час гледаше през прозореца. Измъкна дълга черна пура от горния джоб на самото си и отхапа единия ѝ край. С рязко движение драсна клечката в стъклото и приближи пламъка към пурата.

Влакът беше пристигнал. След половин час щеше да узнае дали неговият човек бе дошъл. Чакането бе най-мъчително за него. Струваше му се, че целият му живот е преминал в очакване. Беше чакал да порасне достатъчно, за да може да се върне в Англия. Беше чакал, докато баба му и дядо му умрат, а после и за да се добере до наследството в Америка. И тогава беше пристигнало онова писмо, с което баща му го бе уведомил, че оставя всичко на Виктория. Скоро то бе последвано от друго, в което се съобщаваше за смъртта му. По онова време Робърт имаше неотложна нужда от пари и се вкопчи в идеята да продаде „Дабъл М“ на американеца, когото бе срещнал в Лондон. Работата с издаването на нотариален акт се бе оказала детска игра, тъй като един от приятелите му се бе съгласил да изиграе ролята на адвокат. С парите, получени от Мейсън, бе изплатил дълговете си от комар. Ала те се бяха оказали недостатъчни. Ако Виктория умреше, като единствен, останал от рода, той щеше да наследи цялата ѝ собственост и можеше да я продаде отново. Оставаше открит и въпросът как да се отърве от Махафи. Без него по никакъв начин не биха могли да го уличат в незаконна сделка.

Робърт отметна завесата и погледна към улицата. Беше извадил голям късмет, когато бе срещнал изгонения от ранчото работник, въпреки че това му бе струвало доста пари, тъй като трябваше да го настани в мебелирана стая, докато пристигне приятелят му. Но ето че предишния ден човекът се бе появил и вече беше на път към ранчото с писмото, което трябваше да доведе Виктория в града.

Беше се надявал, че той няма да откаже да отнесе съобщението до омразната му природена сестра. Наемните убийци понякога бяха много своенравни — някои отказваха да убиват жени, а други приемаха всякаква работа. За този говореха, че бил надежден и хладнокръвен — убиец, който не би оставил работата си, свършена наполовина.

— Но и за онзи — Кеш — ми бяха казали, че е много надежден — говореше Робърт на отражението си в огледалото. — И той самият ми бе обещал, че проблемите ми ще свършат. Тъпо копеле, ако си бе свършил работата, отдавна щях да съм далеч от тази забравена от Бога страна.

Някой тихо почука на вратата. Робърт приглади косата си с ръце.

— Кой е?

— Търся мистър Гренвил.

Той отвори вратата. Мъжът, който стоеше отвън, беше с хлътнало лице и дълги щръкнали мустаци. Дрехите му бяха прашни, а по токовете на обувките му имаше кал. От единия край на устата му стърчеше сдъвана клечка, а по устните му имаше кафяви петна от тютюнев сок.

— Какво искаш?

— Май ти си тоз, дет иска нещо. — Гласът му беше отсечен и доста рязък.

Робърт кимна и направи място на мъжа. Той беше нисък, доста по-нисък от самия него и краката му бяха някак странно прегънати. Изпод шапката му стърчаха гъсти кичури посивяла коса. Беше се оказал съвсем различен от това, което Робърт бе очаквал. Наля си питие от бутилката на масата и я предложи на непознатия.

Онзи поклати глава.

— Не пия.

— Ти си Джон Кросър, така ли? — Робърт не знаеше как да започне.

— Понякога.

— Съвсем не си такъв, какъвто си представях. — Изгълта наведнъж питието си и си наля ново.

— Ако си мислиш, че не мога да свърша онуй, за което плащаш, може да ми платиш билета за влака и веднага ще изчезна. — Нещо в

тона му накара Робърт да изтръпне. Въпреки външния си вид, този човек беше зъл, суров и опасен.

— Трябва да се убедя, че наистина си ти. Кеш ми разказа за теб. Каза, че си човек, на когото може да се разчита.

— А защо той сам не свърши тази работа?

— Не зная. Дадох му половината пари, когато го наех. Трябваше да дойде за останалите, след като приключи, но изобщо не се върна.

— Глупак — сухо отсече Кросър. — Той няма нерви за такъвиз неща.

— Но ме остави в страхотна каша.

— А сега да свалим картите си на масата, мистър. Няма да стоя тук и цял ден да те слушам да ми дрънкаш.

— Мъжът се казва Мейсън Махафи и ще бъде на пасищата, на около двадесетина мили оттук.

— Колко?

— Сто долара.

— Двеста.

Робърт го погледна и стисна устни. В стаята настъпи тишина. Най-накрая кимна.

— Има и една жена. Какво ще кажеш за това?

— За жената още петстотин и всичко предварително.

Робърт отново кимна и изпита облекчение.

— Тя трябва да пристигне в града утре или в другиден. Ще ти я покажа. Трябва да изглежда като нещастен случай. Иначе хората може да се разтревожат.

— Недей да ми казваш как да си върша работата, мистър. Твоята работа свършва, щом ми кажеш името и ми дадеш парите.

— Тя се казва Виктория Маккена.

— Чувал съм я.

— Това променя ли нещата?

— Работата си е работа.

Робърт извади банкнота от портфейла си.

— Ето ти половината за Махафи. Ще чакам в бара, за да ти дам останалото.

— Всичко. — Кросър извади клечката от устата си и плю към плювалника, но не го улучи с около една стъпка.

— Ще се върнеш ли да ми кажеш дали си свършил работата?

— То ще се разчуе.

Когато мъжът се отиде, Робърт изтри лицето си с носната си кърпа. Въпреки че в стаята беше студено, той се потеше обилно. Проблемите му щяха да свършат веднага щом Махафи бъдеше убит.

— Не мислиш ли, че ще е по-добре да ми кажеш какво си намислил?

Робърт се извърна уплашено. Свързващата врата между двете стаи се отвори и към него тръгна стройно русо момиче. Беше босо, голо до кръста и косата му падаше в безредни кичури около лицето. Протегна ръце над главата си като мързелива котка и гърдите му се разлюляха.

Робърт си пое рязко въздух. Господи, тя е толкова красива! Не беше и мечтал, че може да срещне такова хубаво и порочно момиче на подобно място, но ето че и това му се бе случило!

Тя влезе в стаята. Лицето ѝ се изкриви от отвращение, когато забеляза наплютия около плювалника под. Взе чашата от ръцете на Робърт и допи питието му.

— От време на време трябва да си почивам, Робърт. Ти си много страстен любовник.

Той се усмихна. Нищо не беше по-важно от одобрението на Джуни, откакто през онази нощ тя се бе приближила до него в бара и му се бе представила като Ладжун Букънън. Някаква непреодолима сила ги бе привлякла и оттогава не се бяха разделяли. Робърт ѝ беше разказал за Лондон и за живота си там и тя го бе изслушала с интерес.

— Опитвам се да се измъкна оттук с достатъчно пари, за да мога да те отведа в Англия, Джуни.

— Зная, че си имаш неприятности, но вече не си сам. Имаш мен, а аз ще ти помагам винаги когато е необходимо. Искam да се махнем оттук и да започнем нов живот.

— Джуни! Толкова се радвам да чуя това! Беше много трудно да се оправям с всичко. Това е дълга история и трябва да ти я разкажа от самото начало.

— Имаме достатъчно време. — Момичето обви ръце около врата му и отново се протегна. — Хайде да се върнем в леглото, Робърт. Там ще ми разкажеш всичко. Както виждаш, аз мога да ти бъда от полза.

Дните след кавгата ѝ с Клей бяха най-дългите и мъчителни в живота на Виктория. Нощем тя си спомняше всяка дума, която двамата с Мейсън си бяха разменили. Отново и отново се питаше как бе могла да повярва, че той наистина я обича. Как бе допуснала да изпадне в това унижително положение? През деня работеше много, за да може да спи през нощта — търкаше пода, чистеше, переше, гладеше. Утрините ѝ се струваха дълги, но още по-безкрайни ѝ изглеждаха следобедите. До вечерта нервите ѝ толкова се напругаха, че се чувстваше като болна. С върховни усилия на волята успяваше да се усмихва понякога, да говори любезно, когато се налага, и да преглъща няколко залька храна. С нищо не издаваше паниката, която я обземаше всеки път при мисълта, че Мейсън ще се върне в ранчото. И нито веднъж не се издаде пред Клей, че именно той бе разрушил света ѝ на парчета. Нели беше прекалено заета със Сейдж, за да забележи тъмните кръгове под очите ѝ, които бяха доказателство за безсънни нощи и изтощителни дни.

Вече беше съвсем очевидно, че след като от страна на Мейсън не бе чула нито дума, която да напомня любовно признание, той е искал да се ожени за нея само за да си осигури правото на собственост върху ранчото. Изходът на заведеното от нея дело би бил без значение, ако вече са женени. Опитвайки да се ръководи от разума, а не от чувствата си, Виктория премисляше всички възможности. Би могла да остане и винаги да бъде наясно, че за Мейсън не е била нищо повече, освен една преодоляна пречка. А би могла и да се премести и да си създаде дом другаде, както навремето бе направил баща ѝ. Вече не ѝ се струваше толкова трудно да вземе подобно решение. То се бе загнездило в съзнанието ѝ още от вечерта, когато Сейдж бе дошъл на вечеря.

Времето се бе застудило. В суровия уайомингски вятър имаше нещо свирепо, което шокираше със своята бруталност. Загърнатата във вълнения си шал, Виктория тичешком прекоси двора към къщата на Руби.

— Божке, ама къв вятър, а? Тъкмо рекох на Стоунуол, че между нас и Северния полюс няма нищо, освен някаква лека преграда, дет сигур вече е отнесена. Влизай, Виктори, че да затворя вратата. Стоунуол много ще се зарадва да те види. Мойта компания кат да му омръзна. Искаше, моля ти се, да иде в пристройката, та да поиграе

карти с мъжете, ама аз му казах, че няма да дам никъде да мърда, щот кат нищо ще фане пневмония.

— Хмм! Човек вече и в собствената си къща дума не може да каже! — Почивката и грижите на Руби бяха направили истински чудеса със Стоунуол. Той все още беше много отслабнал, но силите му се възвръщаха и дори гласът му звучеше по-сигурно. — Тя по цял ден се суети край мен. Даже пръста си да помръдна не дава. Много ма нервира!

— Амче ти и нямаш силица да си помръднеш пръста, миличък. Пък и помниш ли колко пъти ти си се грижил за мен? Е, сега аз ще те погледам и хич не ме интересува дали искаш или не. — Руби го целуна по главата. — Айде сега, побъбри с мис Виктори, пък аз ще ви направя кафе. Ако си добричък, може да сипна в него и малко уиски.

— Струва ми се, че момчетата вече са стигнали до пасищата — започна Стоунуол, когато Виктория седна и протегна ръце към огъня. — Туй ще бъде най-голямото събиране на добитък досега. През последните няколко години работите в ранчото вървят много добре.

— Да, сигурно. — В гласа ѝ липсваше всякакъв ентузиазъм. — Дойдох да ви кажа нещо и ще започна направо. Ще се местя в града.

В стаята изведнъж стана много студено, сякаш вятърът се беше втурнал през вратата, за да вледени всичко. Руби бързо се приближи до съпруга си и постави ръка на рамото му.

— Аз си мислех, че с Мейсън сте се разбрали — бавно изрече Стоунуол.

— Да сме се разбрали? Ранчото е или негово, или мое. И по всичко личи, че ще бъде негово. Мистър Шулър не храни особени надежди, че ще успее да го запазя. Последния път, когато бях в града, срещнах една жена, която е отворила ресторант и сигурно ще може да ми осигури работа. Каза, че има и свободна стая на горния етаж. Искрах вие с Руби първи да узнаете, че ще се местя. Нели ще се погрижи за нещата ми, а през пролетта ще изпратя някой да ги прибере. — Струваше ѝ се невероятно, че седи тук и говори съвсем спокойно за намерението си да напусне мястото, където се бе родила и бе очаквала да изживее живота си.

— Мейсън не иска да си отиваш, Виктори. — Руби изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Мейсън няма право да се меси в работите ми. За вас със Стоунуол тук винаги ще има място. Той има нужда от надеждни хора.

— Виктория се опитваше да прикрие горчивината в гласа си.

— Ние няма да останем без теб — мрачно заяви Стоунуол.

— Разбира се, че ще останете!

— Но ти още не знайш дали завещанието на баща ти няма да бъде признато. Не можеш така бързо да оставиш оръжието — каза Руби и стисна здраво рамото на съпруга си.

— Не бива да се ловя за сламката, Руби. Мистър Шулър твърди, че документите на Мейсън са съвсем редовни, а съществува още и въпросът с ипотеката. Ние знаем, че татко я изплати, но ако няма разписка за това и Мейсън я е откупил, той ще остане тук, независимо от завещанието на татко.

— Той няма да седи да гледа как се местиш в града. Каза ни, че ще останеш тук. От приказките му разбрах, че ще се жените.

Виктория се изправи.

— Погрешно си го разбрала, Руби. Аз си имам гордост и тя не ми позволява да се омъжа само за да запазя покрива над главата си.

— Сега не става въпрос само за покрива, Виктори. Това е твоят дом. А и ти не го ли харесваш? На нас със Стоунуол той много ни допадна. Винаги се е отнасял честно и почтено с нас.

Болката, която стягаше сърцето ѝ, стана непоносима.

— Разбира се! Той има нужда от вас. Вие сте неговата застраховка. Той не би преживял и седмица в тази долина без вас и мен.

— Седни, момичето ми — спокойно каза Стоунуол. — Не бива да се палиш и да правиш нищо прибързано. Мейсън смята, че тези, които стреляха по вас, са изпратени от някого — най-вероятно от човек, който иска да сложи ръка на земята ти.

— Няма да стане нужда да ме застрелят, след като разберат, че земята, която искат да си присвоят, не е моя — горчиво отвърна Виктория и отново се отпусна на стола. — Пък и все още не мога да повярвам. Защо сега, след толкова години? Не, мисля, че просто искаха да ни ограбят.

— Когато Мейсън се върне, ще обсъдим всичко отново.

Виктория се изправи за втори път.

— Вие с Мейсън може да го обсъждате. Аз няма да бъда тук.

— Кво искаш да кажеш? Нали няма да тръгнеш още сега?

— Точно това смятам да направя, Руби.

— Не можеш да сториш такъв нещо! — извика Руби и по страните ѝ се затъркаляха сълзи.

— Не се опитвай да ме разубеждаваш, Руби Пери! — отвърна момичето, чиито сълзи също напиреха и трябваше да направи нещо, за да ги потисне.

На вратата се почука силно. Руби изтри очи с престилката си и отиде да отвори.

— Кво искаш, Айк?

— Онуй момиче в къщата рече, че мис Виктори била тук.

— Айде влизай. Няма смисъл да се опитваме да отоплим двора.

Виктория беше виждала Айк няколко пъти, когато бе идвал за храна, но никога толкова отблизо. Сега го огледа внимателно и реши, че той никак не ѝ харесва. Не се беше бръснал няколко дни, а палтото му бе мръсно и раздрано. Но най-вече не ѝ допадна циничната му усмивка.

— Нося едно писъмце, мадам. Един човек ми рече да ви го донеса. — Измъкна от джоба си плик, но не направи никакво движение да ѝ го подаде. — Как си, Стоунуол? Чух, че нещо си пострадал, а?

— Не съм много добре, Айк. А ти?

— Достатъчно добре, та да дойда дотук — отговори Айк и се ухили към младата жена. — На ви писмото.

Виктория се приближи и протегна ръка. Той притисна плика към гърдите си и тя гневно го изтръгна от ръката му.

— Благодаря ти, че го донесе — каза студено и се върна до камината. Чувстваше, че Айк я наблюдава, затова пхна писмото в джоба си, без да го отвори.

Руби отвори вратата.

— Има малко храна в готварната, ако искаш да се подкрепиш, преди да тръгнеш.

— Благодаря. Айде сичко хубаво, Стоунуол, мадам. — Той докосна шапката си с ръка и додаде с обиден цинизъм: — Пък и на теб, Руби.

Руби хлопна вратата след него.

— Дяволите да го вземат! — изруга Стоунуол.

— Айде, айде — опита се да го успокои Руби. — Няма за кво да са горещиш, миличък.

Виктория извади писмото от джоба си и прочете името, изписано с дребни, завъртени букви: Мис Виктория Маккена. Разчупи печата, извади листа и прочете краткия текст.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Препрочиташе написаното отново и отново, докато очите ѝ престанаха да различават буквите.

— Не може да бъде... — прошепна едва доловимо тя.

— Виктори, кво има? — Гласът на Руби прозвуча странно далечен.

Виктория вдигна към нея празен поглед.

— Робърт е в Саут Пас Сити. Искан да говори с мен за човека, който твърди, че е купил ранчото. Казва, че той е крадец и измамник. Не иска да казвам на никого, че е в града, защото това би могло да изложи на опасност живота и на двама ни. — Притисна длан към устата си. — О!...

Сърцето ѝ се разкъсваше от непоносима физическа болка и тя започна да трепери. Първа заговори Руби:

— Кво има, за бога!

— Сигурна ли си, че е от него? — попита Стоунуол.

— О, да! — горчиво каза Виктория. — Познавам почерка му.

— Стоунуол, кво трябва да значи това? — В гласа на Руби се прокрадваше паника. — Мейсън не е... Не може да е...

Мислите се въртяха в кръг в съзнанието на Виктория. Мейсън я беше накарал да се влюби в него, беше я прелъстил, беше отнел девствеността ѝ и ѝ бе казал, че ще се ожени за нея — и всичко това само за да се добере до земята ѝ! Откакто Клей бе сринал мечтите и надеждите и, някакъв вътрешен глас не преставаше да ѝ повтаря, че това не може да е истина, че Мейсън наистина я обича и съвсем естествено ще поеме контрола върху ранчото, след като се женят.

— Кво сега?... — изправи се до нея Руби и я прегърна през кръста.

— Ще се срещна с Робърт. Той иска да отида в хотела, където щял да ме намери. — Взираше се в огъня като хипнотизирана. — О, Руби, всичко така се обърка! — Надигналият се в гърлото ѝ спазъм едва не я задуши. — Не казвайте на никого, че брат ми е тук. Сутринта

ще отида в града. Ще си взема някои неща и ще остана там, докато той си отиде!

Лицето на Стоунуол издаваше ясно тревогите му.

— Не ми се ще да тръгваш сама, Виктори.

— Ще се оправя, не се тревожи. Помисли си колко пъти съм ходила сама до града и съм се връщала.

— Но този път е по-различно. Не отивай! — извика Руби с натежал от напрежение глас.

— Трябва да отида, Руби. Радвам се, че той не е тук, за да се опита да ми попречи. — С усилие на волята, каквото дори не подозираше, че може да прояви, тя се стегна и продължи: — Никога не съм искала нищо от мъжете, които използват къщата ми от време на време, но ако Мейсън Махафи се заинати и откаже да си отиде, ще използвам всеки, който е готов да ми помогне, за да го изгоня оттук!

Виктория погледна двамата си приятели с решителност, която ги убеди, че не биха могли да я разубедят по никакъв начин. Тя сякаш се опитваше да се отдалечи от тях, да остане безчувствена, но и да им покаже дълбочината на болката си. Те едва ли бяха останали слепи за това как очите ѝ непрестанно следяха Мейсън през последните няколко седмици и как цялата засияваше, когато той беше наблизо. Ала сега мечтата да се омъжи за него се бе разбила и тя отново се бе оказала сама.

Виктория сгъна писмото, пхна го в джоба си и се уви плътно с шала. Вятърът едва не изтръгна вратата от ръцете ѝ и тя примижа под ледения му порив. Сведе ниско глава и се втурна през двора.

Руби я проследи с насълзени очи и веднага щом момичето влезе в къщата, наметна кожуха на мъжа си и тръгна да търси Сейдж.

Малко преди зазоряване Сейдж докара двуколката до задната врата, завърза поводите на оградата и влезе в къщата. Нели го очакваше в кухнята, облечена в дебелото си палто. Той се усмихна, както всеки път, когато я гледаше.

— Готова ли си?

Тя кимна и го погледна тревожно.

— Няма да остане много доволна, когато разбере, че ще отидем с нея.

— Сигурно. Но това е единственият начин да не бъде сама. Руби ще дойде да вземе Дора веднага щом тръгнем.

Вратата на спалнята на Виктория се хлопна и веднага след това се чуха бързите ѝ стъпки по стълбите. Сърцето на Нели се сви уплашено, когато тя се появи в кухнята и ги изгледа учудено.

— Руби ни каза, че ще ходите в града — спокойно започна Сейдж. — И ние с Нели искаме да дойдем.

Въпреки че сърцето ѝ беше натежало като олово, Виктория усети как у нея се надига гняв.

— Руби нямаше право да ви казва!

— Нели няма да ходи никъде! — долетя гласът на Клей зад гърба ѝ. Младежът мина покрай нея и застана пред Сейдж. — Нели няма да ходи никъде!

— Клей, моля те! — извика сестра му.

Ала заслепен от гняв, той като че ли не я чу:

— Знам играта ви! Нели няма да ходи никъде, докато Мейсън не се върне, за да ѝ позволи!

Нели се опита да каже нещо, но погледът на Сейдж я накара да замълчи.

— Качвай се в двуколката! — нареди ѝ той.

— Помисли си кво правиш, Нели! Тез двамата са се наговорили да те отведат оттук. Да не си мръднала! — извика Клей и пристъпи към нея.

Сейдж внимателно избута двете момичета към вратата и препречи пътя му. Веднага щом вратата се затвори след тях, той сграбчи момчето и го разтърси.

— Досега те търпях, защото си брат на Нели, но вече ми писна от глупостите ти и от мръсната ти уста!

Едва бе изрекъл думите, когато Клей замахна към него. Ударът улучи Сейдж по бузата, но той улови китката на младежа.

— Благодари на късмета си, че си брат на Нели, иначе щях да ти строша кокалите! — Мъжът блъсна Клей към масата. — Предупреждавам те, стой настрана и не се забърквай в нещо, с което не можеш да се справиш. Темпераментът е хубаво нещо, момче, но може да ти коства живота. Първо трябва да се научиш да се сдържаш, да огледаш положението и да премислиш. Туй е, което отличава истинския мъж от глупака.

— Мейсън ще те убие!

Сейдж сви рамене:

— Ще видим.

— Още сега ще тръгна и ще му кажа, че си заминал нанякъде с Нели. Ако си намислил да ме спираш, по-добре опитай още сега!

— Предполагам, че точно това ще направиш, но защо непрекъснато размахваш ръце? Научи се да ги държиш близо до тялото си, момче. — Той тръгна към вратата и подхвърли през рамо: — Прави квото трябва.

Виктория седеше до Нели в двуколката и се опитваше да облекчи болката, която стягаше сърцето ѝ. През цялата дълга нощ се бе опитвала да си представи срещата с Робърт. Колкото и да се мъчеше, не можеше да си спомни нито една черта от лицето на брат си. За какво беше дошъл? Нещо не беше наред. Ако не беше продал ранчото на Мейсън, откъде би могъл да знае, че той вече се е настанил в него? Единственото, което ѝ оставаше, беше да отиде в града и да разбере всичко сама.

Погледна мрачно Сейдж, който хвърли няколко завивки върху краката им. Радваше се, че двамата с Нели щяха да бъдат до нея. Мисълта за дългото самотно пътуване я хвърляше в ужас. Младият мъж се настани на седалката и двуколката се разтърси от тежестта му.

Застанала на пост до прозореца на къщата си, Руби въздъхна облекчено и съобщи на Стоунуол:

— Тръгнаха. Сейдж ще се погрижи за нея. Радвам се, че му казахме, въпреки че Виктори сигурно е побесняла.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Под ниското сиво небе и гъстите облаци добитъкът се придвижваше бавно на изток. Земята беше сурова и неравна — само скалисти възвишения и почти никаква трева. Вятърът брулеше скованото, замръзнало лице на Мейсън. Не беше се бръснал, откакто бе напуснал „Дабъл М“, а палтото му беше прашно от четиридневното пътуване. Първия ден бяха изминали осем мили, после още шест и едва пет — през последните два. За щастие преместването на добитъка се бе оказало леко през пролома на планината, защото имаше само един път, по който биха могли да се движат. Въпреки че от ранчото до железопътната станция имаше около петнадесетина мили, пътят, който трябваше да изминат със стадото, бе почти два пъти по-дълъг.

Мейсън трябваше непрекъснато да държи очите си на четири за евентуални проблеми, но мислите му бяха съвсем другаде. Седлото се оказа много подходящо място, за да се отдаде на мечтите си. Спохождаха го стотици сладки спомени за Виктория. Беше убеден, че на света няма друга жена като нея. Цяло чудо беше, че я бе намерил след всички значителни промени, които бяха настъпили в живота му през последните няколко години.

Докато беше в армията, той непрекъснато търсеше начин да се измъкне. Мразеше да изпраща хората да изпълняват мисии, от които можеха изобщо да не се върнат. Не му беше допаднало и преследването на английския пират, но се бе заел с тази работа, защото знаеше, че тя ще му донесе необходимите средства, за да закупи земя и да създаде свой собствен дом. „Дабъл М“ се бе оказало много повече, отколкото бе очаквал. После се бе появила и Виктория. Тя бе спечелила сърцето му и фактът, че споделяше любовта му, правеше света несравнимо по-красив.

Люд се приближи до него и прекъсна нишката на мислите му.

— Идва люта зима. Вятърът е много студен.

Бавно се спускаха към равнината. Тревата беше оскъдна, но щеше да стигне, докато пристигнат до тържището. Мейсън се обърна и

огледа морето от добитък, което заливаше клисурата.

— Когато слезем в низината, няма да е толкова студено. Не е ли по-добре тогава да спрем, за да се нахранят животните?

— И Стоунуол би направил така. Пък и има добро място за водопой близо до брода на реката.

— Значи ще направим точно така.

Мейсън бе дошъл сред тези мъже като непознат и се бе опасявал, че те могат да се опълчат против него, но желанието му за работа беше спечелило симпатиите им.

— Някакъв изпаднал скитник дойде и искаше да разбере кой е Мейсън Махафи. Като че ли търси работа.

— По-вероятно е да търси храна — сухо отвърна Мейсън.

— Е, показвах му кой си, тъй че да пита теб за едното или за другото.

Мейсън се усмихна и скри лицето си в яката на палтото.

Рано същия следобед събраха стадото между хълма и реката и си направиха лагер. За следващия ден им бе останало да изминат съвсем малко път. Мейсън си помисли, че може би е най-добре да отиде и лично да поговори с купувача, но прецени, че помощта му ще е по-нужна при превеждането на стадото през последното възвишение. Въпреки че досега преходът бе минал гладко, някакво неочаквано движение или необичаен шум биха могли да подплашат животните и да ги хвърлят в панически бяг. Мейсън бе ставал свидетел на подобна гледка.

Същата вечер Дуни донесе чайника с кафето до мястото, където се бе настанил Мейсън, и му подаде чиния, пълна с месо и сушен грах. Това пътуване беше истинско приключение за момчето. То бе тръгнало като помощник на Гофър и като готвач. Беше споделило с големия си брат, че е първата си заплата ще си купи расова кобила и ще започне да развъжда коне някъде наблизо в долината. Обичаше земята и нямаше желание да се връща обратно на югозапад към Колорадо, където през сушавите години вятърът засипваше пътищата с прах.

— Това тук не може да се сравнява с Колорадо, а, Мейсън?

— Някои части от Колорадо също са много хубави, Дуни.

— Ама не и онази, в която живеехме ние. Смяташ ли, че ще останем тук?

— Разбира се. Аз оставам, а за теб винаги ще има място.

— Мислех си за мис Виктория. Какво ще стане с нея?

На лицето на Мейсън грейна широка усмивка.

— И тя ще остане. Аз ще се ожения за нея.

— Еха! — възкликна Дуни. — Никога не съм си помислял такова нещо! Да се ожениш за нея и да сложиш ръка на ранчото!

— Млъквай! — остро извика Мейсън. — Говориш така, като че ли смятам да се ожения за нея заради земята ѝ!

— А не е ли така?

— Не, дявол да го вземе! Допусках, че някои хора могат да помислят това, но имах по-добро мнение за собственото си семейство. — Мейсън наблюдаваше внимателно зачервеното лице на брат си. — Не искам да чувам повече подобни приказки. Ще се ожения за Виктория, защото я обичам и тя е единствената жена, с която искам да живея до края на живота си.

Дуни го погледна объркано. Не знаеше какво да каже, затова изрече първите думи, които му хрумнаха:

— Пит я харесва.

— А ти?

— Не знам. Вдига много шум за разни салфетки и други щуротии.

Мейсън се разсмя и подаде чашата си за още кафе.

— Ще свикнеш. Крайно време е някой да те научи на по-добри обноски.

Започнаха прекосяването на реката веднага щом първите лъчи на зората обагриха небето на изток. Всички бяха обзети от въодушевление, защото след края на прехода, с надниците в джобовете си, щяха да отидат в града и да се отдадат на развлечения в баровете и игралните салони. При брода дъното на реката беше скалист и въпреки че стигаше едва до корема на най-високите животни, водата беше ледена.

Мейсън прекоси реката, помогна на водачите да насочат стадото към дефилето и се спусна надолу през клисурата. Когато се увери, че се е отдалечил достатъчно, за да не пречи на движението на животните, завърза жребеца и се изкачи на възвишението, за да наблюдава.

Фургонът с провизиите се движеше последен. Макар че Дуни го управляваше внимателно и беше завързан с допълнителни въжета, той

се клатушкаше застрашително по каменистия път. След като най-последно и този впряг се озова благополучно на отсамния бряг, Мейсън тръгна към коня си.

— Какво става, по дяволите! — Думите му замряха. Огледа клисурата и забеляза един мустанг да пасе, влачейки прерязани въжета. Тръгна към него. Наведе се да улови края на поводата, но конят подскочи уплашено.

В момента, в който се изправи, Мейсън забеляза с ъгълчето на окото си някакво движение. Внезапно усети, че косата на тила му настръхва.

Изад близкия храст излезе някакъв мъж с насочен към него пистолет. Беше нисък, дребен, на средна възраст и от единия край на устата му стърчеше сдъвкана клечка.

— Ти ли си Мейсън Махафи?

— И какво, ако съм?

— Аз съм Рант Толърд. Или Хари Сютън. Или Джон Кросър, ако ти харесва повече. Чувал съм за теб. Притесних се малко, като ми казаха името ти, но си помислих, че си струва да те погледа човек, докът се потиш.

Той стоеше на не повече от тридесетина крачки и Мейсън разбра, че няма никакъв шанс да пропусне. Особено като се има предвид, че беше професионален убиец. Мейсън беше чувал за него — наемник, който би убил и майка си, ако му предложат добра цена. Но първата мисъл, която мина през съзнанието му, бе, че вече няма да се върне при Виктория. Именно тя го накара да се разгневи и да разсъждава трезво.

— И аз съм чувал за Рант Толърд. Казаха ми, че работиш сам.

— Винаги съм работил и винаги ще работя сам!

— Тогава чий е този кон...

— Подлец! Не мислех, че точно Мейсън Махафи ще се опитва...

Мейсън се хвърли настрана. Прецени, че за онзи ще бъде трудно да стреля надясно, така че скочи натам и ръката му мигом потърси оръжието. Убиецът стреля, но неточно и повтори. Вторият куршум улучи. Мейсън се претърколи зад храстите. Беше ранен, но шокът му помогна да превъзмогне болката. Превъртя се още веднъж и стреля в посоката, където предполагаше, че се крие нападателят му. Ръцете му се разкъравиха от тръните. Приведен зад прикритието на

храста, вдигна ръка, за да стреля пак, но оръжието му беше избито с един изстрел от пистолета на наемника.

Пистолета му вече го нямаше! Пушката бе останала, привързана към седлото, но конят му беше на повече от петдесетина крачки. Все едно че ги разделяха петдесет мили! Но нападателят, изглежда, не знаеше, че той вече не е въоръжен, защото иначе щеше да се нахвърли върху него. Убиецът искаше да го застреля хладнокръвно. Само гордостта му бе спасила живота на Мейсън. Проклетото дребно копеле искаше да гледа жертвата си в очите.

През съзнанието му мина мисълта, че момчетата може би са чули изстрелите, но едва ли щяха да им обърнат внимание. Няколко гърмежа не бяха нещо, което би ги развълнувало. Щеше да мине доста време, преди някой да тръгне да го търси, така че не трябваше да разчита на чужда помощ.

Мястото, където лежеше, беше широко голо пространство, оградено от множество бодливи къпинови храсти. Седеше съвсем неподвижно, защото Рант Толърд вероятно се ослушваше и при най-малкия шум би започнал да стреля.

Мейсън искаше да живее, да чувства отново тялото на Виктория до себе си, да вкусва устните ѝ, да вижда как му се отдава с готовност. Виктория, любов моя, ще мога ли отново да те прегърна?

Усещаше кръвта, която се стичаше по дрехите му. Куршумът го бе улучил някъде отстрани, може би в крака. Много внимателно протегна ръка и измъкна ножа, затъкнат на кръста му. Може и да нямаше пистолет, но ако успееше да се приближи до дребния негодник, щеше да изтръгне сърцето му!

Ножът беше изцапан с кръв. Той го изтри в предницата на ризата си, стисна го с дясната ръка и зачака.

Наемникът сигурно бе започнал да нервничи, защото колкото повече време минаваше, толкова по-голям ставаше рискът някой да дойде да потърси жертвата му.

Мейсън внимателно започна да пълзи напред. Искеше да се добере до някое по-открито място, където погледът на преследвача можеше да го пропусне. Когато човек лежи неподвижно, лесно може да остане незабелязан. Очите обикновено оглеждаха бегло откритите площи и често очебийното оставаше невидяно.

Земята под него бе влажна и студена. Беше изгубил шапката си някъде из храстите и премисляше дали няма да е по-добре, ако съблече и палтото си. Но реши да го остави. Огледа се внимателно и избра подходящо убежище зад един храст, не по-висок от две стъпки, близо до мястото, откъдето според него щеше да мине Рант.

Ако ме забележи, с мен е свършено, помисли си Мейсън. Беше много добър в устройването на засади — имаше богат опит в тази област. Голям късмет извадих, че проклетото копеле искаше да ме застреля в лицето, а не ме уби в гръб, когато имаше възможност.

Все пак много ми се иска да узная кой го е изпратил. И едва тогава през съзнанието му премина смразяваща мисъл. Ако ме убие, той ще се върне за Виктория! Трябва да има някаква връзка между онези двамата, които се опитаха да ни убият преди известно време, и този Рант Толърд!

Лежеше съвсем неподвижно, страхувайки се дори да диша. Долепи ухо до земята и започна да се ослушва напрегнато.

Преследвачът се показва на не повече от десетина крачки от него, с вдигнато, готово за стрелба оръжие. Всички мускули в тялото на Мейсън се напрегнаха. В мига, в който мъжът мина покрай него, той се надигна и хвърли ножа към приведения му гръб. Острието хлътна в тялото до половината.

Рант се скова за момент. Мейсън скочи и успя да хване дръжката на ножа точно в мига, в който убиецът се обръщаше. С рязко движение извади острието. Двата се озоваха лице в лице само на няколко сантиметра един от друг.

Рант го изгледа учудено:

— Копеле! Ти се нахвърли върху мен в гръб!

— Трябваше да изтръгна проклетото ти сърце!

— Защо? Аз само си върших работата. — Строполи се върху тревата, без да откъсва очи от Мейсън. — Мейсън Махафи, цял живот съм се питал кой ли ще бъде този, дет ще ми свети маслото.

Мейсън взе пистолета от ръката му, прекоси голото пространство и стигнал до другия край, се обърна да погледне назад. Дребното тяло лежеше на земята, а вятърът развяваше няколко гъсти, посивели кичура коса. Приличаше на малка, смъртоносна гърмяща змия. Не би могъл да остави такъв човек жив.

Притискайки раната си с ръка, Мейсън започна да се спуска към клисурата. Не си направи труд да търси собствения си пистолет, защото той сигурно вече беше негоден за нищо. Тогава забеляза Пит, който тичаше към него, повел мустанга му.

— Господи, Мейсън! Какво се е случило? Чух изстрелите, а малко след това конят ти се върна при стадото!

Потънал в пот, треперещ и разкъсван от болка, Мейсън се улови за юздата и опря лице до шията на коня, докато главата му спря да пулсира.

— Шапката ми е някъде из храстите. Ще я потърсиш ли?

Пит се върна след няколко минути.

— Лошо ли си ранен?

— Не знам. — Направи пауза, за да събере сили. — На около петдесетина крачки нагоре има един убит. Иди да видиш какво носи у себе си. Донеси ми всичко, което намериш в джобовете му. Той беше изпратен да ме убие и искам да разбера от кого.

Когато Пит се върна, Мейсън бе успял да се качи на седлото и бавно се запускаха към клисурата. Пит препусна напред, за да спре фургона и се върна отново при брат си.

Дуни и Гофър вече ги очакваха. Бяха стъкнали малък огън и върху него вече се топлеше канче с вода. Мейсън се смъкна от седлото и подаде юздата на момчето.

— Там горе има един кон. Доведи го. Твой е.

Пит разгъна едно одеяло и положи брат си върху него. Мейсън се бореше да остане в съзнание. Пит кимна към Дуни да тръгва за коня, а двамата с Гофър започнаха да разрязват дрехите на ранения, за да огледат раната. Имаше толкова много кръв, че не можеха да преценят откъде изтича, докато Гофър не я изтри с кърпа, намокрена в гореща вода. Куршумът се беше забил отстрани и бе излязъл под ъгъл.

— Можеше да бъде и по-лошо — каза Гофър. — Иди ми донеси оназ манерка с уиски, дет е под седалката на фургона. — Мейсън започна да трепери толкова силно, че зъбите му затракаха. — Побързай и му дай да пийне малко.

Старият готвач бе обработвал много огнестрелни рани през живота си. Отначало си бе помислил, че Мейсън е ранен в корема и се учуди как е възможно човек в такова състояние да се качи на коня си и още повече — да го язди. Пит повдигна главата на брат си и изля

няколко глътки уиски в устата му, след което Гофър изля останалото върху раната. Точно превързваха ранения с чисти кърпи, когато Люд и останалите се върнаха, за да разберат какво се е случило.

Когато потеглиха отново, Мейсън лежеше върху дюшека на Гофър, плътно увит в одеяла. Пит не можеше да прецени дали беше пиян, или вече бе изпаднал в безсъзнание. След уискито старецът му бе дал няколко лъжици мед.

— Туй го научих от стария мистър Маккена — обясни Гофър. — Когат някой изгуби много кръв, трябва да му се даде сладко. Запомни, млади момко.

Новината, че Мейсън е ранен от наемен убиец, бързо се разпространи между мъжете и угаси ентусиазма им от предстоящите няколко дни в града. Събрани на малки групички, те коментираха онова, което се бе случило на човека, когото през последните няколко седмици бяха започнали да ценят и уважават.

Пит не беше свикнал да взема решения самостоятелно. Винаги досега за всичко се бе консултирал с Клей. Знаеше, че няма да успеят да намерят лекар преди следващата сутрин, както и че ще им бъде нужна по-стабилна каруца, ако се наложеше да откарат Мейсън в града.

Дуни допълзя до брат си.

— Мислиш ли, че ще умре, Пит?

— Не знам. Трябва ни лекар. Остани при него, Дуни. Ще се опитам да намеря закрит фургон.

Това се оказа много по-лесно, отколкото беше очаквал. Купувачът на добитъка живееше съвсем наблизо и веднага изпрати няколко от своите хора да изпълнят молбата им. Пит предложи да заплати фургона и впряга с двестате долара, които бе намерил в джоба на Рант Толърд. Парите, кутия за енфие и един нож беше всичко, което бе открил у убиеца. Търговецът отклони предложението и каза, че един от неговите хора ще ги придружи.

Беше късен следобед, когато докараха Мейсън в града. Въпреки дългия, изтощителен следобед, двамата му братя не се отделиха от него. От време на време раненият започваше да се мята неудържимо, но без да идва в съзнание. С помощта на неколцина от работниците бяха успели да го преместят на леглото в другия фургон, който беше закрит и щеше да го предпазва от вятъра.

Точно преди да потеглят, забелязаха, че към тях бясно препуска Клей. От коня му се вдигаше пара, а дъхът му излизаше на облаци в ледения въздух.

— Какво се опитваш да направиш? Да умориш животното? — ядосано се провикна Пит.

— Къде е Мейсън? Трябва да го видя! Онзи проклетник Сейдж изчезна с Нели!

— Изчезнал е с Нели? Да не искаш да кажеш, че тя е избягала с него?

— Всичко стана заради вашата скъпоценна Виктория, по която толкоз се прехласвахте — изръмжа Клей. — И тя тръгна с тях. Сигурно са отишли в града. Опитах се да попреча на Нели да тръгне, но тя не ме послуша. Къде е Мейсън?

— Във фургона. Ранен е. Трябва да го заведем на лекар.

— Боже мой?! — Клей скочи от коня си. — Зле ли е?

— Тази сутрин го простреля един наемен убиец. Не знам дали ще се оправи. Сега трябва да вървим. Намери някой да си смени коня с теб и тръгвай с нас.

Дуни се настани във фургона до Мейсън, а близнаците ги последваха отзад. Петима от постоянните работници в „Дабъл М“ възседнаха конете си и тръгнаха след тях в колона. Братята Махафи не бяха сами по пътя към града.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сейдж спря двуколката в задния двор на хотела. Наоколо се виждаха множество каруци и фургони, разпилени като захвърлени играчки. Едно ратайче водеше впряг току-що напоени жребци към луксозна двуколка. Двама китайци с вързани на опашка коси говореха високо на суикски. Дори тук, на завет, въздухът беше леден и натежал от миризмата на тор.

Сейдж поведе конете към един побелял коняр и изчака, за да се увери, че той ще се погрижи за тях. После помогна на Виктория и Нели да слязат от двуколката и ги придружи до вратата на хотела.

Хотелиерът погледна над бюрото от орехово дърво.

— Да, сър? О, здравейте, мис Маккена.

— Здравейте, мистър Кенфийлд. Може ли две стаи, ако обичате.

Сейдж вече подаваше книгата на Виктория, където тя написа своето име и това на Нели и му върна писалката. Той се записа под тях с едрия си дързък почерк.

Хотелиерът се изкашля.

— Свързани ли да бъдате стаите?

— Да — рязко отговори Сейдж. — Две стаи с три врати и три ключа.

— Добре. — С бавно движение на ръката си човекът се опита да прикрие удивлението си. След това подаде два ключа на Виктория, а третия остави на бюрото пред Сейдж. Червенината върху изпитото му лице се беше сгъстила. Отбеляза номерата на стаите срещу имената им и разклати камбанката.

Сейдж бързо взе ключовете.

— Не е необходимо да ни изпращат до стаите. Къде се намират?

— Нагоре по стълбите, после наляво, в дъното на коридора.

Сейдж поведе момичетата към стълбището, понесъл платнената чанта на Виктория и малката торба на Нели.

— Никога досега не съм отсядала в хотел — прошепна Нели.

Притеснена от предстоящата среща с брат си, Виктория само леко стисна ръката ѝ, за да я успокои.

Сейдж влезе в стаята преди двете момичета, огледа наоколо, после погледна през прозореца. Учудена и малко раздразнена, Виктория очакваше той да излезе, но Сейдж затвори вратата и се облегна на нея.

— Руби ми каза защо сте тук, мадам.

Помисли си, че думите му останаха нечути, но след малко Виктория горчиво каза:

— Тя няма никакво право да се меси в работите ми!

— Притеснява се за вас.

— Мога много добре да се погрижа за себе си.

— Да, мадам. Но сега наистина става нещо нередно и цялата работа започна да понамирисва.

— Защо мислиш така? Ти нищо не знаеш — озъби се Виктория.

— Но познавам хората. Залагам живота си, че Мейсън не е измамник.

Досега Нели бе стояла съвсем тихо, но щом чу името на брат си, се приближи до Сейдж и го улови за ръката.

— Какво искаш да кажеш? За какво говорите?

Сейдж погледна Виктория, но тя се взираше в стената с плувнали в сълзи очи.

— Всичко е във ваши ръце, мадам.

Виктория се обърна към момичето. Милата, сладка Нели! За нея ще бъде толкова тежко да научи, че брат ѝ се е опитвал да ме измами, колкото беше и за мен, когато го разбрах. Но по-добре да знае. Тя поне си има Сейдж, за да я утеши!

— И тя има право да научи — сухо каза Виктория. — И бездруго скоро ще се разчуе. Седнете.

Сейдж се настани на един стол, а двете момичета седнаха на леглото.

След като Виктория приключи разказа си, младият мъж каза:

— Нещо не се връзва, мадам. Ако Мейсън е обикновен мошеник, който иска да сложи ръка на чужда земя, той щеше да дойде в ранчото само с две-три момчета, които да са му подръка. Нито един мъж, колкото и ниско да е паднал, не би довел сестрите си, за да стават

свидетели на деянията му. Не, зад всичко това стои някой друг. Не искам да се показвате наоколо, докато нещата не се изяснят.

— Наистина ли мислиш, че някой се опитва да ме убие?

— Да. Мислих за това през целия път. Съжалявам, че трябва да го кажа, но ми се струва, че брат ви не е дошъл за добро.

Виктория бе шокирана от думите му.

— Моята собствена кръв и плът? Не, не мога да повярвам. Той не би го направил заради паметта на татко. Не! Пък и какво би спечелил от това?

— Ами ако е продал „Дабъл М“ с подправени документи? Може да се опитва да си го върне.

— Но защо? Той мрази Америка. Никога не му е харесвало да живее тук. Не! — Виктория говореше по-скоро на себе си, отколкото на Сейдж. — Моят собствен брат не би сторил такова нещо. Не!

— Е, по един или друг начин трябва да разберем. — Сейдж се изправи. — Ще поогледам наоколо и скоро ще се върна. Тогава ще отидем да вечеряме. Не отваряйте на никого, освен на мен. Предполагам, че Мейсън скоро ще дойде в града.

— Той ще се забави ден-два на тържището. Търговецът ще иска лично да преброи добитъка. — Виктория усещаше, че започва да я обзема паника.

— Ще дойде скоро. — Сейдж протегна ръка и погали тъмната коса на Нели. — Клей отиде да му каже, че съм избягал със сестра му.

— Ти затова ли ме доведе тук? — оживи се Нели.

— Това беше една от причините. Другата е, защото си мислех, че мис Виктория ще има нужда от теб.

— И това ли е всичко?

— Не, не е всичко, милото ми момиче. Искях да бъдеш с мен, в случай че ми се удаде възможност да поговоря с Мейсън и да го попитам дали има нещо против да се ожения за най-милата девойка, която някога е идвала в щата Уайоминг.

Виктория се почувства излишна. Искаше ѝ се да отиде някъде, но нямаше къде. Беше истинско удоволствие да види щастливото лице на Нели. Сините очи, обърнати към Сейдж, преливаха от обожание.

— Докато сме още тук? — тихо попита момичето.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре за мен.

— О, Сейдж, и за мен! — Нели обви ръце около кръста на любимия си и Виктория отиде да погледне през прозореца.

— Но първо трябва да изясним цялата тая работа. — Той внимателно се освободи от прегръдката ѝ. — Ако брат ви е истински англичанин, той трябва да е отседнал на подобно място. Но онзи който на рецепцията няма да ни каже нищо.

Нели го изпрати до вратата и Виктория ги чу да си шепнат нещо, преди Сейдж да излезе и тя да заключи вратата след него.

Разговорът със Сейдж надигна у Виктория буря от противоречиви емоции. Наистина ли Мейсън съвсем почтено бе закупил ранчото от Робърт и е бил измамен от него? Беше ли Мейсън замислил да се ожени за нея, в случай че завещанието се окаже законно? Защо, след като я беше пренебрегвал години наред, Робърт сега се бе загрижил за нея и за „Дабъл М“? Нищо не изглеждаше логично.

Продължаваше да се взира към двора, без да вижда нищо. Беше изгубила самоконтрол, когато Клей злобно ѝ беше подхвърлил, че Мейсън само я използва, но споменът за изгарящите целувки продължаваше да предизвиква сладостни тръпки по тялото ѝ. Какво ставаше с нея? Защо на първо място стоеше не заплахата от евентуалната загуба на дома ѝ — с присъствието на Робърт и Мейсън тя беше почти неизбежна, — а тъгата по изгубените мечти, свързани с мъжа, когото така страстно бе обикнала?

— Виктория? — Нели застана до нея. — Онзи ден ти беше толкова щастлива, а след това неочаквано помръкна. Какво има? Зная, че Мейсън те обича. Сутринта, преди да замине, той не преставаше да се усмихва, а ти цялата сияеше.

Виктория въздъхна:

— Всичко стана заради Клей. Той беше толкова ядосан, задето му казах да се държи прилично, когато Сейдж дойде на вечеря! Каза ми, че Мейсън само се преструва, че... че ме харесва, за да държа настрана приятелите си от него. И аз му повярвах.

— Повярвала си подобно нещо за Мейсън? Ако е така, значи изобщо не го обичаш! — извика Нели.

— Може би. Както и да е, глупаво е да се крия тук, когато бих могла да поговоря с адвокатата си и да разбера какво става със завещанието на татко. — Тя сложи шапката си и завърза дългите

панделки под брадичката си. — Позволих на Сейдж да ме уплаши. Какво, за бога, би могло да ми се случи на улицата посред бял ден? Половината град ме познава.

— Да не би да излизаш? — уплашено попита Нели.

— Точно това правя. Заклучи вратата и прави, каквото ти каза Сейдж — не отваряй на никого, освен на него и на мен. Всичко ще бъде наред.

— Ще дойда с теб.

— Предпочитам да не идваш. Остани тук и чакай Сейдж. — Усмихна се на приятелката си. — И недей да се притесняваш толкова, Нели. Утре може да бъде твоят сватбен ден.

— Не излизай!

— Ще се върна, преди да си усетила. Ако Сейдж се прибере преди мен, кажи му, че съм отишла при мистър Шулър.

Виктория прекоси решително фоайето, кимна на хотелиера и излезе на улицата. Неколцина минувачи бързаха, за да се скрият от ледения, режещ вятър, който духаше от север. Извади ръката си от топлия джоб, за да придържа шапката си. Мина на отсрещния тротоар и изкачи стълбите пред тухлената постройка на банката.

Отвори вратата и влезе. Мистър Шулър седеше зад бюрото си до една притъмнена лампа. Изправи се веднага щом я видя.

— Мис Виктория! Влезте, влезте. Точно мислех да сложа още малко дърва в печката. — Веднага го стори и хлопна вратичката с крак. — Само секунда, докато се разгорят, и ще стане по-топло. Имах намерение да дойда до „Дабъл М“ с новината, която имам за вас, но студът се отразява зле на болния ми крак.

— Новина? — Виктория спря посред стаята и за миг ѝ се прииска изобщо да не беше идвала. Искаше ли наистина да узнае онова, което той имаше да ѝ каже?

— Новината е много добра. Току-що я получих от Денвър. Този телеграф е голямо изобретение. Човек може да получи отговор на всеки въпрос само за няколко дни или даже за броени часове.

— Добра новина?

— Седнете. Ще ви разкажа всичко.

Като се старееше да прикрива нервността си, Виктория съблече палтото си и се отпусна на свободния стол до бюрото. Сърцето ѝ бясно

се блъскаше в гърдите ѝ, докато наблюдаваше как адвокатът рови из книгата си.

— Първо, искам да ви успокоя. Маркърс е направил завещание няколко години преди смъртта си, докато е бил в Денвър. Оставил е всичко на вас. Това е станало, преди да започна да практикувам в Саут Пас Сити. По-късно, когато е бил много болен, навярно е забравил за него и е направил ново, подписано от Стоунуол в качеството му на свидетел. Това е единственото логично обяснение за постъпката му. Бих искал да съм осведомен и за онова, направено в Денвър, но това вече няма значение. Най-важното е, че ранчото е ваше и Мейсън не може да има никакви претенции към него.

Заля я вълна от облекчение. Сега Мейсън щеше да си отиде и къщата отново щеше да ѝ принадлежи — съвсем празна. Имаше право да каже на семейство Махафи да си върви и законът щеше да бъде на нейна страна. Вгълбена в мислите си, не слушаше какво говори адвокатът, докато той не спомена името на Мейсън.

— Съжалявам, мистър Шулър, какво казахте?

— Казах, че Мейсън Махафи е потърпевшата страна в този спор. Вашият доведен брат го е измамил. Докато бях в Денвър, научих доста неща за Махафи. Той се ползва с много добро име. Лично президентът Грант го е извикал, за да му повери тайна мисия, свързана с английското правителство. За тази работа той е получил голяма сума пари, с които е платил на брат ви земята. Не бих желал да съм на мястото на Робърт Маккена, когато Махафи разбере, че документите са били подправени.

Виктория кимна.

— А ипотеката?

— Изплатена. Няма за какво да се притеснявате.

Виктория почувства, че обзелото я вълнение започва да разтапя ледената стена, с която се бе обградила.

— Сигурен ли сте, че Мейсън наистина...

— Няма нищо, което да ме кара да мисля обратното. И точно това е най-неприятното в цялата работа. Доколкото разбрах, Мейсън Махафи е много почтен човек.

Цялата горчивина, която се бе насъбрала у нея в последно време, сякаш я напусна с една въздишка и на нейно място остана само празнина.

— Брат ми е тук. Получих бележка, в която ме моли да дойда в града. Твърди, че Мейсън се опитва да ме измами. Предупреди ме да не казвам на никого за него, защото и двамата може да се озовем в опасност.

Адвокатът остана мълчалив няколко минути.

— Чух, че в града пристигнал някакъв англичанин, но изобщо не съм си и помислил, че това може да е Робърт Маккена. Видяхте ли го?

— Не още. Има още нещо, което искам да ви кажа. Последния път, когато идвахме с Мейсън в града, бяхме нападнати по пътя. Аз предположих, че това са хора, които са ме видели да излизам от банката и са решили, че нося пари. Но Мейсън е уверен, че са се опитвали да ни убият. Конят ми беше убит. Аз бях ранена в крака, а Мейсън — в ръката.

— Кои бяха те?

— Името на единия е Боб Кеш. За другия не разбрахме нищо.

— Никога не съм чувал за него — каза адвокатът и продължи, сякаш разсъждаваше на глас: — Единственият, за когото се сещам и който би имал полза да убие и двамата ви, е брат ви. Мейсън — за да прикрие измамата, а вас — за да наследи ранчото и да го продаде отново.

— Възможно ли е собственият ми брат да желае смъртта ми? — каза Виктория повече на себе си, отколкото на мистър Шулър.

— Но точно така изглежда, мис Маккена. Сама ли пристигнахте в града?

— Не, с Нели Махафи и един от работниците ни. Мейсън урежда прибирането на добитъка и сигурно вече е пристигнал на тържището.

Мистър Шулър стана и взе палтото си.

— Ще ви изпратя до хотела. Според мен ще бъде най-добре да останете там, докато Махафи се върне. Той ще се отбие до банката, нали?

— Да, но не трябва да му казваме всичко веднага. Бих предпочела да изчакаме. — Мислите се блъскаха в главата ѝ. Ако Мейсън е бил сигурен, че ранчото е негово, той не би имал изгода да се люби с нея, освен ако наистина не я е желал.

— Това зависи от вас, но ако държите да го уведомя, ще го направя.

— Нека да изчакаме, мистър Шулър. Искан ми се да бъдете с мен, когато се срещна с Робърт.

— Смятам, че трябва да останете в хотела, докато Махафи пристигне.

Когато излязоха от кантората, вече се бе свечерило. Съвсем скоро щеше да се стъмни съвсем. Сърцето на Виктория биеше бързо и краката ѝ се подкосиха. Тя осъзнаваше, че тази слабост се дължи отчасти на това, че не бе яла нищо от сутринта. Беше благодарна на високия, галантен адвокат, който вървеше до нея.

Във фоайето на хотела се обърна към него и му се усмихна:

— Оттук нататък ще се оправя сама, мистър Шулър. Благодаря ви за всичко, което направихте за мен.

— Вървете в стаята си и не излизайте оттам, докато не ви се обади. Ако брат ви се опита да се срещне с вас — отпратете го. Според мен Мейсън трябва да се справи с тази работа. Ще изпратя някого да го повика.

Виктория леко изкачи стълбите. Струваше ѝ се, че от раменете ѝ бе паднал тежък товар. Мейсън, Мейсън! Ти никога няма да узнаеш за съмнението, което ме измъчваше, и за ада, в който живях през последната седмица!

Почука на вратата и извика на Нели да ѝ отвори. Отвътре не се обади никой и тя натисна дръжката. Вратата се отвори, но стаята беше празна.

— Нели? — Бързо огледа наоколо. Опита се да отвори свързващата врата, но тя беше заключена. — Нели?

Не знаеше защо извика повторно. Очевидно момичето не беше тук. Сигурно Сейдж се е върнал и са отишли да вечерят, помисли си усмихнато и се отърси от обзелия я страх. Ще слеза в ресторанта, навярно ще ги намеря там, реши тя.

Свали шапката и палтото си и се загърна с един шал. Ключът все още стоеше в ключалката от вътрешната страна на вратата. Извади го, стисна го в дланта си и се зачуди защо ли го бяха оставили там. После сви рамене и се отправи надолу по коридора.

— Здравей, Виктория — чу се някакъв глас зад гърба ѝ.

Тя се извърна рязко. В лицето на застаналия до нея мъж нямаше нищо познато, но веднага разбра, че това е доведеният ѝ брат. Невероятно! Той дори не беше висок като нея! Темето му стигаше едва

до нивото на очите ѝ. Загледа го напрегнато. Беше по-възрастен, отколкото си го бе представяла, и имаше много изнежен вид. Само устните под мустаците напомняха с нещо за баща им.

— Да не би да си глътна езика, момичето ми? Сигурно си спомняш брат си.

— Разбира се, че те помня.

— Е, добре. Сега ела с мен. Искам да си поговорим.

— Не сега. Моите приятели ме чакат. Ще се видим по-късно.

— Ще поговорим още сега. Приятелката ти те очаква в моята стая. — Лицето му изведнъж стана злобно.

— Какво искаш да кажеш?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ една врата в далечния край на коридора се отвори и пред нея застана млад мъж, притискащ в ръце съпротивляващата се Нели. Ръцете ѝ бяха вързани на гърба, а в устата ѝ бе напъхан някакъв тъмен парцал.

— Нели! Какво си ѝ направил? — Виктория се втурна по коридора, но веднага се върна и се нахвърли върху Робърт с яростта на дива котка: — Пусни я!

— Това ще зависи от теб. Сега тръгвай с мен или ще я убия — изглежда я той нагло.

— Не говориш сериозно — задъха се Виктория.

— О, говоря съвсем сериозно. — Улови я за ръката и я повлече грубо към вратата, пред която Нели беше застинала с широко отворени от ужас очи.

Робърт блъсна момичето и заключи.

Виктория местеше поглед от лицето на Нели към младежа, който я държеше. На години той не беше по-голям от жертвата си, но очите му изглеждаха доста състарени. Беше допрял остър нож до гърлото на момичето. Очите на Виктория се разшириха от изумление. Това беше жена! Жена, облечена в мъжки дрехи. Забеляза очертанията на младата гръд под грубата риза и буйната коса, която непокорно се подаваше изпод шапката.

— Защо правиш това? — обърна се тя към Робърт.

— Сядай. Само да издадеш звук и Джуни ще ѝ пререже гърлото. Знаем, че всичко ще се изцапа с кръв, но ще се наложи да припомним и до това, в случай че се заинатиш. — Устните му се изкривиха в жестока гримаса.

Нели обърна към приятелката си уплашени, умоляващи очи. Лицето ѝ беше призрачнобяло.

— Не я наранявай! Какво искаш да направя?

Робърт стоеше зад нея.

— Нищо. — Дръпна ръцете ѝ зад гърба и ги завърза.

— Не разбирам защо правиш това — нервно каза Виктория, въпреки че много добре разбираше. Беше съвсем наясно, че доведеният ѝ брат има намерение да убие и нея, и Нели. Извърна се да го погледне и той я зашлеви силно през лицето.

— Стой мирно! — изръмжа Робърт. — Джуни, завържи онази за леглото. Така няма да ти се налага да я държиш през цялото време.

— За мен ще бъде истинско удоволствие да завържа дамата, миличък — за първи път се обади момичето. — Винаги съм искала да сложа ръка на някоя изтънчена дама, която си мисли, че лайната ѝ не миришат!

— Просто я завържи, Джуни.

— А ще мога ли да изпиша името си върху гърдите ѝ?

— Само я докосни и брат ѝ ще те убие! — изкрещя Виктория и това бяха последните думи, които изрече. Робърт се оказа учудващо силен. Напъха една кърпа в устата ѝ и я завърза. Виктория се бореше, опитвайки се да я изплюе.

Момичето бе хвърлило Нели върху леглото. Почти обезумяла от ужас, Нели риташе и се извиваше. Полата ѝ се бе вдигнала и се бе омотала около бедрата ѝ. Момичето се смееше, сякаш всичко беше само някаква игра, и удряше жертвата си през краката. Робърт най-после приключи с Виктория и бързо прекоси стаята.

— Аз ще се оправя с нея, Джуни. Ще вържа краката ѝ заедно.

— Но аз само си играех — намръщи се като разглезено дете момичето.

— Сега имаме по-важна работа.

Нели продължаваше да се мята в леглото. Виктория имаше чувството, че е попаднала в друг свят. Къде беше Сейдж? А Мейсън? Никога няма да имам възможност да му кажа колко много го обичам, отчаяно си помисли тя.

Робърт притисна с колене гърдите на Нели и я удари силно през лицето. Мятането престана. Тя или беше припаднала от страх, или

беше изгубила съзнание от удара. В гърлото на Виктория се надигна паника и тя почувства, че се задушава.

— Трябва да се съвземе, преди да тръгнем оттук — каза Робърт. — Ще трябва да върви сама, когато излизаме.

— Аз съм много по-хубава от тях, нали? — Джуни обви ръка около врата му и се притисна интимно към него.

— Ти ще бъдеш перлата на Лондон, миличка. Ще те облека като царица. — Робърт я потупа с обич. — Време е да отидеш и да доведеш онзи каубой. Кажи му да докара и каруца в задния двор. Сестра ми иска да си поговори с него.

— Той никак не ми харесва — нацупи се Джуни.

— И на мен ми се иска да го видя мъртъв, но или трябва да използваме него, или да платим на другия негодник да свърши тази работа. А с петстотин долара можем да направим много неща.

— Той взе само двеста, за да убие Махафи. Можеше да се задоволи и с по-малко, ако се бяхме пазарили.

— Вече е късно, миличка. Тичай да доведеш каубоя. И си наметни палтото, защото навън е много студено. Но преди това ме целуни.

На Виктория ѝ се стори, че полита в някаква черна бездна. Робърт е изпратил някого да убие Мейсън! Затвори очи, борейки се да запази разума си. Заля я такава дива ярост, че едва дишаше.

Джуни излезе и Робърт отново заключи вратата. После се приближи и застана пред Виктория.

— Много ми е неприятно, че се наложи да ти запуша устата. Един брат и една сестра трябва да имат възможност поне един път в живота си да си поговорят. Но няма значение, момичето ми. Аз ще говоря, а ти можеш да ме слушаш. Във всеки случай — нямаш друг избор. Жените са толкова примитивни създания. Единствената им функция е да продължават света, но дори това не могат да направят без помощта на мъжете. — Той прекоси стаята и се върна с чаша уиски в ръка. — Но все пак и те си имат своите нужди. Вземи това момиче — Джуни. Облечи я както трябва, научи я на някои прилични обноски — само на някои, забележи! — и тя ще се отличава от обикновената тълпа, която се трупа около игралните маси. За броени дни ще ти донесе състояние, по-голямо, отколкото собственото ѝ тегло в чисто злато! — Изпразни чашата си и се олюля, без да откъсва поглед от

сестра си. — Презирам те от деня, в който се роди. Винаги, винаги Виктория и Марта, Марта и Виктория! Как мразех тази жена! Тя беше като котка, която се търка в краката на татко. Въртеше опашка пред него и старият идиот я следваше покорно! — Гласът му се извиси до истеричен крясък.

Виктория се взираше в него, разкъсвана от ужас и болка. Злобата по лицето и яростта в гласа му бяха вледеняващи.

Омразата беше разяла като ръжда душата му.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сейдж излезе от бара — последният от петте, които беше посетил, и огледа улицата. Всичко изглеждаше съвсем нормално за един малък западен град, притихнал в студената зимна вечер. Няколко коня бяха вързани на коневръза, а пред погребалното бюро беше спряна дървена каруца. Пред универсалния магазин разтоварваха фургон. По улицата бързаха неколцина мъже. Не се забелязваше нищо нередно.

В малкия западен град нищо не оставаше незабелязано. Клюките се обсъждаха пред бутилка уиски или халба бира. Ако се завърти на подобно място и отваря добре ушите си, човек би могъл да намери отговорите на много въпроси. Сейдж правеше точно това. Вече знаеше, че някакъв англичанин е отседнал в хотел „Овърленд“ с някаква млада дама, която беше пристигнала в града почти по едно и също време с него. За нея не се знаеше почти нищо, освен че преди да се срещне с чужденеца, бе канила няколко други мъже в стаята си.

Сейдж бе научил също, че наемният убиец Рант Толърд бе пристигнал с влака, бе купил кон и бе тръгнал на юг. Точно се опитваше да свърже всички тези факти в едно цяло, когато забеляза по улицата да завива някакъв фургон, следван от неколцина ездаци. Прилепи гръб към стената на бара, за да изчака да отминат, преди да се върне в хотела.

Въпреки че никога не беше виждал конете и фургона, Сейдж веднага разпозна ездачите и бързо застана по средата на улицата.

Клей рязко дръпна юздата на коня си.

— Ето го, Пит — обърна се той към брат си. — Къде е Нели?

Сейдж изобщо не му обърна внимание.

— Мейсън идва ли? — попита той Пит.

— Във фургона е. Раниха го. Къде тук има лекар?

— Аз знам къде има доктор, момче — обади се някакъв глас. — Карай надолу по таз улица.

Фургонът продължи, следван от ездачите, и Сейдж се изравни с Пит.

— Лошо ли е ранен?

— Доста. Някакъв наемен убиец го е проследил. Нямам представа за кво, но той си получи своето. Кви са тез приказки, че си избягал с Нели?

— Нели и мис Виктория са в хотела.

— Аз нъли ти казвах, че...

— Я млъквай, Клей! — строго го прекъсна Пит. — Сега нямаме време да се занимаваме с това. Трябва да се погрижим за Мейсън.

Мъжете се скупчиха около къщата на лекаря, докато той промиваше и превързваше раната на Мейсън. Болката му бе помогнала да дойде на себе си, затова лекарят му даде лауданум, за да го успокои. След това го настаниха на едно легло в къщата, а Сейдж и братята му застанаха до него.

— Виктория — прошепна Мейсън, борейки се да остане още малко буден.

— Двете с Нели са в хотела — каза Сейдж — Аз ще се погрижа за тях...

— Наемен... убиец... — прекъсна го Мейсън и се опита да каже още нещо, но опиумът най-сетне надви.

— Кво искаше да каже? — попита Пит, след като излязоха от стаята.

Отговорът дойде от Сейдж:

— Искаше да каже, че някой е по петите на мис Виктори и аз със сигурност знам кой. Дуни, остани при Мейсън. Пит, дай му един от пистолетите си. Ако някой се опита да влезе през тази врата — застреляй го! Ще оставя неколцина от мъжете отвън. — Никой не се опита да оспорва нарежданията му. Дори Клей.

Когато Сейдж напусна къщата на лекаря, до него вървеше Пит, а на няколко крачки по-назад ги следваше Клей. Лекарят ги бе уверил, че Мейсън има голям шанс да се възстанови. Но сега Сейдж не се притесняваше за него, а за Виктория, защото вече беше сигурен, че брат ѝ се опитва да я убие.

Келсо последва стройното момиче, което се изкачваше по задните стълби на хотела. Дори облечено в мъжки дрехи, то беше красиво. Но той не харесваше нито него, нито онзи чужденец, който твърдеше, че е син на стария Маккена. Колкото и да се опитваше, не можеше да открие никаква прилика помежду им. А и момичето не беше стока. Макар и да беше хубаво, то бе опасно като буре с барут. Но сега нямаше време да си разяснява нещата с тези двамата. Вече беше разбрал, че този чужденец е само един дърдорко, а мис Виктори нямаше да стои просто така и да гледа как изхвърлят Стоунуол от ранчото. А и не беше сигурен, че все още иска да заеме мястото му. След няколкото седмици, прекарани далеч от „Дабъл М“, той бе видял много неща, които чакаха тепърва да бъдат открити от него, и имаше намерение да се заеме с това. Трябваше да свърши работата, която му бе възложил Маккена, да си прибере парите и да си събере багажа.

Момичето почука три пъти на вратата на Робърт и Келсо чу как ключът се превъртя. Вратата се отвори и Келсо нахълта вътре.

— Кво става, по дяволите? Кво правите? Що сте вързали мис Виктори?

— Спокойно, старче! — опита се да го укроти Робърт. — Просто се опитваме да я спасим от онзи мошеник Махафи, но тя е много твърдоглава. Имаме нужда от помощта ти. Искам да ми помогнеш да отведе сестра си и тази млада дама до двуколката и после да ги откараш на някое безопасно място, докато аз се оправям с Махафи. Когато всичко свърши, ще я върнеш в „Дабъл М“.

Келсо тръгна към Виктория и в същия момент усети как някой извади пистолета от колана му. Извърна се рязко и видя, че момичето се цели в него.

— Трябваше ли да правиш това, Джуни? — търпеливо попита Робърт. — Келсо ще ни помогне. Когато се оправим с тази каша, той ще стане управител на ранчото.

— Не, няма. Беше грешка, че му се доверихме. Разбрах това в момента, в който я погледна. — Джуни кимна с глава към Виктория. — Такива глупаци стоят настрана и гледат на жени като нея, като че ли са богини или нещо подобно. Ако не вярваш, ще ти докажа.

С пистолет, все още насочен към Келсо, момичето се приближи до Виктория. Извади ножа си, натисна малък бутон и тънкото, блестящо острие изскочи. Жестока усмивка изкриви устните ѝ, когато

забеляза ужаса в очите на жертвата. С мълниеносно движение допря острието до бялата кожа на гърдите, чиято извивка се виждаше над деколтето на роклята. От малката червена резка потече струйка кръв. Джуни забеляза яростта, която изкриви лицето на Келсо.

Виктория се извиваше на стола. Изпитанието бе оказало своето влияние и тя беше вече на ръба на истерията. Очите ѝ умолително се спряха върху бившия ѝ работник. Момичето продължаваше да я измъчва с острието на ножа. Хладният допир до бузата ѝ превърна страха ѝ в ярост. С цялата си останала сила тя вдигна вързаните си крака и ритна Джуни по брадичката. Чу се болезнен вик и в този момент столът се преобърна.

По-късно така и не можа да си припомни кое бе дошло първо — яростният вик на Келсо, когато се хвърляше върху момичето, или пистолетният изстрел. Главата ѝ се удари силно в пода и за момент я обви мъгла. Когато отново отвори очи, първото нещо, което видя, беше Келсо. Неговият гняв беше тъмна, разрушителна сила. Джуни има време да стреля само още веднъж, преди огромните като чукове ръце да я сграбчат и да я повдигнат. От гърдите на Келсо се изтръгна див, стържещ вик, грамадните ръце я стискаха, изцеждайки последните глътки въздух от дробовете ѝ с остро свистене. Той я вдигна високо и я захвърли, сякаш беше парцалена кукла. Джуни полетя към масата, удари главата си в ръба и остана да лежи на пода.

Виктория неистово се мятеше, за да преобърне стола и да може да вижда по-добре. Келсо се олюляваше. Отстъпи крачка назад, за да запази равновесие. Чу как Робърт изкрещя и се запрепъва към пистолета, който беше изпаднал от ръката на Джуни. Келсо залитна назад и се улови за желязната рамка на леглото, вторачил поглед във Виктория.

— Опитах се... мадам...

Изстрелът на Робърт го накара да млъкне.

Келсо! Едрият мъж се свлече на колене. Вратата се отвори с трясък и Робърт, крещейки, започна да стреля към силуета, който държеше пистолети в двете си ръце. Трясъкът на изстрелите я заглуши и я върна обратно в тъмнината. Когато гъстата мъгла се разсея, някой беше измъкнал кърпата от устата ѝ и тя усети, че ръцете и краката ѝ са освободени от болезнено пристягащите я въжета. Остана да лежи на

пода, поемайки си дълбоко дъх. Пит изправи стола и ѝ помогна да стане.

— Мейсън — задъха се тя. — Изпратили са някой да го убие.

— С Мейсън всичко е наред — побърза да я успокои момчето.

Сейдж седеше на леглото и притискаше в прегръдките си хлипащата Нели. Виктория се опита да се изправи. Трябваше да се махне от това място. Уплашените ѝ очи се спряха на огромната фигура на Келсо върху леглото. Тя се спусна покрай Пит и коленичи до него. От раните на врата и гърдите му бликаше кръв. Той се бореше за всяка глътка въздух.

— Още е жив! Някой трябва да му помогне! Извикайте лекар!

Клей се приближи до нея.

— Това не е ли онзи, дето нападна Нели и преби Стоунуол? Остави мръсното копеле да мре!

— Млъкни! — изкрещя Виктория. — Ако не беше той, сега и двете с Нели щяхме да сме мъртви!

Пит отново ѝ помогна да се изправи.

— Такъв като него не можеш да го убиеш с малко олово, Виктория. Не се тревожи. Ще извикаме лекар. А сега ела да излезем оттук и се опитай да се съвземеш.

Той я поведе към тяхната стая, където бе Сейдж, който пак седеше на леглото и прегръщаше Нели. Ръцете на девойката бяха обвили здраво врата му, сякаш тя нямаше намерение да го пусне никога. С глуповато изражение Клей ги последва и се облегна на вратата.

— Може сега да не е най-подходящото време, но ще си го кажа все пак. Съжалявам за онова, което наговорих в ранчото. В него нямаше нищо вярно. Мейсън много те цени, със или без ранчото. Сигурно съм бил полудял, защото си мислех, че семейството ми отново ще бъде изхвърлено на улицата.

Виктория не отговори. След всичко, което бяха преживели с Нели, това извинение ѝ се струваше съвсем маловажно.

Но Клей упорито продължи:

— И за теб не бях прав, Сейдж. Сигурно бих могъл много да науча от теб. Наистина трябва да изчакам, както ми каза, и да преценявам нещата, преди да хлътна с двата крака.

Сейдж протегна ръка и момчето побърза да я поеме.

— Само един истински мъж може да признае грешката си. Аз ще се ожения за сестра ти, Клей. Двамата с нея ще си уредим собствен дом. В него винаги ще има място и за теб. — Сейдж говореше тихо, но очите му блестяха. — Не се безпокойте за Нели. Ще прекарам остатъка от живота си с грижата тя винаги да се чувства в безопасност.

Пит се приближи иззад брат си и също протегна ръка.

— Това е всичко, което искаме.

Виктория седеше до леглото на Мейсън и гледаше бледите отблясъци, които лампата хвърляше върху застиналото му лице. Очите ѝ се затваряха от изтощение, но продължаваше да стои изправена на стола и да прехвърля през паметта си събитията, станали през последните няколко часа.

Брат ѝ Робърт беше мъртъв. Беше убит от Сейдж, който бе нахълтал в стаята. Момичето също беше мъртво. Блъскайки го в масата, Келсо бе пречупил врата му.

Малко по-надолу по коридора, в друга стая, спеше Келсо. „Не гарантирам, че ще оживее — беше казал лекарят, — но той е доста силен и има шансове.“ През краткия миг, преди да изгуби съзнание, Виктория бе успяла да му благодари, задето бе спасил живота ѝ. Той бе признал, че съжалява за всичко, което бе сторил на Нели и Стоунуол. След като се възстановеше, щеше да поеме на запад. Преди да умре, искаше да види Атлантика.

Мейсън се раздвижи и Виктория се загледа в любимото лице, чудейки се как изобщо бе могла да се усъмни, че той може да бъде нещо друго, освен честен и почтен човек.

— Ще прекарам остатъка от живота си, като те обсипвам с любовта си, мили — прошепна тя.

Разтърка ръце, за да ги стопли и ги плъзна под завивката. Кожата на гърдите му беше гладка... Тя си припомни нощта, когато се беше притискала към тях. Сега той беше само неин. Наведе се напред и започна да целува устните, страните, очите му.

— Виктория — стигна до слуха ѝ едва доловим шепот.

Очите му се отвориха и срещнаха нейните.

— Най-после се събуди — каза тя и сърцето ѝ заблъска в гърдите. — Искаш ли малко вода?

— Не. Искам да продължиш да правиш това, което правеше.

— Да те целувам? Но аз мислех, че спиш.

— А аз мислех, че сънувам. Как се озова тук?

— Това е дълга история, мили. Брат ми е изпратил убийците след нас. Искал е да получи ранчото, за да може да го продаде отново. Но вече няма за какво да се тревожиш. Когато се възстановиш, ще ти разкажа всичко.

Той вдигна ръка и тя я улови между дланите си.

— Толкова се страхувах. — Гласът му трепереше от вълнение. — Непрекъснато си мислех, че никога вече няма да мога да прегърна моята Виктория и да ѝ кажа, че я обичам повече от живота си.

— И аз се страхувах от същото, мили. Обичам те, Мейсън Т. Махафи. — По страните ѝ се затъркаляха сълзи.

— И аз те обичам, Виктория Маккена Махафи.

— Не съм още — тихо прошепна тя.

— Ти ще бъдеш моя жена още преди да напуснем града.

Виктория никога не бе виждала толкова нежност, изписана върху лицето му. Сините очи, преливащи от любов, гледаха открито нейните.

— Бива те да даваш заповеди, мистър Махафи.

— Можеш да се обзаложиш! — усмихна се той уморено. — Толкова си красива, златокосото ми момиче. Искан ми се да избягам някъде, където ще мога да те запазя само за себе си за дълго, дълго време.

— Може би някой ден ще можем да го направим, но точно сега имаме семейство, за което трябва да се погрижим. Нели е влюбена в Сейдж и двамата смятат да се установят някъде наблизо в долината. Дора и Дуни имат нужда от нашата обич и закрила. А трябва да помогнем и на близнаците, докато започнат да живеят самостоятелно.

— Не забравяй Руби и Стоунуол. Защо плачеш?

— Не зная.

— Ела при мен в леглото.

— Мейсън! Не мога! Какво ще каже докторът, ако влезе?

— Да върви по дяволите! Ще го изпратим да доведе свещеника.

— Той повдигна чаршафите. — Хайде! Искан да те почувствам до себе си.

Виктория смъкна дрехите си, отпусна се до него и сложи глава на рамото му.

— Аз ще уча момиченцата да свирят на клавесин — прошепна тя.

— А аз ще направя от момчетата добри каубои. — Ръката му я погали по бузата, а устните му се долепиха до челото ѝ. — Спи, златокосото ми момиче. Скоро ще си бъдем у дома.

Издание:

Дороти Гарлок. Завинаги твоя

ИК „Хермес“, Пловдив, 1998

ISBN: 954-459-463-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.